

DEVRİMÇİ emek

23

KDV DAHİL 10.000 TL.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!.

KARŞI DEVRİM HALKLARA KARŞI
«TOPYEKÜN» SAVAŞ AÇTI:

ÖZGÜRLÜK DEVRİMİLE KAZANILACAK

DEVRİMÇİ
emek

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl:3 / Sayı:23 / Ağustos 1993

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

M. Erhan İL

Genel Yayın Yönetmeni

M. Reşat GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü

M. Erhan İL

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 50.000 TL

1 Yıllık.....100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık120 DM

Hesap No

M. Erhan İL

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Küçüklanga Şubesi 08613/2

Adres**Merkez:**

İnebey Mah. Küçüklanga Cad.

Hürgel Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi:

850. Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/404

Konak / İZMİR

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000

Bern 1 Ann

İSVİÇRE

Baskı

Gül Ofset

Sultanahmet/İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.**İÇİNDEKİLER**

Topyekûn Mücadeleden Özgür Basına Düşen Toplatmalar, Tutuklamalar ve Kapatmalar	2
Faşist Devletin Sivas Katliamı ve İç Savaşın Boyutları	3
TC Ordusu Dağıtılmalı.....	6
Çillerin Gölgesi Kısa Geldi	9
Sivas Katliamı Devletin Rolünü Ortaya Koyduğu Vahşetlerden Birisidir.....	11
Sivas Katliamı Ülke Çapında Anti-Faşist Gösterilerle Yanıtlandı	13
Emekçi Kadınlar Kurultayı Yapıldı.....	15
İşçi Hareketi ve İktidar	22
Gündem	24
İşçi-Sendika	27
Kamu Çalışanları.....	31
Öğrenci Gençlik	38
Haber-Yorum	40
Dizi Yazı: Honecker Anlatıyor.....	45

Bir haftalık gecikmeyle de olsa yeniden size ulaşmanın kıvancıyla merhaba...

Bir haftalık gecikme dedik. Evet, bir hafta geciktik, çünkü; bir siyasi çevre, kendi iç sorunlarından hareketle dergimizin baskısının da yapıldığı Aydınlar Matbaacılık tesislerini yaktı. Dergimizin baskısının tamamlanıp, dağıtım hazırlıklarının yapıldığı bir sırada gerçekleşen bu olay, dergimizin tamamen yanmasına yol açtı ve zamanında çıkmamızı engelledi.

Bütün dostça eleştirilerimize rağmen gerçekleşen bu olay ve daha önce yaşananlar, devrimci yapıların ve grupların başvurmaması gereken yöntemler arasındadır. Karşı devrim güçlerinin birleşik saldırılarının alabildiğine hızlandığı, yoğun bir iç savaşın yaşanmakta olduğu günümüzde, karşı devrim cephesiyle mücadelenin daha da yükseltilmesi gerekirken, bu tür girişimler, hem halkla devrimci güçler arasında bir uzaklaşmaya yol açmakta, hemde genel anlamıyla devrim güçlerinin çalışmalarna balta vurmaktadır.

Aydınlar Matbaacılığa yönelen bu saldırının gerekçesi ne olursa olsun; çeşitli sosyalist yayınların basımını en zor dönemlerde dahi basmayı sürdüren yurtsever ve ilerici bir insana ait bu kuruluşa yönelen saldırıyı kınıyoruz.

Temmuz ayı ülkelerimiz açısından çok önemli gelişmelerin yaşandığı yoğun bir ay oldu. Faşist TC'nin Sivas'ta düzenlediği katliam, onun niyetlerinin ve gerçek yüzünün çok açık bir göstergesidir. Ancak giriştiği bu katliam toplumun en dinamik kesimlerinin güçlü tepkileriyle karşılaşınca oyunu geri tepti. Katliamlarla emekçi tabakaları terörize edip, mücadelelerini geri düşüreceğini sanan faşizm, başta Ankara ve İstanbul olmak üzere ülkelerimizin dört bir yanından yükselen anti-faşist gösteriler karşısında topyekûn savaş kararını yürürlüğe koydu.

Derhal topyekûn savaş kararlarına uygun davranmaya başlayan DGM'ler tutuklama kampanyalarını hızlandırdılar. 9 Temmuzda İstanbul DGM'ye giden dergimizin sahibi ve yazı işleri müdürü Müştak Erhan İL tutuklandı. Ve hemen arkasından DGM, yayıncıları ve dergicileri toplamaya başladı. Bu tutuklama kampanyası MGK'nun kararları ve genelkurumun "brifing"ine uygun olarak düzenlendi. Bu, içinden geçmekte olduğumuz devrimci ortamın yapısı gereği sınıflar arasında süren kavgada artık büyük kapışmaya doğru gidişin hızla yaklaşmasındandır.

Böylelikle, giderek sertleşen kavgada sosyalistleri, komünistleri susturup, emekçi sınıfları kanla, katliamla durduracaklarını sanıyorlar ve bütün hazırlıklarını da buna göre yapıyorlar. Ama boşuna! Ne bu tutuklamalar ne de başvurdukları baskı ve katliamlar onları kaçınılmaz sonuçlarından kurtaramayacak.

Devlet güçleri yine aynı planın bir parçası olarak Özgür Gündem gazetesini kapatmaya çalıştılar. Çünkü Özgür Gündem tekellerden bağımsızlığını ve tekellerin devletine karşı tutumunu açık biçimde sürdürüyor, emekçi halkların yanında yer alarak faşist burjuva basınının yalanlarını boşa çıkarma kavgası veriyordu. Bu nedenle Özgür Gündem'in toplumdaki geniş destek ve kamuoyunun baskısı, faşist TC'nin kapatma girişimini şimdilik durdurdu.

MGK'nın topyekûn savaş kararının uygulayıcısı Çiller hükümeti, en vahşi biçimde ve en modern araç gereçlerle emekçi halklarımıza saldırılarını sürdürüyor. Kürdistan'ın dağları, köyleri bombalanıyor, taş üstünde taş bırakılmamacasına yakılıyor, yıkılıyor. Ama Kürt halkının ulusal kurtuluş kavgası durmuyor, yükseliyor, sertleşiyor.

Türkiye işçi sınıfı, burjuva sendikacılığının bütün girişimlerine ve engellemelerine karşın son on yılların en görkemli eylemlerini düzenlemeye başladı. 700 bin işçi 22 Temmuzda fiilen iş bıraktı, toplu viziteyle, meşru sokak gösterileriyle tekellerin ölüm çanlarını çalarak, yüreklerindeki korkuyu daha da büyüttü. İşçi sınıfı, büyük bir genel greve hazırlanırken kendi iktidar organlarını bugünden yaratmalı, işyeri komite ve konseylerinin örgütlenmesini hızlandırmalı, yürüttüğü kavgayı, doğrudan iktidar kavgasına dönüştürmelidir.

Kamu emekçileri, bu yıl Temmuz eylemlilikleri ile toplumsal katmanların en dinamiklerinden ve canlılarından biri olduğunu ortaya koydu. 50 binlere varan bir güçle Ankara'ya yürüyüp görkemli bir eylem yaptı. Ancak, daha sendikal haklarını dahi alamadan kurulan sendikaların başına çöreklenen reformizm, bu eylemi gerçek hedefinden saptırıp geri çekerek, Başbakanlığın boş binaları karşısında söndürdü.

*Bütün bu yaşananlar öncünün önemini ve rolünü açık biçimde gözler önüne seriyor. Kitle eylemleri artık kesinti-
li bir durumdan çıkmış, süreklilik kazanmıştır. Proleter komünistler bu noktada önem kazanıyor. Bütün proleter komünistler buldukları her konumda ve yerde açık çalışmayı hızlandırmalı, inisiyatif, inisiyatif ve daha çok inisiyatifle kavganın başına geçmeli, kitleleri yönlendirmelidir. Kavganın önünde ve kitlelerin yönlendirilmesinde başarılı olamayan hiç kimse önderlik vasfına sahip olamaz. Kitlelere önderlik kavganın içinde ve önünde yer alarak yapılır. Kavgada daha militan, daha cesur, daha kararlı olmadan, ne kadar doğru formasyonlar üretirseniz üretin, kitlelerin eylemine damganızı vuramaz, önderlik yapamazsınız.*

İleri! ileri! kavganın en önüne...

TOPYEKÜN MÜCADELEDEN ÖZGÜR BASINA DÜŞEN; TOPLATMALAR, TUTUKLAMALAR VE KAPATMALAR.

Tansu Çiller Hükümeti kurulur kurulmaz ilk icraatlarını uygulamaya koydu. Milli Güvenlik Kurulunun kararlarına ve emirlerine kayıtsız şartsız itaat!

Milli Güvenlik Kurulu kararları doğrultusunda bütün burjuva güçler arasında bir mutabakat sağlayan tekeli sermayenin son hükümeti, meclisi, partileri, basını ve tüm güçleriyle birlikte "topyekün savaş"a girişti. Kürdistan'da dağlar "500 librelik" bombalarla dövülüp yakılırken, 500'ün üzerinde köy insansızlaştırıldı. Şehirler ve kasabalar saldırıların hedefi durumuna geldi. Türkiye'de gözaltılar, tutuklamalar, açık infazlar alabildiğine hızlandırıldı. Halkları birbirine kırdırmayı amaçlayan katliamlar uygulamaya kondu.

Sivas'ta karşı devrim cephesi (ordu - polis - sivil faşist çeteler) tam bir işbirliği içinde ilericiler ve demokratların organizasyonu ile düzenlenen şenliğe saldırıp 37 kişiyi katlettiler. Kürt ve Türk emekçi halkları arasında düşmanlık tohumları ekerek Anadolu'nun çeşitli il ve ilçelerinde halkları birbirine kırdırma girişimlerine başvurular.

Faşist TC'nin Genelkurmay başkanı Doğan Güreş ve diğer generaller, faşist burjuva basının temsilcilerini ve devlet televizyonlarından hiç farkı olmayan özel kanalların yöneticilerini toplayarak, ilan ettikleri topyekün savaşta üzerlerine düşeni bir kez daha hatırlatıp, "brifing" verdiler.

Bu hazırlık ve girişimlerden DGM savcıları ve mahkemeler gereken dersleri çıkararak hemen harekete geçtiler. 9 Temmuzda, yayınladığımız bir özel sayı nedeniyle ifadeye çağrılan yazı işleri müdürümüz M. Erhan İl tutuklandı. Daha önce Özgür Gündem gazetesinin haber müdürü Ahmet Akkaya'da tutuklanmıştı. Sonra DGM savcılığı tarafından aynı biçimde ifadeye çağrılan Medya Güneşi yazı işleri müdürü Mahmut Metin, Newroz yazı işleri müdürü Adil Kurt'da tutuklandı. Çeşitli gerekçeler öne sürülerek tutuklanan diğer yayıncılar Adnan Alp, Metin Arıkan, Kadir Satık, Mehmet Efe, Kenan Kalyon özgür basına yönelik tutuklama ve susturma politikasının bir sonucu olarak gündeme getirilen tutuklama kampanyasını gözler önüne seriyor. Yine aynı gerekçeler öne sürülerek Özgür Gündem gazetesinin yazı işleri müdürü Davut Karadağ tutuklanırken, gazete için de kapatma davası açıldı. Ancak kamuoyunun yoğun baskısı ve gazeteyi sahiplenmesi yayının durdurulmasını engelledi. Yine bu süreçte, dergimizin de avukatlığını üstlenen Halkın Hukuk Bürosu'nun avukatları hakkında dava açıldı.

Bugüne kadar olagelen sosyalist basın çalışanlarına yönelik baskılar daha yoğun biçimde gündeme getirilip, tutuklama ve susturma kampanyaları açtılar.

Son dönemde zaman zaman faşist basının sayfalarına da yansıyan ve hazırlık çalışmalarını sürdürdükleri "yeni" basın yasası, tamamen sosyalist yayınların kapatılmasına yönelik hazırlanan bir yasadır ve tekeli sermaye bu yasayla düzen karşısında konum alan basın yayın organlarını kapatıp susturmayı amaçlıyor. Tekeli dağıtım şirketleri şimdilik biz sosyalistlerin yayınlarını dağıtmaya devam ediyor, ama görünen odur ki yakın bir gelecekte bunun da yollarını kapatmaya çalışacaklar. Zaten Kürdistan'da bu durum bir süreden beri fiilen yaşanıyor. Sosyalist yayın organlarını satan bayi ve dağıtıcılar tehdit ediliyor, dövülüyor, araçları ve işyerleri yakılıyor, olmadı öldürülüyordu. Dağıtım ve size en geniş ulaşımın en sağlıklı yolu; her okurumuzun bir dağıtıcı gibi çalışmasıdır. Bunu sağlayabilmek için de bütün okurlarımıza bir kez daha sesleniyoruz: Bize yazın. İrtibat kurun. Özellikle abonelik sistemini daha hızlı ve yaygın bir biçimde işletelim. Abone olun! Ve tekrar; Bize yazın!

Biz, proletaryanın sınıfsal kurtuluş kavgasının, Kürt-Türk ve tüm ezilen ulusların ulusal-toplumsal kurtuluş kavgasının sesiyiz. Bu kavga var oldukça biz de var olacağız. Ne tutuklamalar, ne yasaklamalar ne de kapatmalar bir işe yaramayacak. Ezilen, sömürülen ve aşağılanan emekçi sınıflar ezilen halklar bir kez ayağa kalktı mı, ne tekellerin her türden yasal ve yasadışı baskıları ne de giriştikleri, girişecekleri katliamlar bu mücadeleyi durdurabilir. Tarihsel olarak ölmeye başlayan bu sistem, giderek yükselen devrim dalgasının darbeleri altında yok olmaya mahkumdur.

Biz proleter komünistler bu kavgada dün vardık, bugün varız, yarın da var olacağız. Emekçi halkların kurtuluş kavgasında, onların sesini de, bizim sesimizi de duyurmaya devam edeceğiz. Dosta düşmana bir kez daha ilan ediyoruz. Ne bugüne dek uyguladıklarınız, ne tutuklama kampanyalarınız, ne de bundan sonra uygulayacağınız baskılar bizim sesimizi kısma yetmeyecek, emekçi halkların mücadelesi var oldukça biz de var olacağız.

**DEVRIMCI
emek**

FAŞİST DEVLETİN SİVAS KATLIAMI VE İÇ SAVAŞIN BOYUTLARI

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye ekonomik egemenliğini sürdürebilmek için faşist devlet terörü denen politik zorunu tüm emekçi kitleler üzerinde uyguluyor. Faşist devlet terörünün uygulama alanı ve şiddeti genişletiliyor. Sivas katliamı, sermaye babalarının halka karşı giriştiği katliamların yeni bir halkasıdır. Yapılan katliamı yeni katliamların izleyeceği açıktır. Ezine'de devletin örgütlediği katliam girişimi bunu gösteriyor. Egemen kapitalist sınıf faşist terörle ayakta durabiliyor. Kapitalist güçler ve devlet egemenlik sisteminin bundan sonraki yönelimi, halkların terör ve katliamlarla baskı altında tutulması ve susturulması olacaktır.

Egemen sömürücü sınıf, terörü ve iç savaşı Türkiye ve Kürdistan'ın tüm alanlarına yaydı. Şimdiye kadar en yoğun biçimini Kürdistan'da gösteren iç-savaş, Türkiye'de de yoğunluk ve yaygınlık kazandı. İç-savaş hem alan olarak genişlerken, hem de tüm toplumu etkisi altına almış durumdadır. İç-savaş sınıflar arası mücadelenin sertleştiğini ve üst düzeye tırmandığını gösteriyor. Günümüzün en büyük çatışması olan sınıf savaşı, girdiği iç-savaş sürecinde herkesi saflaşmaya itiyor. Uzun süredir sermaye ile proleterler arasında kararsız kalan orta sınıflar iç-savaşın şiddetlenmesine bağlı olarak yavaş yavaş saflaşıyorlar. Orta sınıfların bir kesimi karşı-devrim saflarında yerini alırken, belli bir kesimi de devrim saflarında yerlerini almaya başladı. Mücadelenin gelişim çizgisi tüm toplumu saflaşmaya götürüyor. Devrim denen, toplumun bir kesiminin, toplumun diğer kesimi ile toplu savaşı daha geniş zemin üzerinde mayalıyor. Her geçen gün daha da sertleşen, yaygınlaşan ve yükselen sınıflar mücadelesi, pasifistleri ve "barışçılar"ı da saflarını belirlemeye itiyor. Hiç kimse saflaşmanın dışında kalamayacaktır. Devrimin ve karşı-devrimin saflaşması yürüyen mücadelenin boyutlarını gösteriyor.

Reformistler, pasifistler ve teslimiyetçiler gözlerini kapasa da, Türkiye ve Kürdistan'da dünyanın en şiddetli iç savaşlarından biri yaşanıyor. Her gün iç-savaşta onlarca insan ölüyor ve yüzlerce yaralanıyor. Kurulan hükümetler iç-savaş hükümetleridir. S.Demirel başkanlığındaki hükümet de, T.Çiller başkanlığındaki hükümette birer iç-savaş hükümetinden başka bir şey

değildir. Bundan sonra kurulacak hükümetler de gene iç-savaş hükümeti olacaklardır. İç-savaş günümüzün asıl olaydır. Olayların gelişimi, en "güçlü" gibi görünen hükümetleri kısa sürede sarsıyor, maskesini açığa çıkarıyor ve bu hükümetlerin iç-savaşı sürdürmek için kurulduklarını ortaya seriyor. Devrimci durumun geliştiği, sınıflar savaşının ileri boyutlar kazandığı, toplumun sokağa döküldüğü bu günkü koşullarda hiç bir hükümet yarınından emin değildir. Kurulan hükümetlerin ne kadar süre ayakta kalacağını hükümeti kuranlar bile bilemiyorlar. Kapitalist sınıf toplumu yönetmiyor. Toplum köklü değişiklik istemi ile, kurulu sosyal düzeni derinden sarsıyor.

SİVAS KATLIAMI KARŞI-DEVİRİMİN PLANLI VE ÖRGÜTLÜ BİR EYLEMİDİR

Sivas katliamını yaşayanlar ve toplumun ileri kesimi olayın özünü kavramış durumda. Katliam üzerine yapılan değerlendirme kısaca şöyle belirtiliyor: "Sivas katliamı devlet ve gerici güçlerin planlı ve örgütlü eylemidir". Katliamın, karşı-devrimin bir eylemi olduğu biçimindeki belirleme doğrudur. Bunun yanında yapılan diğer bir belirleme ise yanlıştır. O da şu şekilde ifade ediliyor: "Şeriatçılar laikliği hedef alıyorlar". Bu belirleme hem yanlış ve hem de tehlikelidir. Çünkü, kemalistler on yıllar boyu toplumun ileri kesimini kendi egemenlikleri altında tutabilmek için, onları her zaman "şeriat tehlikesi" demagojisi ile korkutmuşlardır. Şimdi yapılan da budur. Oysaki on yıllardır yaşanan gelişmeler ve en sonu Sivas olayları göstermiştir ki, esasında devlet her zaman dini ve dini hareketi, halkların devrim mücadelesine karşı kullanmıştır. Din ve dini hareket kapitalist düzene ve devlete karşı değil, düzenin ve devletin bir uzantısı olmuştur. Din ve dini hareket karşı devrimin, devrime karşı kullandığı bir ideoloji ve politik harekettir. Gerçek bu iken, Sivas katliamını "şeriatçıların laikliğe karşı eylemi" olarak göstermek sermayenin ve kemalistlerin planıdır, oyunudur. Amaç toplumun geniş kesimini devletin baskısı altında tutmaktır. TC kuruluşundan bu yana dini gericiliği kendi içinde barındırmıştır. Başka bir söylemle söylersek burjuva gericiliği her tür gericiliği içerir. Burjuva gericiliğin de dini gericiliğin de ortak noktası ve hedefi tarihin ileri evrimine ve devrime karşı çık-

mak. Bunun için burjuvazi her türlü gericiği korur. Devrim korkusu, burjuvazi her tür gericilikle ittifaka götürmüştür. Daha önceki yazılarımızda TC'nin bir din devleti olduğunu belirttik. Burjuva laisizmi kapitalizmin, feodalizme karşı mücadelesinin ürünüdür. Burjuva laisizmini kabul etmek demek, burjuva egemenliği de kabul etmek demektir. Burjuvazi, feodal soylular ile sorununu çözdükten sonra, kendisini devirecek proletarya devrimi korkusundan ötürü, geçmişin her

tür gericiği ile uzlaşma içine girmiştir. TC, daha işin başında gerici karakterde olduğu için ve feodalizmi devrimci yoldan tasfiye ettiği için üst yapıda her tür gerici ideolojiyi barındırmıştır. Halkların kurtuluş ve özgürlük mücadelesi geliştikçe, sermaye sınıfı gericiğe daha sarılır oldu. Bu amaçla dini faaliyetler devletin önderliğinde geliştirildi. Son dönemlerde bütçede en çok pay diyarante ayrıldı. Gerici-faşist sivil güçler hem ekonomik olarak ve hem de politik olarak güçlendirildi. Amaç halkların devrim mücadelesini önlemektir.

Sivas katliamı, sermayenin, ordunun-polisin, hükümetin, meclisin burjuva partilerinin ve tüm sermaye çevrelerinin Kürt-Türk ve tüm halklara karşı başlattıkları "topyekûn mücadele" stratejisinin bir parçasıdır. Egemen sınıf bu tür olaylarla kendi güçlerini saflaştırıyor. Gerici güçler aynı "ulusal birlik" çağrılarını anti-Kürt politikası temelinde yaptılar. Tekelci burjuva güçler şoven ve anti-komünizm temelindeki politikalarına, toplumun geniş kesimini çekmek için Sivas tipi eylemlere yönelecektir. Bu politika burjuvazinin yeni bir politikası değildir. Yıllarca yapılmaya çalışılan şey budur. Burjuvazi emekçi kitleleri yıllarca kendi anti-komünist politikasına ortak etmeye çalıştı. Tüm çabalarına rağmen hedefine ulaşamadı. Tekelci sermaye emekçi kitleleri devletin diktası altında tutamıyor. Bunun nedeni burjuvazinin topluma bir şey vermemesi, tersine egemenliği sürmesi halinde toplumdan çok şey götürmesidir. Sermaye egemenliği toplumun gelişiminin önündeki esas engeldir. Bu egemenlik yıkılmadan, yani bir toplumsal alt-üst oluş olmadan toplum ileri yönelik gelişim gösteremez. Kapitalizmin varlığından ötürü toplumun yıkım içinde olduğu ve yıkımın her geçen gün kendini daha bariz olarak gösterdiği ko-

şullarda, özcesi egemen burjuva sınıfın artık toplumu yönetemediği koşullarda, kitlelerin çoğunluğunu nasıl yanında tutabilir? Bu anlamda sermayenin yaratmaya çalıştığı anti-komünist ve anti-Kürt politika toplumda geçici bir etki yaratır. Bu etki, koşulların devrimci gidişi tarafından darmadağın ediliyor.

Sivas ve çeşitli ilçelerde ortaya çıkan anti-komünist ve anti-Kürt eylemler ve bu eylemlere katılanların yapısı bir defa daha gösteriyor ki karşı-devrim yal-

nızca devlet güçleri ile sınırlı değildir. Karşı-devrim güçleri devletin yanında sermaye sınıfı ve sivil dinci-faşist güçleri de kapsıyor. Bu gerçek göz önünde tutulmadan doğru bir politik ve askeri strateji çizilemez. Halkların proletaryanın önderliğindeki devrim mücadelesi, devlet güçleri, sermaye sınıfı ve sivil gerici-faşist güçleri eze-

rek zafere ulaşacaktır.

SİVAS KATLIAMINI PROTESTO EYLEMLERİ YENİ BİR DÖNÜM NOKTASIDIR

Ankara, İstanbul, İzmir, Tunceli, Sivas ve diğer alanlarda yüzbinlerce insan katliamı protesto etmek için sokaklara döküldü. Katliam Türkiye ve Kürdistan'da büyük bir öfke yarattı. Katliam ilk önce Ankara'daki kamu emekçilerinin büyük eyleminde protesto edildi ve eylem Sivas katliamını protesto mitingine dönüştü. Ardında tüm illerde eylemler patlak verdi. Bu eylemlerin en görkemlisi Ankara'da yüzbinlerce insanın katıldığı ve meclisin taşlandığı gösteriler oldu. Burada polis ve asker, kitlelerin karşısına çıkma yürekliğini gösteremedi. Katliamın ortaklarından İnönü'nün yürüyüşten çıkartılıp kovulması, kitlelerin sermaye partilerine karşı tutumunun netleştiğini gösteriyor. Ankara'daki eylem, devrim güçlerinin tam bir gövde gösterisine dönüştü. İstanbul'da yapılan yine yüzbinlerce insanın katıldığı protesto gösterileri tam anlamıyla faşizm karşı devrimci bir eylem niteliğini gösterdi. İzmir'de yapılan gösteriler ve diğer illerde yapılan gösterilerde on binlerce insan faşizme karşı mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

Sivas katliamını protesto eylemleri içerik olarak yalnızca bir "protesto" olarak kalmadı, eylemler devri-

*Devrim güçleri ve tüm devrimci kitleler
süratle silahlanmalıdır.*

*Hem devrimci halk komiteleri biçiminde
ve hem de siahlı milisler biçiminde
örgütlenme kaçınılmaz hale gelmiştir.*

*İç-savaşın gelişme mantığı
kitlelere bunu dayatıyor.*

*Devrim, kitleleri tüm alanlarda örgütlü
davranışa çekmelidir.*

min kitlesel boyutlarını ve kararlılığını da ortaya koydu. İstanbul'da önlere konan tüm devlet barikatlarını aşan kitleler, Ankara'da devlete meydan okuyan devrimci tavır, devrimin bundan sonraki gelişimi açısından dönüm noktasıdır. Yüzbinlerce insanın eylemleri gösteriyor ki faşist devlet ne kadar teröre başvurursa vursun, ne kadar katliama başvurursa vursun halklarımız artık susmayacaktır. Devletin giriştiği her katliam kitleleri sindirmek-susturmak bir yana daha geniş kitlelerin mücadeleye atılmalarına yol açıyor. Halklarımız mücadeleye birliğini sağlayarak kurtulmaya ve özgür olmaya kararlıdır.

Devrimin hareket halindeki kitlesi nicelik olarak ve nitelik olarak Kürdistan'da 12 Eylül öncesi düzeyi aşmış halde, Türkiye'de Sivas katliamını protesto eylemleri ile, yeni olarak 80 öncesi kitleselliğe ulaşabilmiştir. Devrimin büyük bir güç olarak ayağa kalkması mücadelenin tüm çehresini etkilemiştir. 12 Eylül koşullarında yüzlerle ifade edilen kitle eylemleri, daha sonra binlerle, onbinlerle ve şimdi yüzbinlerle ifade ediliyor. Çok geçmeden kitle eylemleri milyonlarla ifade edilecektir. Bu kitle eyleminin ve devrimin diyalektik gelişimidir.

Kitle gösterilerinde toplumun tüm ezilen kesimi temsil edilmiştir. Kentlerde işçiler, kamu emekçileri, öğrenciler, demokrat küçük burjuvalar, kırsal kesimde köylüler ve Kürdistan'ın ulusal ve sınıfsal güçleri eylemlerde ortak olarak yerini almıştır. Böylece devrimin güçleri sermayeye ve faşizme karşı mücadelede biraraya geldi.

Uzun zamandır aktif mücadelenin dışında kalmaya çalışan sanatçılar, yazarlar, şairler, edebiyatçılar, ozanlar ve folklorcular ilk defa Sivas katliamını protesto eylemine katıldılar. Bu onlar için çok önemli bir değişim ve gelişim olmakla birlikte; aynı zaman da devrimin kitle tabanının da daha geniş bir zemine dayanması anlamına gelmektedir.

Öte yandan on yıllar boyu CHP'nin yani kemalistlerin yanında yer alan alevi kitlesi, Sivas katliamı ile kemalistlerin gerçek yüzünü görmeye ve saflarını devrimin yanında tutmaya başladı. Milyonlarca alevinin devrimin saflarında yer alması, devrimin büyümesi için çok önemlidir.

Yapılan gösterilerin en önemli yönlerinden biri de kitlelerin hızla burjuva partilerinden uzaklaşmaları ve onlara karşı tavra yönelmeleridir. Bu durum, karşı-devrimin toplumsal tabanının daralması; buna karşılık devrimin toplumsal tabanının genişlemesi demektir ki bu da yaşamakta olduğumuz iç-savaşta devrimin başarısı için çok önemli bir noktadır.

SİVAS KATLIAMI VE SİLAHLI HALK MİLİSLERİ

Temmuzda Sivas'ta Pir Sultan Abdal Şenliklerini kutlayan 1500 kişi devlet desteğindeki gerici güçler tarafından kuşatılıyor, çatışmaya dönüşen karşılaşma da belli bir süre sonra karşı-devrimcilerin daha büyük bir güç getirmesi ile üstünlük gerici güçlerin eline geçiyor. Demokrat kitleyi dağıtan gericiler, aydınları da bir otelde kuşatıp daha sonra kitlesel olarak katlediyorlar. Tüm bunlar bilinen gelişmelerdir. Burada üzerinde asıl durulması gereken yön bu olayların bundan sonra da tekrarlanacağı ve yayılacağı gerçeği göz önünde bulundurularak kitlelerin faşizme karşı mücadelede nasıl davranması gerektiğidir. Pir Sultan Şenliklerini kutlayan kitle hazırlıksız yakalandı. Oysa ki devletin örgütlediği dinci-faşist kitle planlı ve örgütlüydü. Sonuçta planlı ve hazırlıklı olan gerici kitle kısa sürede üstünlüğü ele geçirdi. Sivas'taki demokratlar, devrimciler ve aleviler hem hazırlıksızdı ve hem de silahsızdı. Bu durum devam edemez ve devam etmemeli. Devrim güçleri ve tüm devrimci kitleler süratle silahlanmalıdır. Hem devrimci halk komiteleri biçiminde ve hem de silahlı milisler biçiminde örgütlenme kaçınılmaz hale gelmiştir. İç-savaşın gelişme mantığı kitlelere bunu dayatıyor. Devrim, kitleleri tüm alanlarda örgütlü davranışa çekmelidir. Derneklerin önemi devam etmekle birlikte, mücadelenin sertleşmesi, yasadışı örgütlenmeleri ön plana çıkartıyor. Fabrikalarda işçi komite ve konseylerinin yanında silahlı işçi milisleri; semtlerde devrimci halk komiteleri, köylerde devrimci köylü komiteleri ve gene silahlı emekçi köylü milisleri devrimin dayanması gereken mücadele araçlarıdır. Bunlarla birlikte devrimci kitlelerin gerilla birliklerini desteklemesi ve gerilla taktiklerine hazırlanması iç-savaşın önümüze getirdiği bir zorunluluktur. Eğer devrim için somut hazırlık yapmamışsak, eğer devrimin zaferi için devrimci komiteler kurmamışsak, eğer kitleler milisler biçiminde örgütlenmemişse, eğer kitleler proletaryanın önderliğinde harekete geçirilmezse ve eğer proletaryanın Leninist Partisi kitleleri devrim için örgütleyip yönlendiremiyorsa, işte o zaman devrim, biz "gevezelik" yaparken, gözlerimizin önünden geçip gidecektir.

Sermaye sınıfı, devleti, basını, meclisi, partileri ve sivil faşist güçleri ile tüm karşı-devrim, proletaryaya ve tüm halklarımıza karşı yöneltilmiş bir silahlı güçtür; proletarya ve devrimci müttefikleri de kendisine karşı yöneltilmiş burjuva silahını etkisiz duruma getirmek için gücünü silahlı devrimde bulacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

TC ORDUSU DAĞITILMALI

Devlet sınıflı toplumların ürünüdür ve sınıflar arasındaki çatışmayı yansıtır. Sınıfsal içeriği olan devlet, her dönemde egemen olan sınıfın damgasını taşır ve bir sınıf içeriği ile devlet, ezilen sınıfların baskı altında tutulmasını sağlayan bir alettir; baskı aygıtıdır. Politik baskı ise ancak zor yoluyla ve zor araçlarıyla uygulanacağından, devlet egemen sınıfın elindeki zor aletidir aynı zamanda.

Devlet, kendisini oluşturan tüm kurumları ile egemen olan sınıfın elinde, ezilen sınıfları baskı altında tutan bir alet olduğuna göre ve yalnızca egemen olanın damgasını taşıdığına göre, Türkiye ve tüm kapitalist ülkelerde ileri sürülen "kuvvetler ayrımı" sınıflar gerçeğine aykırıdır. "Kuvvetler ayrımı" diye ileri sürülen şey yani yürütme-yasama ve yargı arasındaki ayırım olduğunu söyleyen burjuva görüş, devletin tüm kurumlarıyla egemen sınıfın elinde, ezilen sınıfları baskı altında tutmak için bir alet olduğu ve tüm devlet kuvvetlerinin egemen sınıfın emrinde olduğunu gizliyor. Esasında devlet kurumları arasında hiç bir "ayırım" yoktur; tüm kuvvetler sermaye sınıfının emrindedir. Karl Marx'ın söylediği gibi, kuvvetler ayrımı geçen yüzyılın başlarında burjuvazi, soylular ve krallık arasındaki iktidar savaşında ortaya çıkan geçici bir durum olmuştur. Burjuva sınıf, iktidar savaşını kazanınca geçici olarak ortaya çıkan "kuvvetler ayrımı" sona ermiş ve devlet tüm kuvvetleri ile egemen burjuva sınıfın eline geçmiştir.

Türkiye gibi kapitalist üretim biçiminin egemen üretim biçimi olduğu, tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliği elinde bulundurduğu bir ülkede "kuvvetler ayrımı"ndan söz etmek, burjuva devletin sınıfsal içeriğini ve tüm kurumlarıyla devletin, ezilen ve sömürülen emekçi sınıfların baskı altında tutulmasını sağlayan sermayenin elinde bir alet olduğu gerçeğinin üstünü örtmektir. Türkiye'de tek bir sınıf egemendir: Sermaye sınıfı. Devletin tüm kuvvetleri (yürütme-yasama-yargı) egemen olan sermaye sınıfının elindedir. Devlet organlarına egemen olan sermayeden başkası olmadığına göre, devlet organları kime karşı bir "kuvvet ayrımına" gitsinler. Devlet organları birbiri karşısında ayrı bir kuvvet değil, tüm kuvvetleriyle ezilen ve sömürülen sınıfları baskı altında tutan tek bir kuvvet durumundadır.

Somut durum ve sınıfsal gerçek böyleyken, burjuvazinin "kuvvetler ayrımı" aldatmacasına ortak olan demokratlar, hukukçular, sendikacılar, reformistler vb.leri sık sık sanki yürütme organlarından ayrı ve ona karşıymış gibi, sanki yasama organlarından ayrı

ve ona karşıymış gibi "hukuk devletinden" söz etmeleri ve yargıya sığınmaları bu aldatmacanın ne kadar üzerlerinde derin etki yarattığını gösteriyor. Bu aldatmaca on yıllardır sürüyor. Kemalizm'in, sol üzerinde etkide bulunduğu geçmiş yıllarda DP ve sonra da AP'nin meclisi, yani yasama organını ele geçirmesi karşısında, sol sık sık yürütme organı olan orduya ve yargı organına başvurmuştur. Bu, kendi kendini aldatma yakın zamana kadar sürdü ve günümüzde halen izleri var. Kendisine ilerici diyenlerin başvurdukları ordu ve yargı tam anlamı ile yaşamayı ele geçiren sınıf olan sermaye sınıfının elindeydi; bu yapısıyla tüm kuvvetler proletaryayı, Kürt halkını ve tüm emekçileri baskı altında tutan bir baskı makinesi olmuştur. İlericilerin sığındığı devlet kuvvetleri, hiç bir zaman emekçilerin elinde ve yanında olmadı ve olamazdı da. Devlet kuvvetlerini halkın yanında görmek Kemalist aldatmacaya olan "sınıfsız, zümresiz, imtiyazsız kaynaşmış toplum" anlayışının kölesi olmaktır.

Devlet aynı zamanda sınıflı toplumun resmi ifadesidir, sentezidir. Ancak devlet bir kere bir güç haline geldikten sonra, artık, toplumun üstünde bir güç olur ve toplum kendi üstünde bir güç olan devletin diktası altında kalır. Toplum üstünde bir güç olan devlet, her emekçinin kendi kişiliğini geliştirmesinin önünde de bir engeldir. Emekçilerin kişiliklerini geliştirmeleriyle, burjuva devletin varlığı çelişki içinde bulunur. Bunun için her emekçi kendi kişiliğini geliştirmek için de mevcut burjuva devleti yıkması, parçalaması gerekiyor.

Devletin teknik örgütleyici yönünü saymazsak, esas olarak askeri ve bürokratik yapıya sahiptir. Militarizm devletin temel organıdır. Bunun için her zaman orduların devlet için öncelikli ağırlığı olmuştur. Burjuva politik zorunun esas uygulayıcısı olan ordu-polis; emekçi sınıfların baskı altında tutulmasının da esas aletleridir.

Ordunun devletteki ağırlıklı yerini göstermek bakımından yazımızın başlığında ordu ve karşısındaki tavrımızı ifade ettik; yoksa bir tüm olarak devlet tüm kurumlarıyla parçalanmalıdır; ki bu, Demokratik Halk Devriminin ilk şartıdır. Dağıtılması, parçalanması gereken yalnızca askeri ve bürokratik mekanizma değildir; aynı zamanda devletin politik kurumları da parçalanıp-dağıtılmalı. Devleti oluşturanlar yalnızca askerler-polisler ve bürokratlar değildir, aynı zamanda "devlet adamları" denen burjuva politikacıları ve onların yer aldığı kurumlar var. Meclis bu kurumlardan biridir. Bu anlamda askeri-bürokratik me-

kanizmanın yanında meclisler de parçalanıp-dağıtılmalıdır. Askeri-bürokratik, politik kurumlarıyla faşist devleti parçalayıp-dağıtmak DHD'nin ilk şartıdır.

TÜRK ORDUSU GERİCİ VE FAŞİST KARAKTERDEDİR

TC Ordusu, M. Kemal gibi Osmanlı subayları tarafından kuruldu. Türk ordusu sadece kadrosal olarak değil, militarizm, yayılmacılık, gericilik, hiyerarşi ve gelenekler bakımından da Osmanlı ordusunun bir devamı olarak kuruldu. TC oluşumuyla işin başında burjuva karakterde şekillendi. Ancak bu, hiç bir zaman "burjuva demokratik" olmadı. TC kurulur kurulmaz gerici burjuva diktatörlüğünü uyguladı. Gericilik, devletin kuruluş temellerinin atıldığı 1920 öncesinden vardı. TC ile birlikte Osmanlı despotizmi ve militarizmi burjuva gerici karakterle birleşerek Gerici Burjuva Diktatörlüğü ortaya çıktı.

Kemalist iktidarın bir gerici burjuva diktatörlüğü olarak ortaya çıkışının başlıca üç nedeni vardı: Bunlardan ilki Osmanlı devletinin bağrında ortaya çıkan Jön Türk hareketinin ılımlı burjuva bir hareket olması ve feodalizme karşı bir devrime yönelmeyip, onunla uzlaşması ve Alman burjuva devrimi gibi feodalizm egemenliğine girmesidir. İlimli burjuva hareket emperyalist işgalle birlikte eline geçen fırsatı değerlendirdi ve feodalizmle uzlaşma içinde iktidarı ele geçirdi. Bunun için burjuvazi devrimci olamadı. Zaten Türk burjuva hareketi, genel olarak burjuva devrimler çağının kapandığı ve burjuvazinin devrimci barutunu yitirip, tarihsel olarak gericileştiği bir zamanda ortaya çıktı. Öyle ki bir zamanlar Avrupa'yı ayağa kaldıran burjuva eşitlik-özgürlük-kardeşlik sloganları Türk burjuva hareketi tarafından hiç telaffuz edilmedi. Bunun nedeni burjuvazinin feodalizmle uzlaşması ve Osmanlı mirasını devam ettirmesiydi. Burjuvazi Osmanlı sultanları ile uzlaşma içindeyken, Osmanlıların ezdiği uluslar, özgürlük-bağımsızlık savaşını Osmanlılara karşı yürütüyorlardı. Burjuvazi ise sultanla birlikte bu bağımsızlık hareketlerini boğazlamaya çalışıyordu. Burjuvazinin eşitliği ve özgürlüğü savunması bu nedenle mümkün değildi. Başka ulusları ezmeye devam eden ve onların bağımsızlık hareketine karşı savaşan bir burjuva hareket, özgürlüğü de eşitliği de savunamayacağı gibi; bu burjuva hareket demokratik dahi olamadı ve olamazdı. İkinci neden, Osmanlılar döneminden süren Kürt ulusunun baskı altında tutulup yok edilmesi TC'nin de temel politikası olmasıdır ki, TC, Kürt ulusu ve ulusal toplulukların ulusal baskı altına alınması, ilhakçılık ve asimilasyon politikası ile biçimlendi. Bu soruna daha önce yer verdiğimiz için burada tekrar üzerinde durmaya değiliz. Üçüncü neden, burjuvazinin proletarya devri-

minden duyduğu korkudur. TC'nin, proletarya devrimleri çağının başladığı sırada kurulması proletaryanın bir çok ülkede ya iktidara gelmesi ya da ciddi bir toplumsal güç olması, Türk burjuvazisinin gözünü korkuttu. Bu korku, onu her tür gericilikle ittifaka götürdü. Burjuvazi, eğer devrimci tarzda davransaydı, kendi devrimini proletaryanın devrimi izleyebilirdi; bu yüzden proletarya devriminin yolu üzerindeki tüm feodal pislikleri temizlemedi; kendisi tüm bu pislikleri de bünyesinde bulundurdu.

Türk ordusu bu politikaların uygulayıcısı oldu. TC Ordusu kuruluşu ile birlikte (ki ordu TC'den önce oluşmuştu ve devleti esas olarak ordu oluşturdu) halk kitlelerini koyu bir dikta altına aldı. Militarizm ve terör halkların üzerinden hiç eksik olmadı. Ordu, emekçi sınıfları baskı altında tutarken aynı zamanda Kürt ulusunun özgürlük hareketini de vahşi bir biçimde eziyordu. Resmi politika şimdiye kadar 16 Kürt isyanı olduğunu söylüyor ve bu isyanlar TC'nin tüm tarihine yayıldığı göz önünde bulundurulduğunda görülecektir ki ordu sürekli olarak Kürt halkına karşı savaş halinde olmuştur. Faşist ordu, Kürt halkına yönelik bu haksız savaşı şimdi çok daha geniş kapsamlı olarak sürdürüyor.

Gericili-militarist karakterde olan Türk ordusu, tekelci sermayenin tüm devleti ele geçirdiği 12 Martta askeri faşist diktatörlükle faşist karaktere büründü, faşist biçim aldı. Ordu, faşizmin esas kurumu olarak işlev görmüştür. Zaten gerici-burjuva karakterde olan ordu ideolojik olarak ve politik olarak faşistleşmiştir. 12 Mart ve 12 Eylülde faşizm devlet eliyle ve özeldede ordu eliyle uygulandı. Gene ordu, yapısı ve burjuva içeriği ile, karşı-devrimin esas vurucu gücüdür.

Burada Türk polis teşkilatı üzerinde de durmak gerekiyor. Polis her zaman ordunun bir parçası olmuştur. Militarizmin uygulamasında ordu kadar polis de görevlidir. Türk polisi işkenceciliği, katliamcılığı ile dünyanın en zalim ve iğrenç polisidir. Burjuvazinin gericiliği polis en iğrenç şekliyle yansımıştır. Tamamen faşist karakterde olan polis teşkilatı, ordu dan sonraki karşı-devrimin diğer bir vurucu gücüdür. Kesin olarak açıktır ki proletaryanın önderliğindeki DHD; halkların düşmanı, karşı-devrimci faşist Türk polis teşkilatını parçalayacak ve bununla da kalmayıp, eli kanlı bu katilleri yargılayacak ve cezalandıracaktır. Yalnız bu cezalandırma devrim sonrasında bırakılmayıp, şimdiden uygulanıyor ve uygulanmaya devam edilecektir.

Türkiye'de hemen hemen her zaman yasama ve yargı olmuştur, ancak ordu bu kurumlara göre önde olmuştur. Burjuvazinin "demokrasinin" esas kurumu olarak gösterdiği TBMM, her zaman ordunun etkisi

Ordu ve polis her alanda halkların demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önlerine çıkan karşı-devrimin esas vurucu gücüdür. Bu vurucu gücün ortadan kaldırılması gerekiyor. Ordu ve polis teşkilatı yıkılıp, parçalanmadan devlet yıkılmış olmayacaktır. Zaten devrim, ordu ve polis teşkilatı mağlup edilerek kazanılır.

altında olmuştur. Kaldı ki Türkiye'de ordu ile uyumsuzluk gösteren bir meclis de olmamıştır. Ordu belirleyici konumunu anayasa ile hukuk olarak pekiştirmiştir. Şimdiye kadar ordu, yargı ve yasamanın üstünde bir güç oldu. 27 Mayıs'ta, 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de olduğu gibi, ordu meclisi ve yasaları bir süre için dışlamıştır. Bu anlamda Türk burjuva politikası esas olarak militarist olmuştur. Arjantin ve Yunanistan gibi burjuva ülkelerde cuntacılar yargılandığı halde, Türkiye'de hiç bir zaman cuntacılar yargılanmamıştır; onların yargılanması bir yana, cuntacılar karşı savaşlar yargılanmıştır. Bu da gösteriyor ki devlet kuvvetleri tam bir uyum içinde tekelci sermayenin emrindedirler. Orduya yönelik olan her devrimci eylem yargısı ve yasasıyla tüm burjuva kuvvetlerini karşısında buluyor.

DEVRİMCİ ZOR ESAS OLARAK ORDU VE POLİSE YÖNELTİLMELİDİR

Proletaryanın kesintisiz devriminin esas hedefi sermaye egemenliğini ortadan kaldırmaktır. Sermaye egemenliğinin ortadan kaldırılması toplumsal alt-üst oluşturmaya, toplumsal devrimin kendisidir. Sermaye egemenliği ortadan kaldırıldığı zaman, onunla birlikte burjuva devlette kendiliğinden düşer, son bulur. Yoksa devlet ortadan kaldırılınca sermaye düzeni ortadan kalkmaz. Sermaye egemenliği var olduğu sürece, ortadan kaldırılan devlet yeniden oluşur. Böylece bir arpa boyu gidilmez. O halde proletaryanın esas hedefi sermaye egemenliğini ortadan kaldırmaktır.

Sermaye sınıfı ekonomik ayrıcalıkları ve her tür sınıfsal ayrıcalıklarını, politik zorunu kullanarak ayakta tutabilmektedir. Bu yüzden, politik iktidarın ele geçirilmesi ya da politik üstünlüğün ele geçirilmesi proletaryanın ilk büyük görevidir. İktidarın ele geçirilmesi, yani devrimin ilk koşulu ise, devlet makinesinin parçalanması, dağıtılmasıdır. Ordu ve polis gibi silahlı kuvvetler bu makinenin esas güçleri olduğu için devrimci zorun ve özü olan silahlı mücadelenin

ilk hedefi ordu ve polistir. Halklar ve tüm emekçiler her eyleme geçtiklerinde karşılarında asker ve polisi görürler; silahlı kuvvetler kitleleri kuşatma altına alır ve saldırıya geçer. Bu yüzden çarpışma ilk önce asker ve polisle meydana geliyor. Mücadele yayıldıkça ve yükseldikçe bu çatışma da o oranda sertleşir ve kanlı geçer.

Pratikte de şu anda Kürdistan'da çatışma, Kürt halkıyla, TC'nin silahlı kuvvetleri arasında oluyor, kentlerde devrimciler polis tarafından katlediliyor; miting ve yürüyüşler asker ve polisle karşı karşıya yapılıyor. Ordu ve polis her alanda halkların demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önlerine çıkan karşı-devrimin esas vurucu gücüdür. Bu vurucu gücün ortadan kaldırılması gerekiyor. Ordu ve polis teşkilatı yıkılıp, parçalanmadan devlet yıkılmış olmayacaktır. Zaten devrim, ordu ve polis teşkilatı mağlup edilerek kazanılır.

Ordunun ve polisin parçalanması ve yıkılması açısından şimdi durum nedir. Bir gerçekliktir ki, devrim henüz bu yapıyı dağıtacak güce sahip değildir. Tekellerin bu vurucu gücü, şu anda iç yapı olarak sağlamdır ve büyük bir güçtür; ancak bu sağlamlık ve büyüklük mutlak değildir. Devrimin gelişimi, şu anda büyük görünen bu gücün ne kadar da çürük olduğunu gösterecektir. Şimdiye kadar gerçekleşen devrimler, karşılarındaki güçlü orduları parçalayıp ortadan kaldırdılar. Sonuçta ne ordular kaldı ne de burjuva devletin diğer kurumları; burjuva devlet, devrimin zoru ile dağılıp gitti. Kesin olan budur.

DHD mücadelesinin faşist devleti yıkması, orduyu dağıtması, eğer buna uygun araçlara sahipsek ve buna uygun askeri strateji ve de taktiklere sahipsek mümkün olur. Devleti ve onun tüm kurumlarını ortadan kaldıracak olan halk kitleleridir. Burjuvazinin kalelerini yıkacak olan devrimdir. Bu devrim silahlı bir devrim olmadan, burjuva devlet makinesini tahrip edemez ve politik üstünlüğü ele geçiremez. Silahlı mücadele iktidarın ele geçirilmesinde tayin edici olacaktır.

Bu mücadelenin kazanılması için şimdiden buna uygun örgütlenme oluşturulması gerekiyor. Bu örgütlenme gerilla mücadelesi ve örgütlenmesi; bunun devrimci halk ordusu düzeyine çıkartılması, proleterlerin ve halkların silahlı milisler biçiminde örgütlenmesi vb. dir. Her devrimci, silahlı mücadeleye katılmalı ve kitleleri bu yönde silahlandırmalı.

Devrimci durum iç savaş düzeyinde yaşanıyor, sınıflar mücadelesi sertleşiyor, Kürt halkı ayağa kalktı. Türkiye halkları mücadeleyi yükseltiyorlar. Faşist devleti yıkmak ve orduyu dağıtmak için tüm koşullar olgunlaşıyor.

Özgür ZORLU

ÇİLLER'İN GÖLGESİ KISA GELDİ

Devrim, karşı-devrim güçlerinin biraraya gelmesini ve sıkışmasını sağlayarak ilerliyor. Bu gerçeği en son Sivas olayları sırasında bütün çıplaklığı ile gördük. Tüm radikalliği ve sözde devlet karşıtlığına rağmen, dinci faşistlerin devrimci kanı dökmekte ve vahşilikte faşist devletin eli kanlı çetelerini bile gölgede bırakacaklarını gösterdiler. Olayın bir yüzü budur, ve bunca yaşananlardan sonra hiç kimsenin durup, islamiyetin ilerliliği üzerine laf söyleyebileceğini sanmıyoruz. Olayın ikinci yönü ise, bunca yıl başını kaldıramayan dinci gericiğin hangi cesaretle, 36 kişiyi yakıp, sonrada karşısına geçip seyretme küstahlığını gösterebildiğidir. Üstelik onlarca polisin, sivil polisin ve devletin kameralarının önünde. Gerçek, karanlıkta çakan şimşek kadar berrak ve aydınlıktır. Bir süreden beri, çoğalarak gelen fırtınalar karşısında dümenini kaybetmiş bir geminin karanlık mahzeninde korkudan tir tir titreyen iki tayfa gibi, dinci faşistler ve devlet bürokrasisi, titreye sarsıla yanyana buluşuverdiler. Eski dost düşman olmaz, birbirlerini Maraş'tan, Çorum'dan, kanlı pazardan tanıyorlardı. Aynı korkuyla ve aynı kinle biraraya gelmeleri zor olmadı. Yükselen işçi ve memur mücadelesinin, iç savaşın kanlı ortamına yüreklerini ve kafalarını koyan devrimcilerin her gün çoğalan prestijinin uyandırıp harekete geçirdiği emekçi halk kitlelerinin yanında, moralleri bozulan ve kinleri her zamankinden çok bilinen dinci faşistlerin, burjuvazinin içine düştüğü aynı sağlıksız ruh halini göstermesi kaçınılmazdı. "Terörle sorunu olmayanın devletle sorunu vardır" lafını dedirtenle, "yakın, yakın, ben tamir ederim" lafını dedirten aynı sağlıksız ruh halidir.

Aynı konuda dikkate değer bir nokta daha vardır. Sivas'ta henüz

katliamın başlamasına çok varken ve henüz olayların, Beyazıt meydanında cuma günleri yapılan gösterilerden pek farkı yokken, bütün özel TV kanalları ve devlet TV'si normal yayınlarını keserek haberler yaptılar, üstelik defalarca. Neredeyse tekel ve devlet, kendileri bu olayı büyütme yarışına girmişlerdi. Böylece olaylar karşısında kutuplaşan bir kesimi Uğur Mumcu cinayetinde olduğu gibi kemalizm potasına taşıyabilir, kutubun diğer kesimini ise sözde Kamhi suikastında olduğu gibi kendine bağlayabilirdi. Sözde suikast diyoruz, çünkü daha basına yansır yansımaz Jak Kamhi'nin 500. yıl Vakfı kimliği öne çıkarıldı. 500 yıl Yahudilerin Anadolu'ya gelişinin yılıydı ve Yahudi Türk dostluğunu simgelemesi amaçlanmıştı. Oysa polis, daha olayın üzerinden saatler geçmeden ve bu suikast girişiminin kimin tarafından yapıldığı bilinmeden, olayın iç yüzünü bildiğini açığa çıkaran bir tavırla, Kamhi'nin vakıf başkanlığı kimliğini öne çıkararak basına bilgi veriyordu. Mit ve polis alelacele bir senaryo hazırlıyor, beşgünde bir örgüt yaratıyor ve akıl almaz düzmece senaryolarla

örgüt militanlarını yakalıyor ve bunları "İslami hareket" adıyla basına tanıtırdu. Bizce suikast olayından çok, olayın zamanlaması dikkat çekicidir. Tüm bu olaylar, Refah Partisinin İstanbul belediye başkanlığı seçimlerinden birinci parti olarak çıktığı günlerin hemen ertesine rast geliyordu. Tüm burjuva partiler islami motifi kullanmakla birlikte Refah partisinin radikal motifleri böylece yıpratılıyordu. Sanki Refah'a "Oyunu kurallarına göre oyna, yoksa senden daha düzenbaz olurum" mesajı veriliyordu. Refah bu mesajı anlamış olmalı ki, Necmettin hoca hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor ve ABD'ye bir nezaket ziyaret yapıyordu. Böylece Refah hizaya gelmiş oldu ve devletin dışında, devlete rağmen politika yürütemeyeceğini anladı. İstanbul'da aldığı oy oranına rağmen muhalefet kanadının en cılız sesi oldu.

Devlet, işte bu hesaplarla Sivas olaylarını daha katliam öncesinde büyütme peşindeydi. Fakat beklediği bir şey oldu. 36 kişi öldü. Devletin beklediği kan akması değildir. Bunun hesabını tutmayı uzun zamandır unutmuştu zaten.

Asıl beklemediği 36 kişinin bir çoğunun sosyalist kimliğini taşıması ve devrimcileri cenazelere umduğundan da fazla bir katılımı sahip çıkmasıdır. Bu durum istediği kutuplaşmayı sığdırabilecek kadar sığ değildir. Ve cenazeler, devrim güçlerinin Ankara ve İstanbul sokaklarını fetihleriyle sonuçlandı. Cenazeler her yerde devlete karşı açık gösteriye dönüştü. Ve görmek istemeyenlerin bile gözünü açarak, herkese "bir şeyler kıpırdanmaya başlıyor" dedirtti. Bizler için ise bu durumun beklenmedik hiçbir yanı yoktur. Uzun süredir varlığını hissettiren devrimci durumun, toplumu derinden sarsacak bu tür olaylarla bir sıçrama yaşayacağını çok daha önceden görmüş ve söylemiştik. Sivas olayları bu nedenle neden ve niçinlerinden çok sonuçlarıyla konuşulacak ve tartışılacak bir olay olmuştur. Sonuçta devrimciler, ülkenin dört bir yanında gerçekleştirdikleri eylemler ve protesto gösterileriyle, ülkeyi derinden sarsabilecek güçleri olduğunu bir kez daha göstermişlerdir. Devrim cephesinde bunlar oluyordu. Peki ya karşı devrim cephesinde?

Cumhuriyet tarihinin belki de en basiretsiz ve en zavallı hükümetini kuran Çiller, sanki Sivas katliamı hiç yaşanmamış gibi ve bu katliamı yapanlar ortalıkta elini kolunu sallaya sallaya dolaşırken, düğün dernek dolaşıp duruyor. Hükümet Sivas'ın katliamcılarında çok sonuçlarıyla ilgilendi. Bu amaçla Çiller tüm burjuva partileri dolaşarak, terör konusunda, yani sıçrama yapan devrimci mücadele konusunda görüş birliğine varmaya çalıştı. Hükümet Sivas hiç yaşanmamış gibi davranırsa, devlet Çorum'da özel tim aracılığıyla provokasyon ve gerginlik ortamını hızla artırıyor. Devletin neyin peşinde olduğu açıkça bellidir. Devlet son kozunu oynuyor, sivil faşistleri devreye sokuyor. Bunu şimdiye kadar oldukça sınırlı ve kontrollü yapmıştı. Çünkü böyle

bir durum iç savaş mahallelere, köylere, sokaklara ve en ücra köşeye taşınmak anlamına geliyordu. Şimdi sivil faşist terörü dizginlerinden boşaltmaya çalışıyor. Karşı—devrim cephesini devrim karşısında aktif bir duruma getiriyor. Aynı zamanda böylesine geniş bir yelpazeye yayılan karşı—devrim cephesine uygun bir kurmay kadro hazırlanmaya çalışılıyor. Hükümetin başı Çiller "terör" konusunda hiç bir tutarlı yaklaşım göstermeden muhalefet partilerini geziyor, her birinin fikrini alıyor ve buradan çıkacak sonuçla politika üretmeye çalışıyor. Yeni hükümetin en ufak bir muhalefete tahammülü yoktur. Bu nedenle, önce muhalefetin düşüncesini iktidara taşıyor ve yapacakları konusunda daha baştan burjuva muhalefetin önünü keşiyor. Meclisin kendisini tamamen devreden çıkaracak ve terör konusunda merkez kurmay olarak düşündüğü, meclis güvenlik komisyonu oluşturmaya çalışıyor. Çiller, parlamenter kuruntularla uğraşsın, bu komisyon konusunda sahibinin sesi faşist Milliyet gazetesinin yazarı Yalçın Doğan bu kurulun yaptırım gücünün olması sorununa çok haklı olarak değiniyor. Bu komisyonu kurmak kolaydır fakat devletin bütün yürütme erkini elinde toplaması olanaksız gibi görünüyör. En başta, karşı devrimin kurmayları, burjuva parlamenter yanlısımlarla yaralanmış bir kurula devredilemez. Her şeyden önce yeniden seçilme endişesiyle hareket yeteneği kısıtlanacaktır. Öte yandan ordu ve cumhurbaşkanlığı, kurmaylığı çoktan ele geçirmiştir. Bir süreden beri en zavallı hükümetin gölgesinde burjuva çevrelerden puan toplayan ordu adeta gizli hükümet gibi çalışıyor. Cumhurbaşkanı Demirel şimdi Çiller hükümetinin hiç bir günahını kendine bulaştırmamak için politikadan uzak kaldığı günlerden daha büyük bir sessizlik içinde bekliyor. Ancak pek yakında oraya boşuna seçilmediğini gösterme fırsatını de-

ğerlendirecektir. Polis ise özellikle Kızılcahamam ve Boyabat olaylarında açıkça görüldüğü gibi toplum gözünde tamamen güvenilirliğini yitirmiştir. Sivas olaylarını protesto eden Ankara ve İstanbul halkının karşısına polis çıkmamasının sebebi budur. Tüm burjuva çevreler, bu durumdaki polis ve hükümet karşısında ordunun etkinliğini arttırmasına çoktan razıdır. Ancak ordunun açıktan böyle bir görevi yürütmesinin iki büyük engeli vardır. Birincisi 12 Eylül askeri cuntasının halk gözünde işkence, idam, sıkıyönetimle eş tutulması ve ikinci bir girişime karşı direnme olasılığıdır. İkinci engel AT üyeliğine bu durumun engel olacağı inancıdır. Üstelik ordu, hükümetin gölgesinde kalarak, istediğini yapabilme olanağına sahiptir. Ancak bu sefer Çiller'in gölgesi kısa kalmıştır. Bu nedenle Çiller bütün meclis bileşimini iktidara taşıma uğraşı verirken bundan en çok ordu memnundur. Yeterli büyüklükte bir gölge yaratıldığında, sıkıyönetimlerin, idamların, polisin yerini askerin alması, hiç de olasılık dışı değildir. Karşı devrimin kurmayları genel kurmay ve MİT'tir. Yakında bunlara Demirel de eklenebilir, Peru örneğinde olduğu gibi.

Komünistlere düşen, bu karşı devrim odaklarının teşhirine yönelmektir. Artık polis ve burjuva partileri emekçilerin gözünde yeterince teşhir olmuştur. Okun sivri ucunu ordu ve istihbarat kurumuna yöneltmek gerekiyor. Bu görevin yerine getirilmesi devrimin sonucunu belirleyecek etkiye sahiptir. Bununla yetinilmemeli devrimin çıplak bedenle kazanılmayacağı gerçeği iyice bilinince çıkartılmalıdır. Her şey devrim için uygun hale gelmiştir. Bütün sorun iktidarı alacak cesaret ve ataklıkta öncü kadrosunun yaratılmasıdır. Burjuvazi için kabuslu bizler içinse aydınlık ve kavga dolu günler yaşıyoruz.

Baran AZAD

SİVAS KATLIAMI DEVLETİN ROLÜNÜ ORTAYA KOYDUĞU VAHŞETLERDEN BİRİSİDİR.

Sivas, adı sazla, sözle ve ozanlarla özdeşleşmiş bir şehirdir. Pir Sultan'ın Abdal ve Aşık Veysel bu bölgeden yetişmiş sayısız ozandan ikisidir. Veysel ve Pir Sultan'ın ikisi de halk ozanıdır, ama Pir Sultan adı daha çok başkaldırıyla birlikte anılır. Bundan yaklaşık 400 yıl önce, Anadolu'da Türkmenlerin ezilmesine, horlanmasına karşı Osmanlıya karşı koymuş; halkı devlete karşı ayaklandırdığı gerekçesiyle de idam edilmiştir. Hem de kendi yanında yetişen, kendi halkından biri olan; ama Pir Sultan'ın "Bozuk Düzendeki Sağlam Çark Olunmaz" öğüdüne uymayıp Türkmenlerin hakkını paşa olup aramak amacıyla Osmanlı devletine kapılanan Hızır Paşa'nın emri üzerine. Hızır Paşa'nın bu ihaneti bile yaralamaya yetmemiştir Pir Sultan'ı. Boynuna kadar toprağa gömdürülüp, herkesin taşlaması emredilince, emre uyararak Pir Sultan'a taş atmaya kıymayıp gül atan dostu daha çok yaralamıştır onu; çünkü Hızır Paya'ya karşı durmamıştır, taşlamaya karşı durmamıştır, baş kaldırmamıştır. Pir Sultan'ın yolundan gitmemiştir. İşte Pir Sultan bu düşünceleriyle ki Banaz'da asılmasına rağmen halkın yüreğinde yaşaya gelmiştir, destanlaşmıştır. Öyle ki süre içinde onun edebi kişiliği neredeyse unutulmuş, tamamen halk önderi yönüyle öne çıkmıştır. Bugün ezilen insanlarımızın çoğu onu bu yönüyle yaşatmaktadır.

Bu yıl Sivas'ta dördüncüsü yapılan Pir Sultan Kültür Etkinlikleri, onu anmak için, davasını daha ileri düzeylerde yürütebilmek için, eski kuşaklarla genç devrimcilerin kucaklaşabilmeleri için iyi bir ortam yaratmıştı. 1-3 Temmuzda Sivas'ta, daha sonrada Banaz'da, tiyatro, semah, saz ve halkoyunu

gösterileri yapılacaktı. Bu amaçla bazı yazarlar, aydınlar ve saz sanatçıları da davet edilmişti. Aziz Nesin, Asım Bezirci, Metin Altıok, Behçet Aysan okurlarıyla söyleşecek, panellere katılacak, kitaplarını imzalayacaklardı. Arif Sağ, Musa Eroğlu, Muhlis Akarsu, Nesimi Çimen, Hasret Gültekin gibi halk ozanları da saz çalarak, türkü söyleyerek bu kültürel etkinliği canlandıracaklardı. İlk gün Sivas Kültür Merkezinde öğle saatlerinde Musa Eroğlu, Pir Sultan'dan ve başka halk ozanlarından yaptığı derlemeleri çaldı. Hepimiz duygulandık, sözler bizleri coşturdu. Daha sonra Pir Sultan Kültür Derneği başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında, Türkiye'nin gericiler ve şeriatçılar tarafından büyük bir tehditle karşı karşıya olduğunu söyledi. Önerdiği çözüm ise sorunun kaynağının ne olduğunu anlamadığını gösteriyordu; "Atatürk ilkelerine bağlılık." Bu, Sivas Valisinin konuşmasında da vurgulandı. Gerçeği söylemek gerekirse bu benim etkinliklere isteksiz devam etmeme neden oldu. Türk solunun çocukluk hastalığı olan kemalizmden kurtulmamışlığı bir yana, neredeyse gericiliğin tek alternatifi olarak Atatürk'e sarılınması rahatsız ediciydi. Ama sosyalistlerin, gerçek devrimcilerin kemalizmin ekonomiden, politikaya tüm yönleriyle teşhirinde ısrarlı olmaları gerektiğini göstermesi açısından öğreticiydi. Bir diğer üzücü yan, aleviliğin toplumsal konumundan kaynaklı ilericiliğinin yanlış yönlendirilmesiydi. Kervan (eski adı Kavga) dergisinden bir grup özellikle aleviliğin propagandasını yapma çabası içindeydi. Toplumsal olayları bilimsel bir tahlille ele alamayıp, fırsatçı davranmak onları artık bu zeminde örgütlenmeye itmiş gibi gö-

rünüyor. Aleviliğin toplumsal konumu değerlendirilmeli ama günümüzde Hz. Ali'nin ilericiliğinden dem vurup, alevi olan herkesi sınıf savaşımında kendi saflarında göstermeye çalışmak dalkavukluktan öte bir anlam ifade etmez. Aziz Nesin kürsüye geldiğinde bu konuya da değinerek "Bundan binlerce yıl önce Ali ile Muaviye arasında olan çekişme beni ilgilendirmez. Ben aleviliğin daha hoşgörülü olduğunu düşünürüm; ama ben dinsizim" dediğinde her halde rahatsız olanların arasında bu grupta vardı. Örgütlenme zemini olarak ezilen sınıfları almayı öğrenerek ancak komünist olunabileceğini bu grubun şahsında herkese hatırlatmayı gerekli buluyorum. Ayrıca Aziz Nesin ve Aydınlik'ın "Şeytan Ayetleri"nin yayınlanması ve propagandası çerçevesinde yürüttükleri mücadelenin sınıf savaşımına bir şey katmayacağını, dinci-laik ayrışmasının en nihayetinde kemalist, devletçi mantığa ya da dinci-faşistlere hizmet edeceğini belirtmeliyiz. 1 Temmuz günü SKM'de ki semah ve halk oyunları gösterisinden hemen sonra çıkışta Aydınlik gazetesinin propagandasını yapanların, gericilere duyulan tepkiler zemininde örgütlenmeye çalıştıkları görülüyordu. 1 Temmuz gecesi halk konserine katılanların sayısı onları daha da umutlandırmış olmalı. Bu konsere 5-6 bin dolayında insan katıldı. Nesimi Çimen ve diğer ozanlar türküler söylediler. Devrimci tarzda çalınan parçalara halkın katılımı dikkat çekiciydi. Ama Arif Sağ'ın 2'sinde ancak halkın karşısına çıkacağını duyulması insanları üzdü. 2 Temmuzda SKM, Arif Sağ'ı dinlemek üzere gelenlerle kalabalıklaştı. Saat 14:00'te başlayacak konser yaklaşık 45 dakika gecikmişti ki, bir ar-

kadaş içeri girerek dince-faşistlerin saldırdığını ve kitap standlarını dağıttıklarını haber verdi. Dışarı çıktığımızda, sadece kitapların dağıtılmakla kalmadığını, bazı arkadaşların da kafa ve kollarından ağır yaralandıklarını gördük. Dinci-faşistler polisin hiç bir engeliyle karşılaşmadan yarım saatlik kalabalık bir yürüyüşle SKM'nin önüne gelmişlerdi. Sayıları 2500 civarında idi. Kültür Merkezinde olanların sayısı ise 1000'i bulmuyordu. Faşistler sürekli "Sivas Aziz'e Mezar Olacak", "Şeytan Aziz", "Sivas Müslümandır, Müslüman kalacak", "Katil Pir Sultan" diye slogan atıyorlardı. Bu sırada polis bizi sarmış sakin olmamız gerektiğini söylüyor, bizleri içeri girmeye zorluyordu. Köpekleri oraya kadar getiren onlar değilmiş gibi, orada onlara müdahale etmemeleri bir yana, bir de bizi sanyorlardı. Daha sonra gelen jandarma bölüğü de ellerinde kalaşnikoflarla bizi çevirdi. Bu sırada mümkün olduğunca polisi ve jandarmayı, faşizmin kolluk güçlerini teşhir etmeye çalışıyordum. Gerçi buna gerek de kalmadı çünkü bir ara arka sokaklardan saldırıya geçen dinci-faşistlere karşı bizler "Faşizme Karşı Omuz Omuz"

diye harekete geçince polis bizlere saldırdı. Oradakilerden tümü faşist devletin kolluk güçlerinin tarafsız olmadığını biliyordu. Daha sonra dinci-faşistler bir ara çekildiler. Bu sırada sanırım valiliğe yürüyorlardı. Sonra tekrar Kültür Merkezinin önüne gelip slogan atmaya başladılar. Önlerindeki polis sayısı 10'u geçmiyordu. Polisin çoğu bizi çevirmiş durumdaydı. Dinci-faşistler bize doğru taş atmaya başladılar. Bizler de korunma amacıyla hazırladığımız taşları onlara attık. Önce geriye doğru çekildiler. Polisler bu sırada barikatı açmışlardı. Aç yırtıcı köpekler gibi üzerimize saldırdılar. Adeta taş yağmuruna tutulduk. Zorlukla içeri girebildik. En son içeri girenlerden biri olarak hemen kapıya bir barikat çekilmesine yardımcı oldum. Bir çok insan panik içinde içeriye kaçmıştı. Faşistlerin attığı taşları alarak kendilerine fırlatıyorduk. Kolumuz yorulana, faşistler geri çekilene kadar taş fırlattık. Aktif savaşanlarımız o kadar çok değildi. Ağırlığı bayan arkadaşlar oluşturuyordu. Faşistler çekilince barikatları sağlamlaştırmak, yapılacakları organize etmek üzere bir komite seçtik. Bu komite ellerinde taş ve sopalarla barikatla-

rı bekledi. Bu arada DLMK grubu "Yaşasın Sivas Direnişimiz" diye sloganlar atarak halay çekmeye başladı. Eylemi böyle sahiplenmelerinin doğru olmadığını, ham davrandıklarını kendilerine söyledim. İnsanların bir çoğu yaralıydı. Ambulansla taşımak isteniyordu. Buna karşı çıktım. "Polisin, ambulansı dışarıdaki sürüye terk etmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" uyarım üzerine vazgeçildi. Yaralılar içeride bulunan şeylerle tedavi edilmeye çalışıldı. Dinci-faşistler iyice çekilince Tertip Komitesi'nin getirdiği arabalarla insanlar Kültür Merkezini terk ettiler. Ben de en son kalan bir kaç arkadaşımın orayı terk ettim. Daha sonra valilik meydanındaki olayları görüp oraya gittim. 37 insanın barbarca yakılışının canlı tanığıyım. 50-100 kişilik bir grup Madımak oteli önünde slogan atıyordu. Belediyeden sürekli "Söz konusu heykel meydana getirilmiş olup birazdan kaldırılacaktır" anonsu yapılıyordu. Bu heykel SKM'nin önüne dikilen Pir Sultan'dan, Aşık Veysel'e ozanları simgeleyen heykeldi. Daha sonra dinci-faşistler heykelin kafasını koparıp ellerine alarak ve heykeli sürükleyerek yanımızdan geçtiler. Slogan atıyorlar, Bozkurt işareti ve başka işaretler yapıyorlardı. Tek başımaydım, elimden bir şey gelmiyordu. Yüreğim burkuldu, içimden "Pir Sultan'ı ikinci kez katlettiler Sivas'ta" diye geçirdim. Ne Polis ne de sonradan gelen jandarma, göstericilere hiç bir müdahalede bulunmadı. Oradaki insanların çoğu seyirciydi, aktif olarak slogan atan, heykeli, arabaları ve oteli yakmaklar 50-100 kişiyi geçmezdi. Buna rağmen ellerini kollarını sallaya sallaya, utanmaz bir rahatlıkla oteli yaktilar. Ben oteldekilerin valiliğe taşındığını duymuştum. Ama oradalmış. 37 can gözümüz önünde yakılan ortaçağ yangınının dumanında boğuldular. "Üçüncü ölmem bu hayın / Pir Sultan ölür dirilir" diyordu Pir Sultan. Bir kez daha öldürdüler onu. "Pir Sultan ölür dirilir".

Sivas'tan Bir Devrimci Emek Okuru

DEVLETİN SİVAS KATLIAMI ÜLKE ÇAPINDA ANTI-FAŞİST GÖSTERİLERLE YANITLANDI.

Devrimci durumun olgunlaştığı, iç savaşın yoğunlaştığı yani sınıf savaşının derinleştiği durumlarda, faşist devletin politikası hep aynıdır: Yıpranmış olan militarist güçlerini geri plana çekerek, sivil faşist çetelerini devreye sokmak. Bununla devlet, bir nevi hakem konumuna geçerek sınıf savaşımına sağ-sol çatışması görüntüsü verme amacındadır. Bunu 80 öncesinde MHP'li faşistler eliyle bir şekilde başaran burjuvazi, gelinen noktada aynı oyunu dinci-faşistler aracılığıyla oynama hesapları içinde. Tabii ki bu hesaplar sadece bugün yapılmıyor. Onlarca yıldır kitleleri baskı altında tutmada uzmanlaşan burjuvazi, 80 sonrasında MHP'li faşistlerin halkın gözündeki yıpranmışlığının farkına varmış ve uzunca bir süredir dinci-faşistlerin örgütlenmesi üzerinde çalışmaktadır. Bilindiği gibi kendisi gerici olan çürümüş kapitalizm, ömrünü uzatabilmek için bulunduğu ülkenin öznel şartlarına göre her tür gericilikle

uzlaşmaya hazırdır. Uzunca süredir devlet eliyle sürdürülen bu hazırlığın meyveleri, iç savaşın sertleştiği bu günlerde toplanmaya başladı. 1978'de Maraş'ta yaşanan faşist katliamın benzeri dün Fethiye, Anamur, Denizli, Trakya bugün de Sivas'ta yaşandı. Bu ne ilk ne de son. Tarihsel olarak çağını doldurmuş kapitalizmin yerini proletarya diktatorasına terk etme süreci uzadıkça, bu gibi kitle katliamları daha kanlı bir şekilde devam edecektir.

Fakat bu gidişe artık bir son vermenin zamanı çoktan geldi. Artık ezilen sınıflar bir kez daha burjuvazinin tuzağına düşmeyeceklerini ve faşist devleti yıkacaklarını, ellerine geçen her fir-

satta haykırıyorlar. Bunun en güzel örnekleri Sivas'taki katliama Türkiye çapında milyonların gösterdiği tepki ve yüzbinlerin katıldığı cenaze törenleriydi. Katledilen yazar Asım Bezirci ve Halk Ozanı Nesimi Çimen'in İstanbul'da yapılan cenaze törenleri de devleti karşısına alan ve faşist devletin yıkılacağı haykırılan kitle gösterilerine dönüştü.

Her yaş grubundan ve halkın değişik katmalarından yüzbinin üzerinde insanın katıldığı cenaze töreni, Kabataş'taki Yazarlar Sendikası önünde başladı. Karaköy'e kadar kortejler halinde yürüyen kitlenin, Şişli Camiine kadar olan yolu otobüslerle gitmesini

isteyen yetkililerle arasındaki kısa süren sürtüşme sonrasında bir tek kişi dahi otobüslere binmeyerek yola devam edildi. Çok öfkeli ve sınırlı olan bir kaç kilometre uzunluğundaki kortej, "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Sosyalizm", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Faşist Devleti Yıkacağız", "Türkiye İnan Olmayacak", "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız", "Devrim Yolunda Leninist Saflara" vb. gibi daha çok politik sloganlarıyla, pankartlarıyla ve dövizleriyle hiç susmadan, 25 km'den fazla yolu yaşlısı genciyle yürüdü. Güzergâh üzerinde, en yakını yüz metre ileriden yürüyüşü izleyen polisler görüldü. Faşizmin İstanbul'daki 1 numaralı işkencehanesinin bulunduğu Gayrettepe'den geçerken, kitleyi proveke etmek ve doğacak panikte yeni bir katliam yapabilmek amacıyla, Albaraka Türk'e taş atıldığı gerekçesiyle (kanımca taş atan bir sivil polisti) bir polis, kitlenin üzerine rast

gele ateş etmeye başladı. Fakat polisin umduğunun tersine ilk şaşkınlıktan sonra kitlenin büyük bir soğukkanlılıkla ateşin üzerine yönelmesi ve yakındaki polislerle sıcak çatışma yaşanması üzerine, sivil polisler ateş eden polisin üzerine atılıp silahını alarak hemen ortadan kayboldular. Bu arada yakınlardaki bir polis aracı tahrip edildi. Yaralanan 4 kişinin hastaneye götürülmesi sırasında korteji zafer işareti yaparak selamlamaları, kitleyi bir kat daha coşturdu ve bundan sonraki sloganların tamamı devlet karşıtı sloganlardı.

Zincirlikuyu'da Asım Bezirci'nin toprağa verilmesinden sonra, hazır bekleyen otobüslerle, kitlenin gidebi-

len bir kısmı Karacaahmet Mezarlığında aynı öfkeyle Nesimi Çimen'i toprağa verdi.

Sivas'ta gerici-faşistlerce katledilen sanatçıların cenaze törenleri ve tepkiler, bize bir kez daha, Türkiye'de devrim anının yaklaştığını, çatışmanın çok sıcak geçeceğini ve emekçi halkın devrim için gerekli öncüsüne olan ihtiyacını gösterdi.

**Yaşasın İşçilerin, Emekçilerin Devrim Mücadelesini
Devrim Yolunda Leninist Saflara!**

Bir Devrimci Emek Okuru

FAŞİZM BİR TEK DİLDEN ANLAR: ÖRGÜTLÜ VE KİTLESEL ŞİDDET!

Yoğunlaşan, yaygınlaşan ve sertleşen iç savaş koşullarında devletin daha geniş stratejilerinin bir parçası olarak gündeme sokulan Sivas katliamı; bir çok hesapları alt-üst ederek ve belki ters teperek yüz binlerce duyarlı insanı devletten kopma noktasına getirdi.

Devletin bu günler için yıllardır beslediği katil sürüleri tarafından barbarca yakılan 37 kişiden 23'ü Ankara'da görkemli bir cenaze töreniyle toprağa verildi. Özgür Gündem'in 400 bin, Aydınlık'ın yarım milyon, faşist basın ise "binlerce" olarak açıkladığı dev kitle, Ankara'ya 1980 sonrasının en görkemli gösterisini yaşattı.

6 Temmuz Salı günü sabah saatlerinden itibaren Dikmen Caddesinde toplanmaya başlayanların sayısı bir kaç saat içinde on binleri buldu. Kitlenin en göze çarpan özelliği, başka eylemlerde pek görülmeeyen tiplerden oluşmasıydı.

Dikmen Caddesi yukarılara doğru dolarak, sürekli olarak sokak aralarından elişer-yüzer kişilik gruplar halinde özellikle Alevilerin yoğun olduğu mahallelerden insanlar akıyordu. Sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin kendi kitleleriyle yoğun katılımı sayıyı daha da arttırıyordu.

Yürüyüş güzergâhı çok stratejik noktalardan geçiyordu: Emniyet Genel Müd., Polisevi, Genel Kurmay, bazı komutanlıklar, başbakanlık, bazı bakanlıklar... Öfkeli kalabalıklar nerede resmi bina görse yuhalayarak, ıslık çalarak tepkilerini nereye yönelteceklerini sezdiklerini gösteriyorlardı. Böyle bir atmosferde herhangi bir müdahalenin patlamaya sonuçlanacağını tahmin eden polis, ortalarda görünmemeye çalıştı. Hatta polisevinin önünde her zaman doğal olarak bekleyen nöbetçi polisler bile kaldırılmıştı. Tahminimize göre, kollarında "gö-

revli" bandıyla yürüyüşe eşlik eden telsizli şahıslar polisti. Alevi dernekleri, yürüyüşün "güvenliğini" sağlamak için polisler böyle anlaşmış olmalıydılar. Polis ortalıkta görünmemekte haklıydı. Nitekim mezarlığa kadar (27 km) yürüyerek gitmeye karar veren ve sayıları bütün katılımcıların çok altında olan gruba Yeni-mahalle köprüsü yakınlarında sataşan bir polis ekibinin otosu anında paramparça edildi.

Cenazede atılan sloganlar arasında geri bir bilinç düzeyini yansıtan sloganlar vardı, ama devrimci güçlerin de çabalarıyla gerçek hedeften sapmayan, ileri nitelikli sloganlar ağırlıkta oldu. Cenaze törenindeki yüz binler, gerek sayıları gerekse ruh halleriyle, hâlâ devrim "ihtimal"ini sosyalist dergilerin toplam tirajıyla hesaplamaya çalışan ham solcular için çok öğreticiydi. Üzerine ölü toprağı serpilmiş bir toplumun, devrimci durum ve iç savaş koşullarının ateşleyiciliği içinde, en ufak bir kıvılcımla nasıl patlayabileceğine küçük bir örnekti.

ANKARA

SİVAS KATLIAMINA TURHAL'DAN PROTESTO

Sivas'ta yaşanan katliama karşı Turhal'da protesto eylemi yapıldı. Sivas katliamında ölen insanların Ankara'daki cenaze töreninden geldikten sonra, Turhal'da devrimci kitleler bu olayı protesto etme hazırlıkları yaptılar. Bu arada da bu eylemleri sezinleyen katil polis de kendi sonunu düşünerek hazırlık yapıyordu. Çevre il ve ilçelerden destek getirdiler ve marangozlarda ağaçlardan özel sopalar yaptırıldılar. Sopaları joplara benzetmek içinde boyatıyorlardı. Miting başvurusuna izin verilmeyince devrimciler olarak yürüyüş kararı aldık. 10 Temmuz Cumartesi saat 14:00'de Turhal ana caddesinde yürüyüşe başladık, 100 metre kadar gittikten sonra bir polis otosu devrimci kitleye müdahale etmeye çalıştı fakat eylemi durduramadı. Devrimci kitle sloganlarını atmaya devam ediyordu. "Sivas katliamının hesabını soracağız", "Katil polis" gibi sloganlar atıldı. Yıllardan beri Turhal'da böyle bir eylem yapılmadığından, insanlar merakla bakıyorlardı. Eylem bitiş noktasına yaklaştığımızda faşist polis sürüsü etrafımızı kuşattı, sopalarla, joplarla saldırıya geçtiler. Bizlerin savunma araçları olmadığı için katil polis diye slogan attık. Bu sırada polisin yedeği olan sivil faşist köpekler de saldırıya geçtiler. Devrimci kitle sivil faşistlerin ve katil polisin saldırılarına karşı kendilerini savunmaya çalıştı. (*) Saldırı sonucu devrimcilerden 7 kişi gözaltına alındı. İşkenceden geçirildiler. Evlere baskın yapılarak göz dağı verilmeye çalışıldı. 7 kişi tutuklandı. Yaşanan bu eylem Turhal'daki devrimci mücadelenin yeni bir aşamadır. Bundan sonra Turhal'da devrimciler eylemlerine devam edecek, faşist baskılara boyun eğmeyecektir. Faşist polisten ve sivil faşistlerden hesap soracağız.

(*) Bu sırada katil polis devrimcileri arabaya bindirdi, sivil faşistler de kendi propagandasını yapmaya başladı ve polis de onlarla birlikte propagandayı sürdürdü.

Turhaldan Bir Devrimci Emek Okuru

EMEKÇİ KADINLAR KURULTAYI YAPILDI

Tarih 10-11 Temmuz, yer Caferiye Spor Salonu.

Türkiye'de ilk defa Emekçi Kadınlar Kurultayı toplanacak. Kurultayı organize edenler heyecanlı, coşkulu... Yedi ayı aşan yoğun bir çalışmanın sonucunu görmek isteyen gözler salonun kapı girişinde. Herhangi bir eksikliğin, aksaklığın olmaması için belirlenen onlarca görevli koşturmaya içinde, her şey bir kez daha gözden geçiriliyor. Kurultayın başlama saatine yakın ortalık hareketleniyor ve kapı görevlileri tek tek gelenleri salona yerleştirmeye başlıyorlar. Salona ilk girildiğinde göze çarpan renk cümbüşüne boğulan pankartlar oluyor. Salonun tam karşısında ortada asılı duran Lenin'in "Dünnün Bilinmeyen Milyonlarca köle Kadınları, Uyanın, Harekete Geçin, Savaşın" sözü salonu dolduran emekçi kadınlara bir ışık gibi yol gösteriyor. Diğer asılı pankartlarda yazılı bulunan "Kadın Olmadan Devrim olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Türk ve Kürt Kadınların Kurtuluşu İçin Sende Bir Meşale Yak", "Yaşasın İşçi-Emekçi Kadınların Mücadele Birliği", "Kadın-Erkek Birlik İş-Ekme-Özgürlük", "Her Kadın Yeni Kadın Olacak", "Kadın-Erkek Elele Demokratik Devrim", "Ulusal, Sınıfsal, Cinsel Sömürüye Son", "Yaşasın Türk-Kürt Kadınlarının Özgürlük Mücadelesi", "Kurtuluş Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde" sloganları, kadınların mücadelesinin hangi perspektifle verileceğini ve nasıl özgürleşeceğini de gözler önüne seriyordu. "Enternasyonalist Barbara Anna Kistler Ölümsüzdür" pankartı enternasyonalist dayanışmayı yansıtırken "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" pankartı da kadınların mücadelesinin

faşizme ve devlet terörüne karşı verilecek mücadeleden bağımsız olmadığını gösteriyordu. Pankartlar altında sıralanan çeşitli sendika ve kitle örgütlerinden gelen çelenkler dayanışmayı sergiliyor, Clara Zetkin'in portresiyle kuşanmış ortada duran kürsü de birazdan sesini binlerce kadına ulaştıracak işçi-emekçi kadını bekliyordu.

Kurultayı yönetecek divan kurulunun oluşmasından sonra yapılan açılış konuşması, tüm devrim şehitleri ve Sivas katliamında ölenlerin anısına yapılan saygı duruşunun ardından kürsüye gelen Sivas katliamının canlı tanığı kadın konuşmacının konuşmasında salon "Devlet Terörüne Son", "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız" sloganlarıyla sarsılıyordu. Kurultay çalışmalarını başlangıcından bugüne değin anlatan konuşmacı, çalışmadaki engellere ve zorluklara, değinirken çalışmaya destek veren ve dayanışmada bulunan kişi ve kuruluşlara da teşekkür ediyor, bu çalışmanın bundan sonraki sürecinde örgütlenmeye yönelik hedefleri ve perspektifleri sunuyordu. Sıra kurultaya gönderilen tebliğlerin sunulmasına gelmişti. Tebliğlerin ilk bölümü işçi kadınlara ayrılmıştı ve kürsüye gelen işçi kadınlar işyerlerinde yaşadıkları sorunları ve çözüm perspektiflerini sıralıyorlardı. Bir işçi kadın «Çalıştığımız fabrika kendi alanında, pazarın %85-90'ına hakim entegre bir tesis. Fabrikada çalışma koşulları ise 1800'lerin İngiltere'si düzeyinde, son derece ağır çalışma koşulları var. Meslek hastalıkları ve iş kazalarının istatistiklere girmediği, ender fabrikalardan biridir. Çalışanların büyük çoğunluğu kadın olmasına rağmen kreşimiz yok. İşe yeni giren her kadın arka-

daşla 2 yıl hamile kalmaması için anlaşma yapılıyor, eğer hamile kalsan olursa ağır işte çalıştırılıp düşük yapmasına sebep olunuyor. Diğer işçi kadınlar üzerinde caydırıcı etki yapması için eğer bu da yeterli olmazsa hamile kalmasından dolayı arkadaşlarımız işten atılıyor... Bu ağır çalışma koşullarına birde işten atılma korkusu eklenince tamamiyle anti-sosyal karakterde bir kitle yaratılmaya çalışılıyor...

(...) Fabrikadaki ağır kapitalist sömürü ve sosyal kuşatma ve angaryanın aracı ve baş yardımcıları, her türden düzen koruyucusu statükocu, gerici sendika ağalarıdır. Sendikacılar işçi sendikasıdan çok patronun iş bitirme bürosunun elemanları gibi çalışıyorlar. İşçi çıkarmadan tutun her türlü uygulamada sermayenin suç ortakları durumundalar. Yakın zamana kadar fabrikada Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikası yetkiliydi, daha olumlu bir alternatif diye işçiler olarak kurduğumuz SENDİKAL DEĞİŞİM KOMİTESİ önderliğinde DİSK-TEKSTİL'e geçtik, Aynı uygulama ve tutumla gerici sağ reformist DİSK-TEKSTİL yöneticileri tarafından da sermayeye satıldık. İlk işleri iç siyasal örgütlenmemizi hedeflemek oldu. DİSK'li sendika ağaları da Türk-İş'li gericiler gibi karşılarında tabanda örgütlü bir işçi sınıfı istemiyorlar.

(...) Kısaca özetlemeye çalıştığımız görüşlerimiz yaşadığımız somut katı gerçekliğin bize verdiği deneyinden kaynaklanıyor. Onun içindir ki hangi koşul ve şart altında olursa olsun, çok yönlü kuşatılmışlığa rağmen, biz emekçi işçi kadınlar olarak sınıfsal anlamda toplumsal kurtuluşumuzu erkek arkadaşlarla ortak sınıf dayanışma-

sıyla verdiğimiz anti-kapitalist, Anti-empyalist devrim ve sosyalizm mücadelesinde görmekteyiz. Ortak düşmana karşı ortak mücadele şiarıyla hareket eden kendini emekçi-işçi kadın diye tanımlayan tüm kadınları ortak mücadeleye çağırıyoruz. Dönemsel kampanyalarla sınırlı kalmayan somut bir güce dönüşen kalıcı örgütlenmelerin yaratıldığı, ortak bir zeminde güç birliğinin EKK süreciyle fiili üretim birimlerine dayanan kitlesel bir emekçi kadın örgütlenmesinin yaratılmasını buradaki katılımı karar altına alınmasını öneriyoruz.» derken bir başka kadın «... bu süre içinde sömürüyü, sermayeyi ve bunların bekçiliğini yapan devleti çok iyi tanıdım. İşyerlerinde, toplumsal yaşamda kadının nasıl ikinci sınıf insan statüsünde konumlandırıldığını gördüm, yaşadım. Aile baskısının yanında toplumun ve devletin de baskısını her gün yaşıyoruz. (...) direnişini örgütleyenlerin çoğu bayandı. Mücadele içinde yer alırken hiçte zayıf olmadığımızı, eksik olmadığımızı gördük, kendimize güvenimiz arttı. Tüm kadın emekçilere sesleni-

yorum. Artık yeter demelisiniz. İşyeri ev arasında mekik dokumak yaşamak değildir. Sömürüden, baskıdan en büyük payı ezilen sınıfın ezilen cinsi olarak biz kadınlar alıyoruz. O halde bizler birey olarak kapitalizmin dev sömürü çarkları karşısında hiç bir şeyiz, ama biz milyonlarla sayılırız. Tepeden tırnağa örgütlü olan, en modern silahlarla bizlere karşı, ezilen Kürt ulusuna karşı baskı uygulayan sermayeye ancak örgütlenerek karşı koyabilir, sömürsüz, sınıfsız özgür bir toplum kırabiliriz», diyor bir diğer işçi kadın «... Bugün burada çeşitli illerden gelen işçi, kamu emekçisi, ev kadınları ile güçlü bir ses ve bir yumruk olmanın en somut adımını atıyoruz. Bunun coşkusuyla hepinizi selamlıyor, örgütlülüğe daha sıkı, daha kuvvetli sarılmaya çağırıyorum. Evet, Türkiye'de ve Kürdistan'da ilan edilmiş bir savaş yaşanıyor. Emekçi katmanlar her geçen gün daha da yoksullaşiyor. İşçiler işten atılıyor. İşyerleri taşeronlaştırılarak sendikasızlaştırılıyor, özelleştirme teraneleriyle işten atılmalar pek yakında başlayacak bunun

provaları bugün Sümerbank'ta yaşanıyor. (...) Kapitalizmin bitmeyen, tükenmeyen kâr hırsı biz emekçileri pek görmüyor. Çünkü onların dini imanı para, para, para (...) bizler tüm örgütsüz bırakılan alanlarda örgütsüzlüğe karşı tek bir ses, tek bir yürek, tek bir yumruk olup sermayenin karşısına dikilerek en güzel yanıtı verelim.» diyerek kadınları mücadele etmeye çağırıyordu. Kendileri için oluşturulan kürsüye gelen işçi kadınlar belki de ilk kez bir topluluk karşısında konuşuyor, sorunlarını, ezilmişlikleri, sömürülmelerini dile getiriyor, bazen titremesine engel olamadıkları sesleriyle öfkelerini haykırıyorlardı. Kapitalizmin, dört duvar arasından çıkarıp üretim alanına çektiği, sömürüyü iliklerine kadar yaşayan kadınlar artık bilinçleniyor, kurtuluşlarının sömürü düzeninin yıkılmasıyla gerçekleşeceğini somut olarak görüyorlardı. Kürsüden yükselen "Eşit işe, eşit ücret için", "Taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya, işten atılmalara karşı mücadeleyi yükseltmek için", "İşyerlerinde kreş, ana okulu, emzirme odaları açılması için", "Kürt kadını üzerindeki her türlü baskının kaldırılması için", "Ulusların tam hak eşitliği ve özgürlüğü için", "Kurtuluşumuz için" örgütlenip mücadele etmeliyiz haykırışları salondan yükselen "Kadın-Erkek Elele Özgür Günlerle", "İşçi Kıyımına Son", "İş-Ekmek-Özgürlük", "Yaşasın Emekçi Kadınların Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm" sloganlarıyla bütünleşiyor kadınların ayağa kalkışın da bir adımı atmanın coşkusu yaşanıyor.

Tebliğ sunmak isteyen işçi kadınlar çoğunlukta idi. Ama sürenin kısıtlı olması divan kuruluna zor anlar yaşıyor ve tebliğlerin büyük bir bölümünün sunulamasının sıkıntısını, üzüntüsünü

hissettiriyordu.

İşçi kadınların tebliğlerini sunmasının ardından kürsüye gelen, gözaltında kaybedilen Hüseyin Toramanın annesinin konuşması salonu dolduranların kinini, nefretini doruğa çıkarıyor "İnfazlara Son", "Devlet Terörüne Son", "Kayıpların Hesabı Verilsin", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Devlet" sloganlarıyla yer-gök inliyor, ana haykırıyordu "Oğlum o güzel insan, o yiğit insan neredeyse bulsun. Ölü yada diri oğlum istiyorum. O bir devrimciydi, halkının mutluluğunu istiyordu bunun içinde devlet onu ortadan kaldırdı". Sonuna kadar oğlunun hesabını soracağını söyleyen anayı salondakiler ayakta sloganlarla uğurluyorlardı.

Kurultaya İstanbul dışından onaltıya yakın illerden gelen tebliğciler olduğu gibi yurt dışından da gelen tebliğler ve konuklar vardı. Bunlardan bir tanesi Almanya'dan konuk olarak gelen Alman İşçi Sendikaları Birliği Kadın Komisyonu Başkanı, Monique Troedel'di. Konuşmasında, kurultay girişiminin başarılı olmasını dileyerek Sivas olaylarını kınayıp «Sivas'ın yasını sizlerle birlikte tutuyorum ve bu olayı kınıyorum. Türkiye'deki diktatör yönetime karşı birlikte mücadele etmek gerekir» diyen Troedel dayanışma duygularını iletliyordu. Sıra Türkiye tarihinde ilk defa topyekûn ayağa kalkmaya başlayan kamu emekçisi kadınlara gelmişti. Yaşadıkları sorunların işçi kadınların sorunlarından pek farklı olmadığını dile getiriyorlar, ezilmişliğin kaynağını sömürü sistemine bağlıyorlardı. Sendikal mücadelede önemli bir yol katedildiğini belirten kamu emekçisi bir kadın sözlerini şöyle bitiriyordu. «... Kadınların düzenden kaynaklanan sınıfsal farklılıkları ve ezilmişlikleri yerine kadın olarak ezilmişliklerin-

den doğan ortak paydalarını hareket noktası yapanların işçi-emekçi kadınların kafasını, sınıf bilincini bulandıracağı inancındayız. Çifte sömürü ve baskının kaynağı düzen olduğuna göre buna yönelik, sınıfsal bakıştan uzaklaşmak yine düzenin değirmenine su taşımak olacaktır. Mesleki-ekonomik-demokratik sorunlarımızın çözülmesi uğruna katıldığımız sendikal hak ve özgürlük mücadelemizin bugün işçi-emekçi-kamu emekçileri ve Kürt halkının ortak talepleri olan demokrasi ve siyasi özgürlük boyutuna yükseltilmesiyle kadın kamu emekçisi de mücadele içinde dönüşecek, sınıfsal ve ezilen cins olarak kurtuluşuna yolda bilinçli bir birey olacaktır.»

Kurultayın birinci gününün süresi dolmak üzereydi. Salonu dolduran kadınların büyük bir bölümü halaya durmuş, kurtuluş mücadelesinde bizde varız diyor, birlikte olmanın coşkusunu, birlikte adım atmanın heyecanını elele verdikleri erkek emekçilerle birlikte haykırıyorlardı. "Kadın-Erkek Elele Özgür Günlere".

İkinci gün öğleye doğru salon tıklım tıklım dolu, güvenlik önlemleri de bir o kadar fazlaydı. Önceki günün etkisiyle olacak, gelen insanlar üzerinde bir tedirginlik yaratılıyor sıkı bir kimlik kontrolü ve üst araması yapılıyordu. İnsanların üzerinde bulunan renkli ufak bir bez parçasına dahi izin verilmiyordu. Yaratılmak istenen gerginlik pek etkili olmuyor kurultay bir gün öncesine göre daha coşkulu geçiyordu.

İkinci günün tebliğlerinin ilk sırasını ev kadınlarının tebliğleri oluşturuyordu. Onlardan gelen tebliğlerde oldukça fazlaydı ve hepsinin sunulmasının süre açısından olanakları yoktu bu yüzden kimi tebliğciler bu konuda sitemlerini iletirken diğer tebliğcilere hiç za-

man kalamayacağı gerekçesini biraz burukta olsa anlayışla karşılıyorlardı.

Bu arada kurultaya gelen mesajların çeşitliliği ve oldukça fazla oluşu dikkat çekiciydi. Yurt içinden, yurt dışından, sendikalardan, kitle örgütlerinden ve cezaevlerinden gelen dayanışma ve başarı dilekleri kadın örgütlemesine, kadınların mücadeleye geniş kitleleriyle katılmalarının çabalarına gösterilen duyarlılığın öne çıkması açısından umut vericiydi.

Kürt kadınları kürsüde yerlerini alırken salon "Kırlı Savaşa Son", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla çınliyordu. Kürsüden konuşmacı, ana diline konan yasatanı-

tanımıyor ve Kürtçe sesleniyordu salona. Bir başka Kürt kadını Kürdistan'daki kadını anlatıyor ve şöyle devam ediyordu. «Kürt kadını yapılan baskınlarda evlerin, köylerin, tahılların yakılıp yıkılmasından derinden etkilenmektedir. Ulusal baskı ve zulmün acısını en ağır biçimde yaşar. Her gün eşini, çocuğunu yada bir yakınını kaybeden Kürt kadını bu acıların dışında kendisi de diktatörlüğün işkence, tutuklama, tecavüz, kurşunlama gibi baskılarına maruz kalmıştır. Kocasının eve gelip gelmediğini öğrenmek için muayene edilmiş, köy meydanlarında çırılçıplak soyulmuş, küfürler, hakaretler işitmiştir. Yaşamı acılı ağıtlar yakarak geçmiştir hep. O, bedenine, emeğine ve kimliğine el konurken yılmamış, cezaevi kapılarında, açlık grevlerinde ve mitinglerde erkeği ile beraber direnmiş, direnmektedir.» Kürdistanlı kadının acısını, öfkesini, hincini kurultaya taşıyan diğer bir Kürt kadını ise bir ulusu yok etmeye yönelik savaşa karşı ayağa kalkmak gerektiğini belirterek, Kürt kadınının mücadele içinde özgürleştiğini ve Türk kadınlarının da bunu örnek almasını gere-

tiğini söylüyor ve kürsüden salona ulaşan öfke seli tüm salonda tek bir ses olup duvarlara çarpıyordu. "Faşizme Ölüm, Halklara Hürriyet"

Kurultaya katılamayan ama gönderdikleri tebliğlerle salondaki yerlerini alan, emekçi halkların yılmaz savaşçıları kadınların sesindeydi sıra... Cezaevlerinden gelen tebliğler direnmenin, baş eğmemenin, her koşulda faşizme karşı mücadeleye etmenin örneklerini sergilerken, salonda direniş ruhunu yükseltiyor, cezaevlerindeki tutsaklara sahiplenmeyi sloganlarıyla haykırıyorlardı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Tutsaklara özgürlük"

Birden bire salonda bir hareketlenme görülüyor. "İşçi kıyımına son" sloganlarıyla salona girenler grev önlükleriyle Kâğıthane işçileri. İşten atılmalarından sonra güçlü bir direniş örneği gösteren Kâğıthane belediye işçileri salonun coşkunu tezahüratları arasında kurultayı selamlıyor "Yaşısın Kâğıthane Direnişi" haykırışlarıyla dayanışmanın en güzel örneğini sergiliyorlar.

Öğrencilerin ve işten atılan kadınların tebliğlerinin ardından sahneye çıkan müzik grubu ve Topkapı Sahnesi işçilerinin sergiledikleri oyun kurultaya renk katıyordu.

İki günlük kurultay boyunca salonu en fazla duyarlı hale getiren ve tek bir ağızdan çıkarcasına haykırılan sloganlar anaların kürsüye geldikleri anlardı. Kayıplara ve infazlara karşı gösterilen tepki İ. Hakkı Adalı'nın ve bir gerillanın annesinin konuşmasında doruğa çıkıyordu. Ana kürsüden bağıyordu "Birlik olun, birlik olalım ancak o zaman bizde bir şeyler yapabiliriz. Bu haksızlıklara ancak o zaman karşı çıkabiliriz. Sizden istediğim bu, hep beraber olalım".

Zaman ilerliyor ve bitiş saati yaklaşıyordu. Divan kurulu daha önlerinde yığınla duran tebliğleri gösteriyordu. Yürütme tarafından hazırlanan ve kurultayın son bölümüne bırakılan tebliğlerin okunması için süre yetmiyor, sadece örgütlenme üzerine olan tebliğ sunulabiliyordu. Ortak bir iradeyi yansıtan örgütlenme tebliğinde soruna yaklaşım şöyle konuyordu. "Sermaye, en küçük ekonomik-sosyal

biriminden, en yüksek örgütlülüğü devletine kadar tepeden tırnağa her alanda kendisi için örgütlü. Kime karşı? Ebedi ve ezeli düşmanı kendisini bir gün alaşağı edecek işçi sınıfı ve tüm ezilenlere karşı. Doğaldır ki sermaye, kendi örgütlülüğünü (bu kendini egemenlik ve zor'a dayalı güç olarak gösterir) sarsacak en ufak karşı sınıf örgütlülüklerine tahammül edemez. Her faşist askerî darbesinden sonra çıkarılan anayasa, yasalar son yıllarda yaygınlaştırılan kanun hükmünde kararname, fiili baskı ve saldırılar ve tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de "yeni dünya düzeni"nin esenliği için, yani işçi sınıfı ve emekçilerin sürekli açlığa mahkûm edilmeleri için taşeronlaştırma, özelleştirme yoluyla mesleki örgütlerinde de sendikasızlaştırılarak, örgütsüzlüğü hedeflemekte.

(...) Bugün âcil, yakıcı görevlerden yalnızca biri de işçi ve emekçi kadınları burjuvazi ve gericiliğin, burjuva aile kurumunun belirlediği diğer toplumsal ilişkilerin köleleştirici etkisinden kurtarmak, uyandırmak, devrim ve sosyalizm mücadelesinde onları örgütlemektir.

(...) Bugünden üzerinde durulması gerekli olan; ezilen, sömürülen nüfusun yarısını oluşturan; toplumsal üretimde yer alan ama çoğunluğu örgütlü olmayan özel ve kamu sektörlerinde, tarımda çalışan, toplumsal üretimde doğrudan yer almayan ev içindeki emekçi kadını her tür güvenceden yoksun olan kadınların ortak mücadelesini sağlamak için yaratacakları kadın örgütlenmesinin kadın birliğinin muhtevası işleyişi ve araçlarıdır.

Bu örgütlenme, yukarıda da sözü edilen tüm kadın kitlelerini kucaklayan, birleştiren ortak mücadeleye seferber eden anti-faşist, anti-emperyalist bir muhtevaya sa

hip; tabanını toplumsal üretimde aldığı yerden, sınıfsal niteliğinden dolayı ağırlıklı işçi kadınların oluşturduğu kamu emekçisi kadınlarla birleşen, diğer kadın kitleleriyle özgül talepler etrafında buluşan bir yapılanma olmalıdır.

(...) Kitlesele emekçi kadın örgütü hedefi açısından; kadının ezilmişliğinin maddi toplumsal koşullarını her gün yeniden, yeniden üreten özel mülkiyetçi sınıflı topluma karşı mücadele etmeden gerçek ve tam kurtuluşa ulaşamaz.

Türkiye'de kadın hareketinin bugünkü durumu göz önüne alındığında kadınların kitlesele örgütünün yakıcı bir ihtiyaç olduğu, kurulmanın koşullarının giderek olgunlaştığı açıktır.

Gün, hiçbir ayrıcalık tanımadan bütün çalışan, sömürülen insanlarla derlenip, toparlanarak, örgütlenip direnmek, savunmak hatta hatta saldırmak günüdür".

Kurultayın son gündemi önergeleri. Katılanların divana ulaştırıldığı, Kurultay çalışmalarını sürdü-

ren komisyonların örgütlenme komisyonlarına dönüştürülmesi doğrultusundaki iki önerge kurultayda kabul görüyordu.

İki gün boyunca süren kurultay, bazı eksiklikler ve aksaklıklarına rağmen, kitlesele bir kadın hareketinin yaratılmasındaki ilk adımı atmanın coşkusıyla, kurtuluş mücadelesinde bizde varız diyen kadınların kavgayı sahiplenişini muştuluyordu.

Nuran GÜVENİLİR

EMEKÇİ KADINLAR KURULTAYI SONUÇ BİLDİRGESİ

6-7 Mart 93'de yapılacak Emekçi Kadınlar Kurultayının valilikçe engellenmesinden sonra, 8 Martı her gün 8 Mart şiarıyla kutlamayı, kutlamadan da öte kadınların birlik, dayanışma ve mücadelesi çalışmalarında kararlı olan kadınlar Türkiye tarihinde, bir ilk örneği sergilediler.

Tezgâhı başında bebesini düşüren, mesai saatinde tualete gittiği için işine son verilen, kreş emzirme odası olanakları olmayan erkek işçi ile aynı sürede aynı işi yaptığı halde daha az ücret alan sigortasız, sendikası, ya da her kıpırdanışında sendikal bürokrasinin barikatına çarpan işçi kadınlar...

24 saatini evden ibaret hapishanesinde kocasıyla çocuklarıyla sefaletle didişen ancak kurtuluşunun yolunu, sınıfının siyasi örgütünde örgütlenerek devrim ve sosyalizmde olduğunu kavramış ve tüm ezilen kadınları aynı mücadeleye çağıran ev emekçisi kadınlar...

Toplu sözleşmeli sendikal hakları için, sağlık, çocuk bakımı vb. sosyal hakları için ayağa kalkmış kamu emekçisi kadınlar...

Türkiye Kürdistan'ında ulusal direnişinde yerini almış faşist diktatörlüğün zulmüne, Kürdistan'da karşı koyuşun kürsüdeki sesi canlı portresi kadınlar...

Faşist gerici eğitimin kılıcının ve ataerkil ideolojinin yönlendirdiği toplumsal ilişkilerin kıskacındaki üniversiteli genç kızlar.

Hem evde hem işyerinde çifte sömürüsüne bir de yabancı bir ülkede yaşamının çalışmanın baskı ve sömürüsü eklenmiş 3. sınıf insan olmayı yaşayan göçmen kadınlar...

Gözaltında kayıplar, infazlarda yok edilen devrimcilerin yüreği yangın, acısını öfkelerini faşist diktatörlüğe namlu olarak çevirmiş anaları...

Zindanlardan coşkuyla Kurultayı selamlayan, katılan devrimci kadınlar...

Ücretli kölelik sistemiyle barışık olmayan kurtuluşunu bu sistemin yok oluşunda; geleceğin özgür, eşit toplumunda bulacak, yedi aylık çalışmayla ulaşılabilen, tüm emekçi kadınlar tebliğleriyle (emekçi kadın dostu erkekler) hep bir ağızdan cinsel, ulusal, sınıfsal baskıya karşı "kadınlar uyanın, harekete geçin savaşın" diye haykırırken,

Şafaklarda söyleyecek sözümüz

Devrim ateşini harlayacak bizim de közümüz var dercesine ilk kez kitlesele bir kadın örgütülüğünün açık ipuçları ile 10-11 Temmuz 93 günü Kadıköy Cafe-rağa Spor Salonundaydılar.

Kurultay iki gün dört oturum 12 saat sürdü. Gelen 92 adet mesajın tümü okundu. Toplam 122 tebliğden 46'sı salonda okunabildi.

İstanbul'da toplanan; İstanbul dışından İzmir, Ankara, Adana, Antep, İzmit, Edirne, Malatya, Çorum, Tunceli, Adıyaman, Diyarbakır, Çorlu, Çanakkale, Kayseri, İskenderun, Erzincan'dan katılımlarla "çalışan kadınların sorunları ve mücadele talepleri ile, sendikal, örgütlenme problemleri" gündemiyle gerçekleşen, EMEKÇİ KADINLAR KURULTAYINDA katılanların ortak iradesiyle çıkan;

* Üretim içinde ücretli işçi olarak çalışan kadınların, hizmet sektöründeki ve kamu emekçisi kadınların sorunları olarak, kapitalist üretimin karakterinden dolayı, yoğun biçimde sömürüldüğü, çoğunun iş güvencesinden yoksun olduğu, varolan yasal kazanımlarında kadınların yoğun olarak istihdam edildikleri sektörlerde uygulanmadığı (kreş, emzirme odaları vb.)

* İki yıl hamile kalınmayacağına dair protokol im-

zalattırılması, sağlıksız koşullarda çalışma,

* Sendikal örgütlenme hareketine katıldıklarında işten çıkarıldıkları,

* Özelleştirme, taşeronlaştırmayla işçi kıyımlarından pay almaları,

* Cinsel kimliğinden dolayı ayrıca horlandığı, aşağılandığı, sokakta, işyerinde değişik yer ve biçimlerde cinsel tacize uğradığı,

* Feodal değerler, ataerkil ideolojik yaklaşımlar gerici gelenek ve göreneklerle toplumsal yaşamdan dışlandığını, özgür kişilik gelişimin engellendiği bu fiili durumun medeni hukuk ve diğer yasalarla da onaylandığı

* Tüm toplumsal alanlarda olduğu gibi, sendikal alanda da gerek toplam üyeler arasında gerekse de yönetim düzeyinde sayısal olarak küçük bir oranda olduğu...

* Ev emekçisi kadınların kısmi de olsa ekonomik özgürlükleri olmadığından tamamen ev köleliğine tutsak edildikleri, bu nedenle zeka ve yeteneklerinin körleştirildiğini, kullandıkları işgücünün karşılığı olarak, ücret almadıkları ve hiç bir sosyal güvenceye sahip olmadıkları; ev içinde cinsel köle ve aile içi şiddetin öznesi olduklarını. Özellikle işçi eşleri olarak işçi kıyımlarından ve yetersiz ücretten ekonomik olduğu kadar psikolojik olarak da sarsıldıkları...

* Kırsal alanda, ücretli tarım işçisi, ya da kendi tarlasında çalışan kadının sorunlarının çok ağır olduğu, ikinci sınıf insanlığı her anlamda derin biçimde yaşadığı. Diğer kadınlarla ortak sorunlarının yanı sıra, özellikle sağlık olanaklarından yoksun olduğu ve yerleşim alanlarının uzaklığı, dağınıklığı nedeniyle de örgütlenme sorunlarının fazla olduğu.

Kürt kadınlarının Türk kadınları ile ortak olan sistemden kaynaklı sorunlarına bağlı olarak;

* Kürdistan'da kadın olmanın bedelinin cinsel, sınıfsal sömürünün yanı sıra ulusal sömürüye karşı da ne denli ağır ödendiği, ve bugün Kürdistan'da pis savaşa karşı işçi ve emekçi kadınların tavır alması.

* Faşist gerici, eğitimin ataerkil ideoloji ve değer yargılarının kısıkaçı altındaki öğrenci kızların da kendine özgü sorunlarının ağırlığı,

* Kadını cinsel meta olarak pazarlayan kurumların var olduğu bu toplumda, yaşamın her alanında kadının böyle görüldüğü; bu nedenle de reklâm ve fuhuş malzemesi olarak kullanıldığı, Medya aracılığıyla bu olgunun sürekli körüklendiğini; bu durumda toplumda cinsel suçlu oranının artmasına neden olduğunu saptayan

Kurultay tebliğleri, sorunların kaynağı olarak kapitalist-emperyalist sömürü düzenine, (bir anlayışa göre de yarı-feodal, yarı-sömürge sömürü sisteminden) ve onun ülkemizdeki özgül örgütlenmesini yani devletin biçim ve niteliğine, buna kaynaklık eden, yasalar da da ifadesini bulan ataerkil egemen ideolojiye, kadınların gerçek ve tam kurtuluşunun, eşit özgür bir toplumsal dönüşümle olabileceğine işaret etmiştir.

SONUÇ OLARAK;

Sorunların üstesinden gelmek; yakın ve uzak crimli hedeflere varmak ve kalıcı kazanımlar edinmek için ÖRGÜTLENMELİYİZ. Kurultayımıza verilen ve katılımcıların oy birliğiyle, büyük bir coşku ile kabul ettikleri önergeler gereğince bu örgütlenme;

* Başta işçi ve emekçi kadınların yoğun olarak çalıştığı sektörler olmak üzere fabrika-işyeri, sendika, kırsal kesim, semt kadın komisyonları yaratılarak onların delegeleri ile merkezileşecek sistemli programlı bir çalışmanın son ifadesi olabilecektir.

* Sınıfsal perspektifle, burjuva ideolojisinden bağımsız ve örgütsel anlamda her hangi bir yapının yan örgütü olmayan,

* Kürt, Türk, Laz, Çerkez... her ulustan ve milliyetten kadınların birleşik mücadelesini içeren,

* Örgütlenmesi ve iç işlerliği açısından demokratik olan,

* En geniş kadın kitlelerini kucaklamalı, ancak üretim birimlerini, işyerlerini temel alarak bu katılım sağlanmalıdır.

* Kurultay girişim komisyonları, örgütlenme konusundaki ortak tebliği dikkate alınarak, örgütlenme komisyonları ve komiteleri görevini üstlenmelidir.

* Bugüne kadar elimizde kullandığımız en önemli araç olarak Emekçi Kadınlar Bülteni devam ettirilmeli,

* 8 Mart 94 hedeflenerek, çalışma yapılan illerde işçi, kamu emekçisi ve ev kadını komisyon örgütlenmeleri genişletilerek güçlendirilmeli, komisyonların somut talepler sorunlar için kampanyalarla güçlendirilmiş muhtelif etkinliklerin ve eylemliliklerin yanı sıra, delege konferansları, düzenlenmeli, tiyatro, koro gibi kültürel çalışmaları içerecek muhtelif araç ve yöntemlerle örgütlenme çalışmaları güçlendirilip hızlandırılmalıdır.

* Geniş bir zaman dilimine yayılsa da delegasyonlar ile program ve tüzük çalışmaları kadın kitleleri içinde yaşama geçirilmelidir.

EMEKÇİ KADINLAR KURULTAYI

Devrimci İşçiler, Kürdistan ve Türkiye Halkları, Tüm Emekçiler;

Sermaye sınıfı, çöküşe giden kapitalist düzeni kurtarmak ve kendi ekonomik ayrıcalıklarını korumak için topluma yönelik faşist terörünü yoğunlaştırdı. Bu amaçla tüm Kuzey Kürdistan'ı tam bir askeri cepheye dönüştürdü. ABD emperyalizmi ve batı Avrupa emperyalizminin ekonomik, politik ve askeri desteğiyle Kürt Halkına karşı en modern silahlarla büyük bir katliam gerçekleştiriyor. Kürdistan'ın köyleri ve kasabaları uçak, tank, top ve tüfekte dövülürken, Kürdistan kentleri de faşist Türk ordusunun işgal ve kuşatması altında bulunuyor. TC'nin, Kürt halkına karşı giriştiği haksız savaşta daha şimdiden binlerce insan yaşamını yitirdi, binlercesi yaralandı, binlercesi tutsak alındı. Kürdistan'da, TC ile Kürt Halkı arasında büyük bir savaş sürüyor. Bu savaşta taraf olan Kürt Halkının kurtuluş ve özgürlük savaşı tamamen haklı bir savaştır.

Faşist devlet terörü biçimindeki politik zorunu artıran tekelci sermaye, Kürt halkına karşı sürdürdüğü savaşı Türkiye halklarına karşı da geliştiriyor. İç-savaş hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye'de tüm alanlarda yaygınlaşıyor. Halklarımızın devrim mücadelesine karşı "topyekûn mücadele" seferberliği başlatan iktidar, bu stratejinin bir parçası olarak Sivas'ta onlarca insanımızı katletti. Devlet, Sivas'taki gibi bir katliamı diğer alanlarda da uygulamak için planlı bir çalışma içindedir.

Faşist devlet halkların devrim mücadelesini ezmek, kitleleri susturmak için işçi sınıfının ve halkların devrimci öncülerine karşı sistemli bir saldırı içindedir. Yalnızca DYP-SHP'nin faşist koalisyon hükümeti sırasında yüze yakın devrimci, açık infaz yöntemiyle katledildi. Çiller başkanlığındaki faşist hükümet devrimci avının çapını genişletti. Eli kanlı faşist katiller iş başındalar.

Öte yandan bir devrimden korkan sermaye sınıfı, emekçi kitlelerin her eylemini kuşatma altına alıyor ve saldırıya geçiyor; sonuçta pek çok insan yaralanıyor, tutuklanıyor ve işkence görüyor.

Emekçiler,

Devrimci durumun yaşandığı Türkiye ve Kürdistan'da dünyanın en şiddetli iç savaşlarından biri yaşanıyor. Her gün onlarca insan ölüyor yada sakatlanıyor. Cezaevleri ağzına kadar politik tutsakla dolu. Yeni kurulan hükümet esas görevinin teröre başvurmak olduğunu açıkça ilan etti. Öte yandan sermayenin sömürsü ve baskısı altında ezilen emekçi kitleler tüm saldırı ve kuşatmaya rağmen devrimci eylemlerini yükseltmeyi sürdürüyorlar. Devrimcilerin gözüpek askeri eylemleri de yoğunlaşmıştır. Türk halkı TC'nin haksız savaşına karşı, askeri ve toplumsal eylem biçimleri ile yanıt veriyor. Sınıflar savaşı tüm alanlarda sertleşiyor. Çatışma tüm alanlara doğru yayılıyor. Şu anda Türkiye ve Kürdistan'da günümüzün en büyük çatışması olan sınıflar savaşı tüm boyutlarıyla yaşanıyor.

Devrimci durumu bir devrime dönüştürmek, bu devrimi bir demokratik halk iktidarı ile taçlandırmak için bu büyük çatışmayı kazanmamız gerekiyor. Toplumsal koşullar ve politik ortam karşı-devrim cephesini bozguna uğratmak ve politik üstünlüğü ele geçirmek için olgundur. Burada her şey Kürt-Türk Halklarının ve tüm halkların mücadele birliğine; devrimci öncünün bu temelde gözü pek askeri saldırılarını yoğunlaştırmasına bağlıdır.

Devrimci durumun bir devrime dönüştürülmesi, iç-savaşın kazanılması ve sermaye cephesinin bozguna uğratılması için Devrimci Halk Komiteleri ve Devrimci Halk Milisleri biçiminde örgütlenme zorunlu hale gelmiştir. Fabrikalarda ve sanayi bölgelerinde işçi komite ve konseylerinin kurulmasının yanında silahlı işçi milislerinin de örgütlenmesi sınıf savaşının önümüze koyduğu mücadele görevidir. Fabrikalar devrim mücadelesinin kaleleri haline getirilmeli. Semtlerde ve kırsal alanda Devrimci Halk Komiteleri, Devrimci Köylü Komiteleri ve silahlı milislerin örgütlenmesi devrimin başarısı için dayanılması gereken önemli mücadele araçlarıdır.

Devrimci proleterler, proleter komünistler,

Türkiye'deki rejim, dünyanın en kanlı, terörist bir rejimdir. Kürt Halkı ve devrimciler tüm dünyanın gözü önünde katlediliyor, infaz ediliyor ve yok edilmek isteniyor. Dünyanın bu en kanlı-terörist ve zalim devlet rejimine daha ne kadar katlanacağız. Bu faşist ve şoven rejime daha fazla katlanamayız ve katlanmamalıyız. Sermaye egemenliğine ve bu çirkef rejime son vermek artık fazlasıyla olanaklıdır. Bunun için devrimci proleterlerin ve O'nun öncüsü proleter komünistlerin kitlelerin eylemini örgütlemesi ve bu mücadelenin önünde yürümesi gerekiyor. Koşullar gerçek bir öncü olarak davranılmasını dayatıyor. Proleterler, proleter komünistler, mevcut rejimin akıbeti ve devrimin başarısı sizin ellerinizdedir.

Faşist TC'nin yıkılması Kürt Halkının, Türk Halkının ve tüm emekçilerin ortak sorunudur ve hedefidir. Şoven ve faşist devlet yıkılmadan halklar kurtulamaz ve özgür olamazlar. Faşist devleti yıkacak ve tekelci sermayenin egemenliğine son verecek olan birleşik karakterli demokratik halk devrimi kurtuluşun ve özgürlüğün ön koşuludur. Bu devrimin ön koşulu ise Faşist devletin parçalanmasıdır.

Toplumsal koşullar ve politik ortam bunun için olgunlaşmıştır.

Zora dayalı devrim güncel olarak önümüzde duruyor; sonunda ise büyük bir gelecek uzanıyor.

Türkiye ve Kürdistan proleterleri devrimci saflarda birleşiniz.

Temmuz 1993

TKEP/L MERKEZ KOMİTESİ

İŞÇİ HAREKETİ İKTİDARI HEDEF OLARAK ÖNÜNE KOYMALIDIR

İşçi, emekçi halk yığınlarının tekelci kapitalist düzene karşı mücadelesi dünden farklı yol ve yöntemlerle geliyor, yaygınlaşıyor, yoğunlaşıyor ve sertleşiyor.

Hatırlanacağı gibi 89'lu yıllarda işçilerin protesto yöntemleri genellikle saç, sakal, bıyık kesmeme, yalınayak yürüme şeklinde geliyordu. Kimi zaman işçiler, kanını satma, karısını boşama vb. eylemlerle tepkilerini dile getirmeye çalışıyordu. Bu son derece onur kırıcı, insanı alçaltan, küçülten eylemleri burjuva sendikacılar tezgâhlıyor, işçiler homurdansa da sendikaların kararlarına uyararak eylemlere katılıyor ve bu eylemler burjuva basın yayın organları TV'lerinden methiyeler dizilerek haber olarak veriliyordu. İşçilerin yaratıcı gücünü sadece ve sadece bu alanlarda "keşfediyorlardı." Oysa işçi sınıfımızın tarihinde Tariş, Kavel, Tekel gibi çok değişik ve zengin mücadele deneyimleri ve biçimleri vardı. Ancak burjuva basın yayın tekelleri ne hikmetse işçilerin kanını satmasını, karısını boşamasını, kışın çıplak ayakla, başı kabak dolaşmasını çok ilginç buluyor, adeta işçilerle dalga geçiyordu. Bu eylemler bir taraftan da işçi hareketinin radikalleşmesini engelliyor, diğer taraftan sarı sendikal anlayışların yardımıyla işçileri komik hale düşürüyor, kendi gücüne güvenerek direnme gibi önemli özelliklerini törpülüyordu.

O dönemde her türden reformist anlayışlar bu tür şaklabanlıkların önermecisi ve örgütleyicisi olarak en geri, utanç verici eylem biçimlerini alkışlarken, proletarya komünistleri bu tür eylem biçimlerini eleştirerek kitlelere onurlu, direngen eylem biçimlerini öneriyordu. Kitlelerin devrimci eylemlerini örgütlemeyi, özgürlüğün sokaklarda olduğunu, iş yerlerini işgal etmelerini, üretimden gelen güçlerini kullanmalarını öneriyordu. Elbette ki bu durum sınıf ve kitle hareketinde burjuva anlayışlarla komünist anlayışların farklılığını ortaya koyuyordu. Söz konusu dönemde işçi emekçi halk hareketindeki bilinç düzeyi, işçilerin, proletarya komünistlerinin önerilerine sıcak bakmasını engelliyordu. Öte yandan proletarya komünistlerinin eylem önerileri burjuva anlayışlar tarafından maceracılıkla, kitlelerden kopmakla suçlanıyordu. Proletarya komünistleri işçi ve emekçi yığın-

lara olması gerekeni gösterirken, burjuva anlayışlar kitlelere en geri eylem biçimlerini önererek, kitlelerin bilincini kendi niyetlerine bağlayarak bir süre işçi hareketini denetim altında tuttular. Ancak bu niyet ve pasif eylem biçimleriyle işçi hareketini daha fazla denetim altında tutamazlardı ve tutamadılar. Yine o dönemde proletarya komünistleri işçi ve emekçilere seslenerek, ayağınza bağlanmış sarı sendika prangalarını kırın, sloganıyla sarı sendika ağalarını ve reformist anlayışları dinlemeden kendi özgürlüklerinin kendi ellerinde olduğunu, kendi eylemlerine bağlanmalarını öneriyordu. Aradan çok geçmedi, işçilerin, emekçilerin burjuva engelleri aşma yönündeki çabaları görülmeye başladı. Ve bir çok kez de sarı sendikacıları dinlemeden kendi eylemlerini kendileri örgütleyip yönlendirdiler.

İşçi hareketinin o güne kadar ki en görkemli eylemlerinden birisi olan Zonguldak maden işçilerinin Ankara'ya yürüyüşü, Genel Maden-İş sendikasının tüm engellemelerine rağmen 300'e yakın işçi komitesinin ve diğer işçilerin de bastırmasıyla 100 bine yakın kömür işçisinin Ankara yoluna koyulması, dosta güven, düşmana korku salmıştı. Gerçi bu büyük yürüyüş Mengen'de sarı sendika ağaları tarafından satılmıştı ve işçiler geriye döndürülmüştü. Ancak bir kez hedef belirlenmişti: "ANKARA". Neden işçiler Ankara'yı önlerine hedef olarak koymuşlardı da başka yeri değil? Çankaya korkmuş, büyük bir paniğe kapılmıştı. İşçiler daha Mengen'deyken meclisin önü tanklarla, panzerlerle sarılmış, binlerce asker, polis parlamentoyu kuşatmıştı. O dönemdeki gazeteler "Bu bir halk hareketidir." diye manşet atıyor, "sağduyu" telkin ediyordu. Artık işçilerin ilginç eylemlerinden söz edilmez olmuştu. Belki de olayın şokuyla ilk kez doğru yazıyordu burjuva basın.

Gerçekten durum tam da böyleydi. Yürüyüşçüleri toplumun tüm kesimlerinden destek ve dayanışma amacıyla katılmalar olmuştu. Değişik bölgelerden işçiler, memurlar, öğrenciler, köylüler, aydınlar gibi toplumsal grupların desteğiyle yürüyorlardı.

Ancak bizim esas üzerinde durmak istediğimiz ve bilince çıkarmak istediğimiz, işçilerin neden ANKARA'yı önlerine hedef olarak koyduklarını ve işçi

yığınlarına hangi talepler uğruna, hangi amaçlar ve yöntemlerle neyi önereceğimizi belirlemektedir.

Zonguldak maden işçilerinin açtığı yoldan, değişik bölgelerden işçiler, memurlar, öğrenciler, tutuklu-hükümlü aileleri, çocukları katledilen analar, babalar, kısacası toplumun değişik kesimlerinden insanlar neden yürüyor? Her sorunlarında Ankara'nın yolunu tutmak zorunda kaldıklarını anlamaktadır.

Bu durum açıkça ortaya koyuyor ki devletin tüm yerel kurumları çözüm üretmez durumdadır. Belediyeler, kaymakamlık, valilik, emniyet müdürlükleri vs. kurumların sorun çözen değil sorun üreten kurumlar oldukları toplumun büyük bir kesimi tarafından kavranmıştır. Tüm bu toplumsal kesimler yaşamın içinde bu gerçeği kavıyor ve sorunlarının çözümünü devletin en üst kurumlarından çoğu kez umutsuzca bekliyor. Oysaki sorunların tüm kaynağı kapitalist sistem ve onun en üst kurumlarıdır. Bu ne anlama geliyor? Esas olarak kitleler kendiliğinden ve yaşamın içinden pratik olarak sorunun kaynağını bulmuş durumdadır. Sorun "ANKARA"dır. Çözüm de "ANKARA" da olacaktır. Evet sorun "ANKARA"dır; tekelci kapitalist devlet iktidardır. Devrimcilerin, komünistlerin on yıllardır propaganda, ajitasyonlarının da bir sonucu olarak halk kitleleri tüm sorunlarının kaynağının devlet iktidarından kaynaklandığını böyle kavıyor. Komünistlere düşen görev ise buna bilinçli bir yön vererek ANKARA'yı hangi amaç ve araçlarla ele geçirebileceklerini nasıl bir mücadele anlayışına sahip olmaları gerektiğini kavratmaktır, harekete geçirmektir.

Herkesin üzerinde hem fikir olabileceği gibi işçilerin, emekçilerin talepleri daha çok ekonomik-demokratik çerçeveyi aşmıyordu. Ancak, özelleştirme ve işsizlik dün olduğu gibi bu günde işçi ve emekçi yığınlarının çok korktukları ve ona karşı en kararlı eylemlere başvurdukları ana halka durumunda. Bu durum aynı zamanda tekelci sermaye egemenliği için de geçerlidir.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ekonomik ve politik olarak bir çıkmazın içindedir. 60 milyar dolar dış borç, 100 trilyon iç borç, % 100'lere varan enflasyon, ihracatın durma noktasında olması, ithalatın yükselmesi ve devasa boyutlara varan bütçe açıkları, üstüne üstlük, Kürdistan'da yükselen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesini bastırmak ve yok etmek için her gün harcanmak zorunda kalınan milyarları eklersek ne kadar çaresiz ve çıkışsız olduğu anlaşılır.

Uluslararası sermaye çevreleri Türkiye ekonomisinin kırmızı sinyal verdiğini riskli, ülkeler kategorisine girdiğini ve bu nedenle yatırımlara yanaşmadıklarını ve kredibilitelerini gözden geçirdiklerini rapor ediyorlar. Tüm bu nedenlerden dolayı tekelci sermaye KİT'leri satarak, hem ekonomik rahatlamayı hem de bütçe açıklarını yaratan bir yükten kurtulacağını düşünerek rahat bir soluk almayı hedefliyor. Oysa özelleştirme işçiler açısından işten atılma, açlık yıkım anlamına geliyor.

Tekelci sermayenin değişik hükümetleri en güçlü oldukları dönemlerde özelleştirmeyi gündeme getirdiler. Ancak özellikle, kamu iş yerlerinde bunu gerçekleştirilmeden, daha doğrusu istedikleri sonuca ulaşmadan, geri çekilmek zorunda kaldılar. Ancak bugün başka çarelerinin kalmadığını ve bu sorunu çözmekte kararlı olduklarını açıklıyorlar. Buna karşılık işçi sınıfı hareketi de kararlı olduğunu, sürdürdüğü direniş, fabrika işgalleri, sokak gösterileri, ve nihayet üretimden gelen gücü kullanma gibi eylemlerle gösteriyor. Üstelik, kendi sendika konfederasyonlarına rağmen bir çok kurumda, yapılan saldırıları püskürttüler.

İşçi, emekçi halk yığınlarının ulaştığı bilinç ve mücadele düzeyi pratik yaşam içerisinde, bir sıçramayı ifade ediyor. Komünistlere düşen görev, ise kitlelerin ruh halini mücadele azmini, kavrayarak nereye yönelmesini cesaret ve kararlılıkla kitlelerin içinde ve önünde yürüyerek gösterebilmektir. K. Kürdistan'da yoğunlaşarak süren iç savaş ortamı, tüm toplumu etkileyerek geliştiriyor. Sebepleri ne olursa olsun kitleler kendiliğinden eylemlere geçebiliyor. Reformist anlayışlar ise kitle eylemlerini en geri çizgiye çekerek kitlelerin öfkelerini boşaltmaya çalışıyor. Kamu çalışanları sendika yöneticilerinin tutumu bunun somut örneğidir. Memur kitlelerinin istekli ve öfkeli yürüyüşlerini bir çok kez görüldüğü gibi kitleleri eylemden soyutlayarak, etkisizleştiriyorlar.

Bugün geline noktada, halk yığınlarının kendiliğinden eylemleriyle kitlesel bir şekilde sokağa döküldüğü, asker ve polislerle çatışmayı göze alarak belediye başkanlıklarını, kaymakamlıkları kuşattığı, emniyet müdürlüklerini sardığı, taşa tuttuğu bir dönemde reformist anlayışların etkisi azalıyor. Komünistlere düşen görev ise, artık "kapitalistlere servet kendimize sefalet biriktirmek istemiyoruz" sloganını öne çıkartarak buna uygun mücadele tarzını geliştirmek ve tüm toplumsal hareketin önüne iktidar hedefini daha açık biçimde koymaktır.

Arif MERT

KARŞI – DEVRİMİN HALKLARA KARŞI «TOP»

Yeni hükümet kurulur kurulmaz ilk geliştirdiği kampanya, halkların demokrasi ve sosyalizm mücadelesini bastırmak için tüm sermaye güçlerini "top yekûn" mücadeleye çekmek oldu. Sermaye partileri arası yoğun görüşme trafiğinin anlamı, kitlelerin devrim mücadelesini ezmek için geniş bir karşı-devrim cephesi kurmaktır. Aralarındaki nüansları saymazsak, tüm burjuva partileri karşı-devrim cephesi için anlaşmış durumdadır. Tekelci güçlerin politikası budur. Devletin yönelimi ve uygulamaları aynı doğrultudadır. Genel kurmay başkanı faşist-katil D. Güreş meclise ve partilere emir verdi: "Karşı devrim cephesini oluşturun ve top yekûn mücadeleye girişin". Sermaye sınıfının politikası doğrultusunda ordunun aldığı "top yekûn" mücadele kararıyla meclisi, partileri, basını ve sivil güçleri ile tüm burjuva güçler bir araya geldiler "ulusal mutabakata" vardılar.

Süleyman Demirel hükümetinin devamı olan yeni hükümet, tıpkı devamı olduğu hükümet gibi eli kanlı, faşist bir karakterdedir. Yeni hükümetin kurulması ile birlikte halklara yönelik kanlı katliamlar daha da hızlandı, derinleşti, yaygınlaştı. Kürt halkına yönelik olarak genişletilerek sürdürülen yok etme harekâtı, yeni hükümetin ilk kanlı eylemi oldu. Ardından onlarca insanın katledildiği Sivas katliamı ve kentlerde, köylerde açık infazlar bu kanlı hükümetin ilkleridir. İlk uygulamaları kanlı olan yeni hükümetin, bundan sonraki uygulamaları da kanlı olacaktır. Tansu Çiller liderliğindeki DYP-SHP koalisyon hükümeti, halkların düşmanı, eli kanlı faşist bir hükümettir.

İşgalci Türk ordusu, özgürlüğünü kazanmak için savaşan Kürt halkına karşı geniş çaplı yeni bir saldırı başlattı. G. Kurmay Başkanı birkaç ay içinde sonuç alınamazsa, sıkıyönetim ilan edeceğini bildirdi. Ordunun geniş alanlara yayarak sürdürdüğü askeri yok etme harekâtı, özgürlük mücadelesine katılmış olan Kürtleri hedefledi. Kürt halkına yönelik askeri harekât, ABD ve NATO'dan alınan en modern silahlarla yapıyor. Kitle imha silahlarıyla askeri harekât sonucu binlerce insan ya katlediliyor ya da yaralanıyor. Pek çok köy zorla boşaltıldı. Son dönemlerdeki saldırılarda 500 Kürt köyü insansızlaştırıldı. Kalanlar ise sürekli top ve bombalarla imha ediliyor. TC'nin geliştirdiği savaş, bir taraftan Kürt gerillalarını yok etmeyi amaçlarken, aynı zamanda köy ve kasabaları ve buralarda yaşayan insanları da hedefliyor. Şoven Türk ordusu tüm Kuzey Kürdistan'ı savaş alanı ilan etti ve tüm ülke cephe durumuna geldi. Kürdistan'a her gün yeni askeri birlikler ve vurucu timler gönderiliyor. Yapılan askeri operasyonlarla köyler yakılıp-yıkılıyor, insanlar ya toplu halde ya da tek tek katlediliyor. TC, Kürt halkına karşı açık bir savaş yürüttüğü halde, uluslararası anlaşmalarda belirlenen kurallara uymuyor. Yakalanan gerillalar ve onları destekleyenler ya katlediliyor ya da en ağır işkencelerden geçiriliyor. Faşist Türk ordusu Kürdistan'da dünyanın en iğrenç ve vahşi savaşını sürdürüyor.

Ordu Kürdistan'da katliam yaparken; faşist polis de kentlerde terör estiriyor, infazlara başvuruyor. Yeni hükümet polisin kitlelere ve devrimcilere karşı giriştiği terörü-katliamı başarıyla yerine getirmesi için teknik ve kadrosal olarak destek ve düzenleme yapıyor. Devrimcileri infaz etmekle "ün" sahibi olan eli kanlı faşist Mehmet Ağar emniyet genel müdürlüğüne getirildi. Yapı olarak faşist olan polis örgütünde kişilerin yer değişmesi önemli değil, ancak infazcı katillerin yeniden en üst düzey görevlere getirilmesi, iktidarın politikasının katliamcı, faşist karakterini göstermesi açısından önem kazanıyor. Türk polisi, devrimcileri katletmek, kitlelerin eylemini ezmek için gereken faşist yapıya, ideolojiye, kadroya ve teknik donanımına sahiptir.

Faşist Türk basını ise her zamanki bilinen göreviyle meşgul: Sermayenin ve faşizmin ortak se-

MIN YENİ TAKTIĞI TOPYEKÜN MÜCADELE»

si olmak!.. Türk Göbels'i rolünü oynayan Türk basını, devrimcilerin infaz edilmesi, Kürt halkının katledilmesi için propagandasını yoğunlaştırdı. Genel Kurmayın verdiği brifinge katılan faşist burjuva basın, TC'nin, ordunun başarısı için kendine düşen görevi her zamanki gibi yerine getireceğini yineledi.

Böylece tekeli güçlerin ve devletin Kürt halkına, devrimcilere ve mücadele eden kitlelere karşı giriştiği "top yekün mücadele" tüm kurum ve kuruluşlarıyla tamamlanmış oldu. Karşı-devrim cephesi, Kürt-Türk ve diğer ezilen halkların verdiği kurtuluş ve özgürlük mücadelesini yok etmek için, açık-kanlı faşist terörünü tüm alanlara yayıyor.

KARŞI-DEVİRİM CEPHESİNİN BAŞARI ŞANSI YOKTUR

Sermayenin faşist devlet terörü biçimindeki politik zorunu yoğunlaştırmasının bir tek amacı var: Ekonomik ayrıcalıklarını korumak.

Sermaye sınıfı ekonomik ayrıcalıklarını ve sınıf ayırımını korumaya çalıştığına ve bu amaçla karşı-devrimci zora böylesine geniş çaplı başvurduğuna göre, ortada sermayenin durumunu tehdit eden bir tehlike var demektir. Gerçekte ortada böylesi bir tehlike ve tehdit var. Bu tehlike ve tehdit toplumsal devrimin kendisinden başkası değildir. Devrim ciddi bir tehlike olarak sermaye egemenliğini tehdit ediyor. Sermaye düzenini tehdit eden devrim dıştan değil, doğrudan kapitalist üretim biçiminin bağrında boy veren, gelişen üretici güçler ve üretici güçlerin en devrimcisi olan proletarya tarafından gündeme getirilmektedir. Yani toplumsal devrimin maddi öncülleri doğrudan kapitalizmin bağrında boyveriyor. Türkiye'nin emperyalizme bağımlı kapitalist düzeni, süreklilik gösteren bir bunalım içindedir. Üstelik bunalım her geçen gün daha da ağırlaşmaktadır. Sınıflar ayırımı derinleşmekte, bir kaç tekeli güç dünya çapındaki kapitalistler arasına girecek kadar servet biriktirirken; buna karşılık bu servetin yaratıcısı olan proleterlerin sefaleti ve yoksulluğu da o oranda artmaktadır. Kapitalist meta üretimine dayalı kapitalist mülkiyet ilişkileri, üretici güçlerin önünde tam anlamıyla engel durumundadır. Kapitalist mülkiyet ilişkilerine son verecek olan toplumsal devrim dönemi başlamıştır artık. Öncelikle sermaye cephesinin toplumsal devrimi önleme şansı bu nedenle tarihsel olarak yoktur.

Sermaye babaları, işkence, idam, açık infaz, toplu katliam, tutsak alma ile devrimci güçleri yokedemez. Sermaye politik zorunu on yıllardır uyguluyor. Bunun için 12 Mart ve 12 Eylülde askeri faşist diktatörlüklere bile başvurdu, tüm bu önlemlere rağmen amacına ulaşamadı, bundan sonra da ulaşamayacaktır. Devrimci hareket, her geçen gün hem niteliksel olarak ve hem de niceliksel olarak güçleniyor.

Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi açısından da durum böyledir. Kürdistan özgürlük hareketini yoketmek için yaygınlaştırılan ve yoğunlaştırılan harekât, amaçlanan sonucu vermeyecek; tersi sonuç verecektir: Kürt halkı özgürlüğünü kazanmak için tüm güçlerini birleştirecek ve diğer halklarla mücadele birliğini pekiştirecektir. İlhakçı-işgalci TC, daha önce de (en son Dersim katliamı ile) Kürt halk hareketini susturdu, ancak en fazla otuz yıl; sonra ne oldu? Kürt halk hareketi daha güçlü ve bilinçli olarak karşısına çıktı. Kürt halkı özgür olmaya kararlıdır.

Sermaye ve faşizmin proletaryaya, Kürt halkına ve tüm ulusal topluluklara karşı giriştiği "top yekün mücadele" stratejisi başarısızlığa uğramaya mahkûmdur. Halklarımızın birleşik devrimi karşı konulmaz biçimde gelişiyor, yükseliyor.

İŞÇİLERİN EYLEMLERİNİ GERİYE ÇEKENLER SENDİKA YÖNETİMLERİDİR

Mart 93 başından beri TİS'lerin imzalanmasını bekleyen karayolları işçileri büyük bir huzursuzluk içine girdi. Sermaye ile aynı ağızdan konuşan Ankara'daki sendika ağalarının "dışarıda milyonlarca işsiz var", "bizim ücretlerimiz yüksek, halk bize tepki duyar"(!) gibi sözlerinin etkisinde kalarak, karayolları işçileri 4 ay eylemsiz kaldı. Karayolları işçilerini eylemsiz bırakan diğer etken ise, ortak eylem beklentisi oldu. Fakat bu gerçekleşmedi. Diğer işyerleri ile ortak eylemin gerçekleşmemesinde en büyük suç sendika şube yönetimlerine aittir. Gün geçtikçe daha da derinleşen burjuvazinin krizi; nasıl kendi kurumlarının çürümüşlüğüne gözler önüne seriyorsa, Türk-İş'te burjuva yapısı gereği bu krizden etkileniyor. Yukardan aşağı bütün iskeleti sallanıyor. Onun artık işçi sınıfı için yapacağı pek bir şey yok. Sermayeye de bir şey vermiyor. Çünkü her şey gözler önünde yaşanıyor. Eski "olağan" dönemlerde sınıfın da ilgisizliğinden faydalanılarak işler kapalı kapılar ardında halledilebiliyordu. Fakat bugün bu pek mümkün değil. Çünkü sınıfın ne istediği ortada. Ya alınır ya da satılır. Türk-İş'in sermaye için yapabileceği tek şey herhalde açığa satmak olacak. Ama yukardan aşağı sallanan Türk-İş iskeleti o zaman sınıfın tekmesini yiyebilir. Şüphesiz ki sınıf bu tekmeyle sadece TİS'de satıldığı için vurmayacak. 12 Eylül faşizminden sonra sendikacılığı tekeline alan ağalar örgütlenmelerini genişlettiler. Şube yönetimlerini dahi sınıftan kopardılar.

Bugün bir şube yöneticisi işçiden 3-4 kat fazla maaş alıyor. En "ilerici" yönetimler dahi sınıfın iktidar sorununu unuttu. Herşeye sendikalist açıdan bakılıyor. Sendikalizm bü-

rokrasiyi üretirken iyi niyetli sendikal çıkışlar da bürokrasiye takılıyor. Sınıf artık Türk-İş bürokrasisine karşı mücadele vermektense, sermayeye karşı mücadeleye zaman bulamaz oldu. İşte işçi sınıfı bu yüzden sarı Türk-İş yapısını aşarak sermaye ile doğrudan kapışmak istiyor.

İstanbul Karayolları işçileri, şube yönetiminin "ortak eylem için çalışıyoruz" söylemlerine inanarak 4 ay suskun kaldılar. Fakat ortak eylemin gerçekleşmemesi, işçilerin kafasında neler oluyor sorusunu doğurdu. Şube yöneticileri düzeyinde yürütülen çalışmalara duyarlı işçiler bizzat katılarak gerçeği gördüler. Sözüm ona İstanbul çapında ortak eylem örgütleyen sendika şube yöneticileri, aslında eylemden kaçmak için zaman kazanarak topu Ankara'daki Türk-İş genel merkezine atıyorlar. Eğer Türk-İş genel merkezi Ankara'da genel eylem kararı alırsa İstanbul'daki şube yönetimleri de yükü omuzlarından atmış olacaklar. Bu aslında baştan söylediğimiz gerçeği yansıtıyor. En "ilerici" şube yönetimleri dahi bağımsız olarak bir şey yapamaz duruma düşmüşlerdir. Türk-İş'in merkezi yapısı onları da içine hapsedmiştir.

Bu gerçeği gören karayolları işçileri ve temsilcileri âcilen eylem kararı aldılar. Amaç diğer işyerlerine örnek olmak ve eylemlerin yaygınlaşmasında araç olmaktı. 1. Bölge işçileri önce yemek boykotu yaptı, daha sonra bütün işyerlerinde vizite eylemi şube yönetimine kabul ettirildi ve gerçekleşti.

Toplu vizite eylemlerimiz örgütlü ve güçlü oldu. Katılım yüksekti. Başarılı eylemin ardında ise işçilerimizin birliğine olan geleneksel dayanışması ve ortalamayı aşan bilinç

yapısı vardı. Özellikle Sivas'ta katledilen demokratların cenaze töreninde atılan politik sloganların, bizim eylemimizde de kabul görmesi sevindirici oldu. Bu ise, sınıfın siyasallaşmasının hızlı bir şekilde sürdüğünü gösterdi. Bizler sadece kendi işyerlerimiz için değil, tüm sınıfı harekete geçirmek için sokağa çıktık ve çıkmaya devam edeceğiz.

Toplu vizite eylemimizden 2 gün sonra İstanbul Sendikalar Platformu toplandı. Gene "ortak eylem" kararı çıkacak beklentisi içinde idik. Kürsüye çıkan tüm işçiler ve temsilciler Türk-İş'in burjuva yapısını teşhir ettiler. Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, işten atılmalara karşı güçlü eylemler istediler. Fakat toplantı sonunda somut bir eylem kararı çıkartılmadı. Çünkü şube yöneticilerinin buna cesareti yok. Gene Türk-İş yönetimine eylem çağrısı kararı çıkarttılar. Eğer Türk-İş eylemden kaçarsa, İstanbul sendikalar platformu bu işi Türkiye çapında yapmak için harekete geçecekmiş(!). Sormak gerekir; yönetimleri altındaki yüzbinlerce İstanbul işçisini işyerlerine hapsedenler, Türkiye işçi sınıfını nasıl eyleme sokacaklar? Toplantı sonunda bir çok tartışmalardan sonra işçiler dağıldı. Ama gerek katılan işçiler, gerekse de şube yöneticileri bu toplantıdan aslında hiç bir şey çıkmadığını biliyorlardı. Gerçek olan şu ki siyasi önderlik olmadığı sürece, sınıf kendiliğinden lokal olarak eylemlere geçecektir. Bugün güçsüz olan, fakat doğru politikalar güden siyasi önderlik ise yoğun, enerjik çalışması ile gerçekten sınıfın önüne geçebilir.

**SERMAYENİN SALDIRISINA
KARŞI DOĞRUDAN EYLEM!**

Bir Grup İşçi

İŞÇİ – EMEKÇİ ELELE MEYDANLARDA

22 Temmuz perşembe günü tüm Türkiye'de bir milyon civarında işçi ve emekçi, çeşitli eylemlerle özelleştirme ve düşük ücretlere karşı bir günlük iş bırakma, toplu viziteye çıkma, yemek boykotu vb. eylemler yaptılar. Ülkelerimiz çapındaki eylemlere özellikle karayolları, PTT, Tersane, Elektrik İşletmeleri ve Belediyelerde çalışan işçi ve emekçilerle Maden İşletmelerinden Tarım işletmelerine, hastanelere kadar bir çok iş alanından çalışanlar katıldı. İşçi ve emekçiler tüm eylemlerde özellikle de "İşçi-Memur Elele Genel Greve", "Hükümet İstifa", "İşçi Kıyımına Son", "Özelleştirmeye Hayır" şiarlarını yükselttiler. Bayrampaşa'da yapılan eylemlerde Demiryolu işçileri Refah Partisi binası önünde "Kâğıthane İşçisi Yalnız Değildir" sloganıyla, işçi sınıfının dayanışma ruhunu sergilediler. Kürdistan'ın en büyük metropollerinden Diyarbakır'da karayolları işçilerinin yaptığı eylemde özellikle "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Sıkıyönetime Hayır", "Savaşa Hayır" sloganları yükseltildi. İşçiler eylemlerinde bir dakikalık saygı duruşuyla katledilen devrim savaşçıları andılar.

Yapılan eylemlerde özellikle polisin engellemelerine karşı gelişen tavırlar dikkat çekiciydi. İşçiler polis tarafından yapılan engellemelerde uzlaşmaz tavırlar takınırken Türk-İş yöneticileri buldukları yerlerde uzlaşmacı tavırlara girdiler ve eylemleri yine pasifize etmeyi bazı yerlerde başardılar. Ankara'da demiryolu işçileri rüzgârlı sokakta önlerine çıkan polis barikatını zorla aşarak yürüyüşlerini sürdürdüler. Bunun yanında Cevizli Tekel işçileri ve Karayolları işçilerinin eyleminde Kartal SSK Hastanesinden geri dönüşte, polisin barikat kurması sonucunda bir çok işçi güzergâhı değiştirmek istememesine karşın, uzlaşmacı sendika yöneticileri işçileri yan yoldan yürümeye razı ettiler ve ıssız yolda sessiz sedasız yürüyen işçiler, büyük bir huzursuzlukla işyerlerine döndüler. Pendik tersanesi işçileri ise Kaynarca civarında E-5 karayoluna çıkmak isteyince polisin kurduğu barikatla karşılaştılar. Yine uzlaşmacı sendika yöneticileri işçileri bundan vazgeçirdiler ve yürüyüş aynı yolda seyir etti. 22 Temmuzda yapılan eylemlerden Cevizli Tekel ve 1. Bölge Karayolları işçi ve emekçilerinin yaptıkları eyleme 5000 civarında işçi katıldı. Cevizli'den Kartal SSK Hastanesine kadar yapılan yürüyüşte yol boyunca çevredeki evlerin pencerelerinden, esnaflardan ve atölyelerdeki işçilerden

yoğun destek ve ilgi gören işçiler, hastanede doktorların çalışmadığını bildikleri halde hastane önüne kadar yürüyüp buradan geri döndüler. Hastane önüne varıldıktan sonra kimi gruplar dağılmaya başladı ve bir kaç grup buradan çeşitli yollarla geri döndüler. İşçilerin bir bölümüyse sayılarının böylece düşmüş olmasına rağmen geldikleri disiplinle işyerlerine yürümeye başladılar. "Özelleştirmeye Hayır", "KİT'ler Satılmaz", "Vur Vur İnesin Ana-Baba Dinlesin", "İşçi-Memur El ele Genel Greve" sloganlarıyla yürüyen işçiler polis tarafından sayılarının da düşük olmasından faydalanılarak Kartal çıkışında durduruldu ve yan yoldan yürütölmek istendi. İşçiler bu durumda polisi yuhalayarak, sloganlarını daha güçlü haykırarak tepki gösterirken, sendika yöneticileri işçileri yan yoldan yürümeye razı etti ve geri dönüşte işçiler arkalarında iki otobüs çevik kuvvet, sivil ve resmi polis otoları, dağınık bir şekilde iş yerlerine döndüler.

Eylemde uzlaşmacı sendika yöneticilerinin her zaman ki gelenekleriyle eylemi pasifize etmeleri kısmen de olsa başarılı olmuştur. İşçiler devlete ve sermayeye karşı verdikleri mücadeleyle birlikte, sarı sendikalara karşıda aktif tavırlar geliştirmelidir. İşçi ve emekçiler kendi devrimci sendikalarına sahip oldukça ekonomik mücadelelerinde başarıya ulaşmaları mümkün olacaktır.

Eylemlerde özellikle işçi ve kamu emekçilerinin mücadele birliğinin başarılı bir şekilde sergilendiği görüldü. Bir genel grev provası olarak değerlendirilebileceğimiz eylemler daha güçlü daha radikal eylemlerin habercisidir.

Yaşasın İşçi Ve Emekçilerin Mücadele Birliği!

İSTANBUL ÇORAPTA İŞÇİ KIYIMI DEVAM EDİYOR

İstanbul çorap fabrikalarında bir süredir süren işçi kıyımında atılan işçilerin sayısı 40'a ulaştı. En son 20 Temmuz günü iki işçi işten atıldı. Fakat son atılan işçiler işverenin kararıyla değil, aslında işverene karşı işçinin haklarını savunmakla görevli ve bu yüzden işçinin emeğinden pay alan, fakat ülkemizde tüm kapitalist ülkelerde de olduğu gibi işçiyi satmak ve işverenin işçiyi dilediği gibi sömürmesini sağlamak amacıyla kurulmuş olan ve bugün halen İstanbul Çorap Fabrikasında örgütlü bulunan Türk-İş'e bağlı Tekstil sendikası tarafından ve bu sendikanın işyerindeki temsilcilerinin girişimiyle atıldılar. İşten atılma sebepleri ise Türk-İş sendikasıyla ayrılmış DİSK'e geçmek istemeleriydi. İşçiler buldukları durumda yıllardır kendilerini satan, haklarını gasp eden TEKSİF sendikasıyla ayrılmak istiyor, yerine yeni bir sendika olarak karşılına çıkan DİSK TEKSTİL sendikasında örgütlenmek istiyorlar. Son atılan işçilerle yaptığımız söyleşide işçilere niçin sendikanızı değiştirmek istiyorsunuz diye sordüğümüzde, İstanbul Çorap işçileri, TEKSİF'in haklarını aramadığını, sendika yöneticilerinin kendilerini en az işveren kadar sömürdüklerini söylediler. Somutta örnekendirerek anlattıkları bu gerçek, aslında tüm işyerlerinde yaşanıyor. Uzlaşmacı sarı sendikalar, hak arama vaatleriyle işçileri saflarına geçiriyor, sonrada bin bir türlü şekilde işçiyi egemenlere peşkeş çekiyorlar. Buna karşılık işçiler de bir sendikadan diğerine, sonra başka birine geçip duruyorlar. Tabii bu geçişler de bir hayli külfetli oluyor. Burjuvazi elindeki koltuğu kolay kolay terk etmek istemez tabii. Burjuvaziye karşı koruma ve haklarını alma vaatleriyle örgütlenen ve işçileri çatısı altına alan sendikalar, çatısı altına aldığı her işçiyi meta gözüyle bakan sarı sendikalar, hem satacak metasını hem de elindeki sermayesini kaybetme korkusuyla en iğrenç yöntemlere başvuruyorlar. İstanbul Çorapta da TEKSİF yöneticileri işçilerin DİSK TEKSTİL çatısı altında örgütlenme çabalarını görünce iğrenç yöntemlerle işçileri bundan vazgeçirmeye çalışıyorlar. İşçileri 17. maddeyle tehdit ederek DİSK'e sözümona "hakaretler" ederek (daha doğrusu DİSK'e asla taşıyamayacağı misyonları yükleyip "Komünist Sendika" diyerek), önder işçilere rüşvet teklif ederek bunu sağlamaya çalışıyorlar. Fakat işçiler büyük oranda bu baskılara karşı direni-

yor ve kararlılıklarını birbirlerinden kopmayarak, çeşitli tartışmalarla geliştirilecek olan tavırlarını hesaplayarak gösteriyorlar. Ancak, haklarını geri almak isteyen işçiler bu şekilde isteklerine ulaşamazlar. Örnek olarak İzmir Ölüm Yürüyüşçülerini görebiliriz. İşçiler aylar süren aktif eylemlilikleriyle, açlık grevleri ölüm sınırına dayandığında haklarına kavuşabildiler. Bir diğer örnek ise, keyfi işten atılmalara karşı onurlu mücadelesiyle Kâğıthane belediye işçileri. Bunlar, işçi kıyımına karşı mücadelede tüm Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına yol göstermiş önder olmuşlardır. İstanbul Çorap işçisinin de başarıya ulaşmasının yolu; savaşmaktan, işçi kıyımına ve sarı sendikalara karşı mücadele etmekten geçer. İstanbul Çorap işçisi haklarını ancak örgütlü, kararlı, militan mücadeleyle geri alabilir.

Zafer Direnen Emekçinin Olacak!

Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegün Olacak!..

YAYINEVMİZDEN ÇIKAN KİTAPLAR

1- Emekçi Öğretmen	1000 TL
2- Toplumsal Mücadelede
Gençlik	5000 TL
3- Sendikal Mücadeleye Bakış.	5000 TL
4- Evrensel
Sendikal Haklar Bildirgesi	5000 TL
5- Dünyada ve Türkiyede
Sendikal Mücadele Tarihi.....	10 000 TL
6- Sınıf ve Kitle sendikacılığı
Nedir? (Tükendi).....	5000 TL
7- Ölüm Yürüyüşü Güncesi...	20 000 TL
8- Öğrenci Gençlik Mücadelesine
Devrimci Yaklaşım	8000 TL
9- Demokratik Halk Devrimi
Demokratik Halk İktidarı.....	20 000 TL

İsteme ve İrtibat Adresi:

Emek Yayıncılık, Küçük Langa Caddesi
Hürgel Apt. No: 19/4 Aksaray/İST.
Telefon: 9 (1) 529 94 46

KONFEKSİYON ATÖLYELERİNDE YAŞANAN SORUNLAR

Ben lise mezunu ve konfeksiyonda çalışan bir emekçiyim. Devrimci Emek Dergisini ve O'nun eki olan Genç Yoldaş'ı beğenerek okuyorum. Derginizin son sayısını okuduktan sonra ben de kendi işyerimizdeki sorunları yazmaya karar verdim. Günümüz Türkiye'sinde gençliğin çoğu konfeksiyon atölyelerinde çalışmaktadır. Bu çoğunluğa rağmen, birliktelik olmadığı için patronlar istediklerini yapmaktadırlar. Yani, patron istediğini işe alır, istediğini çıkarır. Çünkü, örgütlü bir yapılanma yoktur.

Türkiye gibi kapitalizmin ege-men olduğu ülkelerde işçiler iliklerine kadar sömürülmektedirler. Kimse buna ses çıkarmamaktadır. Diğer işçi kesimleri seslerini çıkar-salar bile aldırış eden yoktur. Ama yine de onlar aldırış etmiyorlar di-ye bizler suskun kalmamalıyız. So-nuna kadar mücadelemizi sürdür-meliyiz. Konfeksiyonlarda çalışan gençlik sindirilmiştir. Kimse hak arama diye bir derde düşmüyor. Parasını ne zaman, ne kadar alırsa şükür ediyor. Oysa, işçiler hakkını aramasını öğrenseler, işte o za-man haklarını alacaklardır. Bunu onlara öğretmek ise bizlere, yani devrimcilere düşüyor.

Konfeksiyonda çalışan işçiler sorunlarını gizlemektedirler. Bu-nun en büyük nedenlerinden biri işçi kesimine karşı yürütülen baskı politikasıdır. İşten atılma vs. gibi nedenler bu suskunluğun sebeple-rindedir.

Ben 3 aydır bir konfeksiyonda

çalışmaktayım. Daha önceleri ser-best meslekle uğraşıyordum. O yüzden işçi sorunlarını sadece ki-taplardan ve dergilerden okuyarak öğreniyordum. Oysa bu sorunla-rın içinde olmak çok daha değişik bir his veriyor insana. Gerçekleri gözünle gördüğün zaman o yazı-lanların bile az kaldığı ortaya çıkı-yor.

Bizim işyerinde 40-50 kişi çalış-maktadır. Bu işçilerin %95'i genç erkek ve kadın işçilerdir. Her işye-rinde olduğu gibi bizim işyerinde de sigortalı üç-beş işçi var. Kalan işçiler sigortalı değil, ama sigor-ta primleri aylıklarından kesilmekte-dir. Kimse "niye böyle yapıyorsu-nuz?" diyemiyor. Çünkü derse işin-den olacağını biliyor. Biz bir çok sorunla iç içe çalışıyoruz. Bu so-runlarımızı şöyle sıralayacak olur-sam: Zorunlu mesai en büyük so-runlardan biridir. İşçileri daha çok ezmelerine sebep olmaktadır. İşçi istese de istemese de mesaiye kal-mak zorundadır. Patron sabaha kadar çalışacaksınız dese kimse çı-kıp da hayır çalışmayacağız diye-memektedir. İşte bu kadar körel-miş bir gençliktir konfeksiyon gençliği. Diğer bir sorunumuz ye-mek sorunudur. Yemek saatleri çok az. Saat 12:30'da yemeğe çıkı-yoruz 13:00'de işbaşı yapıyoruz. Bazen 5-10 dakikamızı alıyorlar. Bu da onların işine geliyor tabi. Ye-mekler, hiç kimse tarafından yene-miyor. Çünkü, yemeklerin ne tadı var, ne de tuzu. İşçiler mecbur kal-dığı için yiyor. Herkesin şikâyet etti-

ği yemek sorununu bile kimse söy-lemiyor. Ne yer, ne içerlerse bere-ket versin diyorlar. Bu da kapitaliz-min bir sindirme, şükürcü nesil ye-tiştirme politikasıdır. Oysa patron-lar en güzel yemekleri yemektedir-ler. İşçiyi sadece ücretli köle ola-rak görmektedirler. Başka bir so-runda aylıkların ve mesai ücretleri-nin zamanından 5 ile 10 gün son-ra ödenmesidir. Ben bu işyerine gi-reli 1 ay oldu ama halen gününde paramı almış değilim. Gerçi ben ne sorunum olursa gidip söylüyo-rum ki diğer arkadaşlarda benden destek alsınlar. İşyerindeki insanla-rın %30'u yağcı kesim, diğer 70'i ise orta halli, yani sorununu bilen, ancak bu sorunlarını açığa vura-mayan insanlardan oluşmaktadır. Örgütlü olmak, birlik olmak kimse-nin aklına gelmiyor. İleri görüşlü in-sanlara ise terörist diye damga vu-ruyorlar. Halbuki onlar bile kimin terörist olduğunu bilmiyorlar.

Bize ufak gelen sorunlar yarın daha çok büyüyecektir. O sorun-lar büyümeden önlemek yine bize düşüyor. O yüzden artık dağılık kalmayalım birlikte çalışalım, birlik-te mücadele edelim. Bizi sömüren-lere karşı topyekûn gücümüzle sa-vaşalım. Birlikte hareket edelim. Konfeksiyon işçisi artık ezilmesin, bu sömürüye dur desin. Susmak bizim değil patronların lehinedir. Artık susmayalım. Kapitalizmi çö-kertip, sosyalizmi kuralım.

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Bir Devrimci Emek Okuru

BİR KERE DAHA YİNELİYORUZ: KAMU EMEKÇİLERİ AYAĞINDAKİ PRANGADAN KURTULMALIDIR

"Coşkulu ve inançlı bir katılım... Direngen ve mücadeleci bir kararlılık... Ama REFORMİZME güven, kazanımların önündeki en büyük engel... Bir Temmuz daha böyle bitti..."

92 Mayıs'ında Emekçi Kamu Çalışanları olarak yayınladığımız özel sayıda, reformizmin sendikal mücadelede ne denli büyük bir engel olduğuna işaretlerle, kamu emekçilerinin ayaklarındaki bu prangadan kurtulmaları gerektiğini ifade etmiştik. O günden bugüne her fırsatta konuyla ilgili öngörülerimizi sık sık tekrarlamamıza rağmen, reformist anlayışların sendika yönetimlerinde ki mücadeleyi saptırıcı, kısırlatıcı ve geriye düşürücü faaliyetlerini yeterince ya anlatıp teşhir edemedik, yada kamu emekçilerinin sınıfsal bilincinin çok geri olması nedeniyle sorunun önemini kavrayamamaları, bugün yeniden aynı konunun işlenmesi zorunluluğunu dayattı.

Dergimizin bir önceki sayısında (22. Sayı) Kamu emekçilerinin her yıl Haziran – Temmuz aylarında, bir dizi eylemliliklerden sonra Ankara yürüyüşüyle dönemsel eylemliliklerini noktalamasının eksikliklerini vurgulamaya çalıştık. Bu eksiklerden hareketle henüz sendikal hak mücadelesinin başında bulunan kamu emekçilerinin mücadelesinin bir yıla kesintisiz yayılmasının zorunluluğundan bahsettik...

Sömürü sisteminin faşist devlet zoruyla giderek dozunu artırdığı, baskıların, sindirme politikalarının, kitle kıyımlarının, infazların ve sürdürdüğü açık kirliliğin karşısında direnmeyi göze almayan, sadece propagandif amaçlı Ankara yürüyüşlerinin bir yaptırımının olmadığını altını çizdik... Önceki yıllarda yapılan eylemlerden örnekler vererek, geçmişin tekrar edilmesi halinde 3 Temmuz Ankara eyleminin de bir sonuç vermeyeceğini, bu nedenle bu yürüyüşün başlangıç kabul edilmesini savunmuştuk. Ankara'da taşınabilecek en azami güçle, direngen, taviz vermeyen, sonuç alıcı kitle eylemlerine yönelmek gerektiğini, ve hatta meclisin işgalini de kapsayan bir dizi eylemlilik önermiştik...

Sınıf mücadelesini kavrayan herkes bilir ki, sadece önermelerle yetinmek mücadeleyi geliştirmez, önermeleri hayata geçirmek için azami çaba ve kararlılıkta gerekir. Biz de reformizmin genel karakterini çok iyi bildiğimiz için, önermeyle yetinmedik. Kamu Çalışanları Platformu içinde, reformist yönelimden

endişe duyanların bir araya gelerek oluşturdukları "Devrimci Sendikal Birlik" platformunda yer alan devrimci, demokrat, yurtsever anlayışlarla birlikte, Temmuz eylemliliklerinin niteliğini nasıl yükseltebileceğimizi oturup tartıştık. Önceki yıllardan bilinen, reformizmin, eylemlerin özünü yok etme, diremeyi kırma, uzlaşma çizgisidir. Reformizm bu taktiklerini boşa çıkarmayı hedefleyerek, kitlelere siyasal önderlik etme ve mücadeleyi daha direngen hale getirebilme noktasında bir dizi kararlar aldık...

Özetle; Sessiz ve sadece alkışlı protestoyla yürümeye karşı çıkarak, pankart, döviz, flama açma ve taşıma yasağını kırmak... Sendikal ve ekonomik taleplerle birlikte siyasal talepleri ifade eden sloganlar atmak... Eylemlere iştirak eden her anlayışın kendisini ifade etmesine olanak tanımak... Eylemi kamu emekçilerinin özelinden, toplumsal sorunların geneline taşıyarak, işten atmaları, özelleştirmeleri, sendikasılaştırma politikalarını, taşeronlaştırmaları, yargısız infazları ve kirliliği kınamak ve teşhir etmek gibi olumlu kararlarda fikir birliği sağlandı.

Alınan bu kararları ve belirlenen slogan ve pankartları hazırlama taşıma ve eylemi yönetmekle görevli alternatif bir eylem komitesinin oluşturulmasını önerdik ve oluşumda görev ve sorumluluk aldık...

27 Haziran Kamu Çalışanlarının "Sendikal Haklar ve Demokrasi" MİTINGİ'ndeki olumsuzluk ve katılım düşüklüğünü de dikkate alarak, katılım düşük de olsa, Kadıköy uğurlaması ve Ankara'da kitleyi politize etme çalışması hayata geçirilmeli, reformist çabalar mutlaka boşa çıkarılmaydı.

Merkezi eylem komitesinin çok aktif çalışmamasına rağmen 1 Temmuz Kadıköy uğurlamasına anlamlı bir katılım oldu. Diyebiliriz ki izinli yasal mitinge katılan kamu çalışanlarının en az iki katı izinsiz meşru gösteriye katılma yürekliliğini göstermişti...

Son zamanlardaki yasal ve izinli mitinglerde görülen katılım düşüklüğüne rağmen, meşru, fakat izinsiz gösteri ve yürüyüşlerdeki yüksek katılım ile direktken tutum, kitlelerin icazeti ve uzlaşmayı reddettiğinin açık bir göstergesi değildir?

Kadıköy uğurlaması da kamu emekçilerinin sendikal meşruiyeti temelinde önceden kamuoyuna deklare edilmiş olan Ankara yürüyüşünün başlangıç noktası olarak, devletten ve sistemin kolluk kuvvet-

lerinden izin alınmadan düzenlendi... Uzlaşmacı reformist mantığın devleti kızdırmama, kolluk kuvvetleriyle çelişki yaratmama tutumunun ve çabasının bir ürünü olan, slogsız ve pankartsız yürümeyle sadece davul – zurna, halay ve alkışla eylemi geçiştirme kararı ise kitlelerce reddedildi... 1 Temmuz günü Kadıköy'den Söğütlüçeşme'ye kadar dört bine yakın kamu çalışanı bayraklarıyla, pankartlarıyla, sloganlarıyla, marşları ve protesto söylemleriyle coşkulu bir yürüyüş yaptılar... Coşku o denli kararlıydı ki, polis çaresiz ve sessiz kaldı. Söğütlüçeşme'deki alanda halaylarıyla bölgeyi inleyen kitlenin coşkusundan o kadar ürkmüşlerdi ki, emekçi kamu çalışanlarının D. Emek'çe bastırılmış özel sayıyı dağıtmalarını bile engellemediler.

Oysa diğer illerden haberler geldikçe, polisin ve devletin kamu emekçilerinin meşru eylemlerini hiçte hazmedemedikleri ortaya çıkıyordu. İzmir'de kitle yürütülmek istenmemişti. Antep'te yürüyüşçülere polis saldırmıştı, iki gözaltı bir sürü yaralı vardı. Mersinli yürüyüşçüler Tarsus'ta tartaklanmış ve yürütülmemişti. Yani devlet aciz içindeydi. Kararlı ve güçlü kitle karşısında sinmek zorunda kalıyor, az katılımli küçük gruplar halindeki yürüyüşçülere ise azgınca saldırıyordu.

Ülkenin her yanından kamu emekçileri Ankara'ya akmaya başlamıştı... Yıllardır kamuoyunu kendi meşru eylemleriyle biçimlendirmiş ve toplumu haklı taleplerinin destekçisi durumuna getirmiş olan kamu emekçilerinin onbinlerle Ankara'ya ulaşması engellenemezse hükümet zor durumda kalabilirdi... Zaten bir süredir yükselerek devam eden işçi eylemleri; bağitlanamayan toplu sözleşmeler, işten atmalar, özelleştirme çabaları, taşeronlaştırmalar karşısındaki işçi sınıfı eylemleri yükselmiş, düzene karşı açık muhalefete dönüşmüş; talepler, ekonomik haklardan sorunun asıl çözümü olan siyasi taleplere doğru kaymıştı. Bu sınıfsal muhalefete dinamik kitleyle kamu emekçileri de katılırsa, eylemlerinin yönünü de (22. Sayımızda ki yol gösterisi ve yönlendirme temelinde) TBMM'ye çevirirlerse, hiç hesapta olmayan durumlar doğabilirdi.

Zaten uzun yıllardır kanayan bir yara olan Kürdistan sorunu karşısında ne yapacağını şaşırın faşist askeri gücün saldırı alanları genişletilmez ve yetkileri artırılmaz ise, sivil faşist güçler sistemin tabanı ve destekçisi durumuna getirilemez ise sınıfsal muhalefete baş etmek imkânsızlaşabilirdi. İşte tam da bu aşamada daha önce hem ülkemizde, hemde çeşitli ülkelerde sık sık örneklerine rastladığımız senaryolar uygulamaya konuldu... Tarih 2 Temmuz... Sabah

saatlerinde Ankara yürüyüşçüsü kamu sendikaları merkezi platformunun Düzce'de yolu kesiliyor, pankartları yırtılıyor, dövülüyor ve yürüyüş durdurulmaya çalışılıyor... Ancak Zonguldaklı eğitim emekçileri "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği" pankartıyla yürüyüşçülere yetişiyor güç katıyor... Aşılan polis barikatı dağılmak zorunda kalıyor.

Ankara'nın başı avuçlar içinde... Olası kitlesel eylemliliklere karşı önceden hazırlanmış provokasyonları uygulamaya koyma zamanını tespit etmeye çalışıyorlar... Amaç toplumsal gündemi saptırma, baskı ve sindirme çalışmalarına ortam hazırlama...

2 Temmuz Cuma, öğlen saatleri, yer SİVAS... Etnik ve mezhepsel provokasyona açık bir il... Zaten 80 öncesi provalarla tespit yapılmış... 80 sonrası ise devlet destekli irtica örgütlenmiş, üstlendirilmiş ve yerel yönetim içine de üstlendirilmiştir... Bahane de vardır... Pir Sultan Abdal Şenlikleri...

Ülkemizde uzun yıllardır ibadethane olmaktan çıkartılarak, faşist gerici güçlerin siyasal örgütlenme merkezleri haline getirilen camilerde cuma fetvası ile hareket başlatıldı. CIA ve MİT mensuplarının önderliğinde beyni yıkanmış gerici faşist güçler, sözüm ona din adına, aslında iflas etmiş tekelci burjuvaziye kurtarmak için Sivas Kültür Merkezi'ne saldırdılar.

Ülke aniden bir şokun içine girdi... Bir tarafta Kürt halkının kimlik ve özgürlük savaşı, bir yandan direnen işçiler, parti binalarını işgal eden işçiler, bir yandan yürüyen kamu emekçileri, şimdi de etnik maskeli kitle katliamları... Şok uzun sürmedi, süremezdi de... Çünkü bu topraklarda yaşayan halklar artık yıllardır devrimcilerin, sosyalistlerin, komünistlerin altını ısrarla çizmeye çalıştıkları şeyi görmeye başlamışlardı... Provokasyon ters tepti... Olay ne bir etnik sorundan, ne de dinsel inançtan kaynaklanıyordu... Olay siyasi iktidarı tekelinde bulunduran tekelci burjuvazinin kendi sömürü ve baskı sistemini devam ettirme savaşının bir parçasıydı... Sivas Kültür Merkezi'ne saldırı sırasında, orada bulunan devrimci-demokrat ve yurtseverlerin öncülüğünde oluşturulan bir barikatla karşılaşan faşist güçler, istediği sonucu alamayınca, çareyi Madımak otelini yakmada, masum ve savunmasız insanları diri diri yakarak katletmekte buldu.

Bu katliam bu ülkede ilk değildi, son da olmayacak... Bu ülkede bu güne kadar binlerce insan katledildi... Ama mücadele engellenemedi... Bu katliam bir olağanüstü dönemin provasıydı sindirme ve baskının artırılışıydı. Topyekün savaşın gerekçesi yapılacaktı... Oyuncuları değişse bile, dekoru ve teknik donanımı farklılaşsa bile geçmişin bir tekrarı olan pro-

vokasyonları artık halklar, kitleler ve işçi sınıfı yutmuyor... Kamu emekçileri de yutmadı...

İşte böylesi bir ortamda 3 Temmuz sabahı Ankara Hipodromda idik... Hemde, korkutursak geri dönerler, yada katılım düşer sandıkları kamu emekçileri yürüyüşü 35 – 40 bin kişilik katılımı başladı... Hipodroma yığınak yapan polislerin otobüsleri, minibüsleri panzer ve otoları hareket edemez hale geldi, kitlenin içinde kayboldu... Devlet güçleri panik içinde çaresiz seyrededildi. Bu normal bir gelişmeydi. Anormal olan, kitlenin yoğun katılımı merkezi tertip komitesinin de paniğe kapılmasına neden oluyordu. Komite'nin anons aracından yükselen ses bu paniği onaylıyordu. Kitleye nasıl hakim olacaklarını, nasıl yönlendireceklerini bilemiyorlardı. Muhteşem katılım neyi nasıl yapacağını bilincinde olan insanlardan oluşuyordu. Sendika sendika kortejlerini oluşturdu, pankartlara getirilen sınırlamaya rağmen pankartlarını açtılar, güvenlik zincirlerini oluşturdu...

Yürüyüş başlayıp sloganlar patlamaya başlayınca ses aracı duyulmaz oldu... Merkezi komite devre dışı kaldı... Alternatif komite ve kitle, inisiyatifi ele geçirmişti... Kortejin en önünde siyah bezdeki "Sivas Katliamını Kınıyoruz" yazısı çok pasif kaldı... Kitle gerçek suçluyu biliyordu, kınamanın yetersiz olduğundan hareketle, teşhire ve hesap sormaya yöneldi...

Emekçi kamu çalışanları "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği" pankartının arkasından "Sivas Katliamının sorumlusu Faşist Devlettir" sloganını attırdı ve kitleye mal etti... Diğer devrimci ve demokrat gruplar kendince yeni sloganlar üretiyordu... Sendikal ve ekonomik talepler ikinci planda kalmıştı. "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta; Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganı orada üretildi. Anons aracındaki merkezi kurmaylar bütün çabalarına rağmen ne pankartları kapattırabilirdi, nede sloganlara öncülük edebildi... Tüm kitle en özgür biçimde şiarlarını haykırdılar...

Kortej Sıhhiye Meydanına ulaştığında Ankaralı kamu emekçileriyle birleşerek 50 bine yakın bir kitleye ulaştı... Kortejin ortalarına doğru Ankara'da direnişlerini sürdüren Kâğıthane belediye işçileri yürüyüşü desteklemek amacıyla katıldılar. "İşçi – Memur Elele Genel Greve", "Yaşasın İşçi Ve Emekçilerin Mücadele Birliği", "İşçi – Memur Birlik, İş – Ekmek – Özgürlük" gibi sloganlarla Sivas'ı protesto eden; "Kahrolsun MİT – CIA – Kontr – gerilla", "Sivas Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Halkların

Mücadele Birliği", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" gibi daha onlarca farklı slogan Ankara'yı inletti.

Yürüyüşte ilk duraklama zafer çarşısının biraz üst tarafındaki polis barikatında oldu. Kitle çift koldan koca caddeyi kilitlemişti. "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez", "Polis Barikatını Aşacağız" gibi sloganlara ek olarak kitlenin merkezi ses aracının önüne geçme ve barikatla göğüs göğüse gelme çabası, polis barikatının dağılmasını sağladı. Ancak bir kaç yüz metre yukarıya panzerler otobüsler ve kalkanlı, göz yaşartıcı bombalarıyla teçhizatlandırılmış daha büyük bir barikat kurdular. İkinci barikata doğru yürüyüş yeniden başlamıştı ki, bir grup düzen partisi milletvekili kortejin önündeki ses aracında bulunan avukatlar ve başkanlarla görüşerek korteje katıldılar. Merkezi eylem komitesinin araçtan engelleyici uyarılarına, özellikle Tüm – Bel – Sen'li emekçiler sert yanıtlar vererek ön safları güçlendirmeye devam ediyorlardı.

Barikatın önüne gelen ses aracı, yönünü ters dönerek arkasını polis barikatına, önünü kendi kitlesine dönerek, bu davranışıyla barikatı zorlamayacağını ve yürüyüşü bitirmeyi amaçladığını ifade etti. Bütün kitle kavurucu güneşin altında iken, sayın başkanlar konuşurken yanmasınlar diye aracı çınar ağaçlarının gölgesinde döndürmeyi de ihmal etmediler. Alternatif komite ayak üstü durum değerlendirmesi yapıp barikatı yararak, TBMM'ye yürümeye devam kararı aldı. Bunun üzerine kortejin önü devrimci dertken güçlerle takviye edildi. Bu takviyeye Kâğıthane işçileri de katıldı. Sloganlar tekrar sertleşti, "Faşist Polis Sivas'a", "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez", "Kahrolsun MİT – CIA – KONTR – GERİLLA" gibi.

Ortam giderek gerginleşiyordu. Her an saldırı, her an yarma hareketi başlayabilirdi. Aracın üzerinde bağırıktan, kitleyi teskin etme çabasından İrfan Erdemoğlu yorgun düşmüştü, aldı mikrofonu İsmet Aktaş. Kitlenin kendilerine rağmen harekete geçeceğinin bilincinde polise sesleniyordu. "Güvenlik güçleri, lütfen kitlenin sesine kulak verin." Mikrofondan buna benzer sözlerle kitle oyalanırken; aşağıda Ankara Emniyet Müdürü yardımcısı, EGİT – SEN genel sekreteri Siyami Erdem ve bir kaç milletvekili pazarlık yapıyorlardı. Sonuçta anlaşma sağlandı. TBMM'ye yürünmeyecekti. Eylem Başbakanlık önünde bitirilecekti. Bu koşulla polis amacına ulaşmıştı. Zira Sivas olaylarının öfkesiyle bilenmiş, kızgın kamu emekçileri meclisin önünde engellenemeyebilir, (22 sayıda öngördüğümüz gibi) meclis işgaline yeltenebilirdi.

Anlaşmadan sonra polis barikatı Başbakanlık kavaşağına çekildi. Kitle anlaşmadan habersiz barikatı zorlayarak kaldırdığını sanmanın sevinciyle, coşkulu yürüyüşünü devam ettirdi. Yeniden dönüş yapan ses aracı belirlenen dönüşe gelince duraksamadan başbakanlığa döndü ve ağaçlar altında kendine gölge bir yer seçti. Önceden tamamen çevrilmiş ve önlem alınmış alana kitlenin tamamı sığdırılmaya çalışıldı. Kitle Ankaralılardan soyutlanmış olarak bakanlık binaları arasında kendi kendine sloganlaşarak zaman geçirirken, başkanlar kurulu diplomatik görüşmeler yapmıştı. Hükümet sözcüsü Yıldırım Aktuna'nın, başkanın temennileri ile başından savdığı başkanlar, görüşme sonuçlarını kitleye açıklarken bir hayli zorlandılar. Zira siyasi iktidarın kuklalarından kimin adı geçse alandan yuh sesleri ve hemen ardından "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır" nidalarını yükseliyordu.

Açıklamalar ve kitle motivasyonu tamamlandı, eylemin bittiği, gerekli mesajın ulaştırıldığı söylenecek sessizce dağılma emri verildi. Yaklaşık 6 saat süren Ankara içi yürüyüşte susuz, aç ve güneşin altında beklemekten yorgun kitle çözüldü. Dönüşün kitlesel yada büyük gruplar halinde olması için büyük çaba sarfettik. Yönetimler hükümetin vaatlerine güven duysa bile, biz yönetimin yapısını ve gerçek yüzünü tanıyorduk. Kitlemizden korktukları için saldırma gücü bulamayan siyasi iktidar, düzensiz dağılışa her an saldırabilirdi. Nitekim öyle oldu. Kamu emekçileri için bu fırsatı yakalayamayan sivil faşistlerle desteklenmiş MİT mensupları, Kâğıthane işçileri bizden ayrılır ayrılmaz ara sokakta saldırdılar ve iki işçiyi bıçakladılar. On işçiyi de gözaltına aldılar.

Türkiye'nin her yerinden Ankara'ya gelen kamu emekçileri, görkemli bir gövde gösterisi yapmıştı. Ama ne için? Yanıt yok. Somut kazanımları ne olmuştu? Gene yanıt yok. Peki ya kayıpları? Anlatalım.

1 – İl dışından Ankara'ya en az 30.000 kişi geldi. Ortalama her kamu emekçisinin 300.000 TL masrafı oldu. Yaklaşık 9 milyar lira sokağa atıldı. Kaybedilen zaman, pankart masrafları, sendikaların organizasyon masrafları ve harcanan emek hariç.

2 – Bir alacaklı, borçlunun ayağına gidip, her seferinde eli boş dönüyorsa, alacaklı, alacağını hiç bir zaman alamaz. Zira ödemek niyetinde olmayan bir borçlu köşeye sıkıştırıldı mı, gırtlığı sıkılıp alacak alınmalıdır. Bu sınıf savaşımı içinde gerekli olan bir yasadır. 91 Temmuzunda güçsüzdük, borçlunun evi-

ne giremedik. 92 Temmuzunda alacak gücümüz vardı, ama kullanmadan geri döndürüldük. 93 Temmuzunda isteseydik hem zamların oranını belirler, hemde yasayla ilgili belirleyici olmayı sağlayabilirdik. Ama yapamadık. Çünkü engellendik. Hemde kendi yöneticilerimiz tarafından. Ama sonuç aleyhimize oldu. 50 bin kişiyi işverenin kapısına yığ, sonra geri dön gel. Hiç bir şey yapma yeteneğine sahip değilseniz, çevrenizde olup bitenlerden örnek alamıyorsanız, hakları için ölmeyi bile göze alan Kâğıthane işçilerinden bile utanmıyorsanız, ne diye 50 binleri bir sürü masrafa sokuyorsunuz.

Eylemden önce basına yansıyan zam oranı %30'lar düzeyindeydi. Çünkü kamu emekçilerinden korkuyorlardı. Ama 50 binlerin kapıya gelip bir şey yapamadığını görünce korkuları geçti. Eylemden sonra %12'lerle alay ettiler. Reformizmin Türk – İş'te, DİSK'te sınıf mücadelesini nasıl pasifize ettiğini biliyoruz. Daha sendikal hakları kazanma safhasında bu kadar uzlaşmacı ve işveren karşısında direngen olmayanlar, toplu sözleşme hakkı alsalar bile nasıl pazarlık edecekler doğrusu düşündürücü.

Daha önceden yazdığımız gibi, kamu emekçileri grevli – toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinde, sınırsız ve denetimsiz bir örgütlenme hakkı elde etmek istiyorlarsa eğer, en kısa zamanda REFORMİZM denilen prangadan kurtulmak zorundadırlar. Çünkü "Hak Verilmez Alınır" şiarının altı, dış – dış, göze – göz kararlı ve direktken bir mücadeleyle doldurulabilir. Böylesi bir mücadele de ancak devrimci kadrolarla yönetilip yönlendirilebilir.

- Sendika hakkını, sendika kurarak aldık.
- Grev hakkını, grev yaparak alacağız.
- Kendi yaşamızı, kendimiz yazamazsak, işverenlerin yazacağı yasalara boyun eğmekten kurtulamayız.
- Bedelsiz hiç bir kazanımın olmayacağı bilinciy-le, sınıf mücadelesinde gerekli her türlü bedeli ödemeye hazır olanlarla, bireysel çıkarı sınıfın genel çıkarlarının önüne koyanların birbirinden ayrılma zamanı gelmiştir.

YAŞASIN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN İŞÇİ VE

EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK

HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Emekçi Kamu Çalışanları

Ankara Tüm Maliye – Sen 1. Kongresi Yapıldı!

Yaklaşık 180 delegenin katılımı oldu. Divanın oluşumundan sonra adaylar kendilerine ayrılan zaman süresinde düşüncelerini ifade ettiler. Faaliyet raporunun okunması ve aklanmasından, sonra da seçim yöntemine geçildi. Çarşaf liste oy çokluğuyla kabul görmesine rağmen neye hizmet ettiği belli olmayan anlayışın blok oylama yapılmasına ısrar etmesi ve divanın yetersizliği neticesinde, tüm ısrarlara rağmen ne olduğu belirsiz bir oylamanın yapılmasına engel olunamadığından 90 delege salonu terketti. Seçim kalan delegelerle yapıldı. Bu seçim derhal iptal edilmeli ve seçim yenilenmelidir. Seçimin merkez indeksli olup olmadığı genel merkez yönetiminin seçim sonuç değerlendirmesinden çıkacağına benziyor.

Ankara'dan Emekçi Maliyeciler

İstanbul Tüm Maliye – Sen 1. no'lu Şube Kongresi Yapıldı!

1 no'lu şube 11 Temmuz 1993 tarihindeki kongresinde gereken çoğunluk sağlanamadığından 17 Temmuz 93 tarihine ertelendi (89 Delege katılmıştı).

Kongre ikinci kez İSKİ yemekhanesinde 129 delegenin katılımıyla başladı. Divanın oluşumu, faaliyet raporunun okunması ve aklanmasını yönetim kurulu adaylarının konuşması izledi. Seçim yönetiminde çarşaf liste çıktı. Daha önce hazırlanan iki anahtar liste dağıtıldı. Listenin biri eski yönetim ağırlıklı, diğeri ise süreçte sendikal mücadelede olan insanlardan oluşmuştu. Listelerin dışında iki tanede bağımsız aday vardı. Bağımsız adaylardan biri, iki listeden bir konsensüs sağlanması gerektiğini ve gerçek anlamda taban örgütlülüğünü yansıtacak bir oluşumdan yana olacağını belirtmesine rağmen uzlaşma sağlanmadı. Herkes bildiğini okudu. Bağımsız aday olması bundan kaynaklandı.

Seçim sonrasında eski yönetim ağırlıklı iki kişi, diğer listeden dört kişi ve bir bağımsız aday yönetim kurulunu oluşturdu.

Emekçi Maliyeciler

İstanbul Tüm Maliye-Sen 2 no'lu Şube kongresi yapıldı

İstanbul Tüm Maliye-Sen 2 no'lu Şube 23 Mayıs'ta 1. kongresini 186 delegenin katılımıyla Tüm Maliye--sen genel merkezi konferans salonunda yaptı.

Kongre polisin yaptırılmama tavrına rağmen meşru ve yasal platformda yapıldı.

Emekçi Maliyeciler

15 Temmuz 93 Eylemliliği

15 Temmuz 1993'de maliye emekçileri yurdun her yanında bir günlük, yarım günlük iş bırakarak bir ihtarda bulundu.

Gaziosmanpaşa Vergi Dairesi tam gün iş bıraktı. Daha sonra alana çıkarak halay çektiler. Güvenlik güçlerinin baskısı oldu. Bunada en güzel yanıtı verdiler. "Baskılar Bizleri Yıldırıamaz" sloganıyla birlikte halaylarına devam ederek eylemi içlerine sindirerek eylemlerini bitirdiler.

Yine 1 no'lu şubeye bağlı Maltepe kompleksi yarım gün iş bıraktı.

Hocapaşa, Sirkeci, Eminönü, Beyazıt Vergi Daireleri tam gün, Fatih ve Mercan VD. yarım gün iş bıraktılar. İşyerlerinde ve işyerleri dışında halaylar çekerek ve türküler söyleyerek eylemlerini bitirdiler. Eminönü kompleksinde önce yemekhanede bir konuşma yapıldı. Yemekhanede "GREV HAKKI GREV YAPARAK KAZANILIR!" pankartı asılmıştı.

İşte bu söz gerçekten hak almanın yolunun o eylemi hayata geçirerek olacağı açısından çok önemli. Bu da yine tüm emekçilerin eylem ve mücadele birliğini pekiştirmekten geçer.

Emekçi Maliyeciler

İstanbul Tüm Maliye-Sen 3 no'lu Şube 1. Kongresi Yapıldı!

Anadolu yakasında örgütlü bulunan şube kısa zamanda, kendini topladı ve diğer İstanbul şubelerinin üye sayısına çıktı. 26 Haziran 1993 tarihinde şube binasında 160'a yakın delegeyle kongre gerçekleştirildi. Yönetim organlarına aday ve delegeler çeşitli konuşmalar yaptı.

Delegelerden biri "Bugün sendikaların tikanıklığını sadece bir şeye bağlamak doğru olmayacaktır, ama bunu aşacak olanlar yine gerçek anlamda devrimciler, sosyalistlerdir. Sendikamızın yapılanması tamamen demokratik ve katılımcı, devletin yapılanması ise şiddete ve zora dayanan bir şekildedir" dedi. Sözlerini "Yaşasın Kamu Emekçilerinin Mücadele Birliği" şiarıyla bitirdi.

Seçim çarşaf liste şeklinde çıktı. Buna rağmen anahtar listeler dağıtıldı. Mücadelede Birlik listesinden altı, diğer listeden ise bir kişi yönetime girdi.

15 Temmuz 1993'de örgütlü olunan tüm işyerlerinde bir gün ve yarım gün olmak üzere iş bırakıldı. Basın açıklamalarından sonra halaylar çekilerek eylem sona erdi.

Emekçi Maliyeciler

Gerici Faşistler Anamur Eğitim-Sen'e Saldırdı

Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan nesnel süreç, toplumu hızla devrim ve karşı-devrim safları arasında bir seçim yapma noktasına getirmiştir. Sivas katliamıyla birlikte yeni bir yükselişe geçen devrimci ve demokratları hedefleyen gerici-faşist saldırılar, devletinde desteğiyle toplumdaki hızlı saflaşmanın göstergesidir. Devlet; artık uzun süredir kolluk güçleri aracılığıyla yaptığı baskı, katliam ve topyekûn savaş politikalarıyla birlikte devrimci muhalefeti bastırmak, mücadeleyi sekteye uğratmak için hızla yetiştirdiği sivil faşist çeteleri kullanma, bu karşı-devrim güçlerini güçlendirme yoluna gitmiştir. Bu kapsamda 17 Temmuz günü Anamur Eğitim-Sen temsilciliği, 15

Temmuzda maaş artışlarını protesto etmek için PTT önüne kadar bir yürüyüş düzenlemiş ve burada Eğitim-Sen'li kamu çalışanları maaşlarının devlet tarafından tek taraflı belirlenmesini protesto eden telgraflar çekmişlerdir. Bu olayı fırsat bilen gerici-faşistler sendika temsilcilik binasının camlarını kırmış ve sendika üyesi Mustafa Akkaya'yı tartaklamışlardır. Bu sırada resmi kolluk güçleri tüm bu olaylara göz yummuş, sadece sivil faşistleri saldırmamaya ikna etmeye çalışmışlardır. Devletin göz yumduğu saldırıdan sonraki günlerde Eğitim-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu yaptığı bir basın açıklamasıyla olayı protesto etti ve basın açıklamasında "...devlet güçleri

önünde yapılan ve faileri bilinen saldırının sorumlularının kamuoyuna açıklanmasını ve cezalandırılmasını istiyoruz" şeklindeki isteklerini belirtti.

Bu tür saldırılar, emekçi yığınların yoğun eylemlilikleri ve yükselen devrimci muhalefette çepeçevre sarılmış, girdiği ekonomik ve politik krizle ne yapacağını şaşırılmış olan faşist TC devletinin günlük politikası haline gelmiştir. Devrimciler, toplumdaki bu saflaşmada daha aktif şekilde kitleleri saflarına katmak için hızla çalışmalı ve devrim güçleri silahlarını egemen sınıfın resmi faşist kolluk güçleriyle birlikte sivil faşist güçlere de yönelmelidir. Hızla yükselen iç savaşta emekçi sınıflar, kendi silahlı güçlerini örgütlemelidir.

MALATYA'DA KAMU ÇALIŞANLARI ŞÖLENİ YAPILDI

Kamu emekçilerinin 3 Temmuz Ankara yürüyüşüne hazırlanması ve kamuoyunun duyarlı hale getirilmesine yönelik olarak Malatya'da 27 Haziran 1993 günü Kamu Çalışanları Şöleni yapıldı. Şölene Muş, Elazığ ve Adıyaman'dan gelen Kamu sendikalarının şube başkanları ve kamu emekçileri katıldı. Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu adına, Malatya Eğitim-Sen şube başkanı Sabri Taşkın, yaptığı konuşmada, kamu emekçilerinin sendikalarına karşı devletin baskıcı tutumunu sürdürdüğünü, devlet güdümlü sendikayı kamu emekçilerine dayattığını, sendika çalışmalarına katılan arkadaşlarımızın baskı gördüğünü, sürgüne göndermelerin ve açığa alınmaların devam ettiğini belirttiği konuşmasında ekonomik demokratik haklarımız ve grevli-toplu sözleşmeli sendika için tüm kamu emekçilerinin Ankara yürüyüşüne katılması çağrısı yaptı.

Kamu emekçileri tarafından, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "Yaşasın iş, ekmek, özgürlük mücadelemiz", "Yaşasın sendika, geliyoruz Ankara", sloganlarının atıldığı şöleninde Kürtçe-Türkçe türküleri söylendi, halaylar çekildi ve folklor gösterisi yapıldı.

Malatya Eğitim-Sen'den Bir Emekçi Kamu Çalışanı

UĞUR GÜNDÜZ

DEMOKRATİK
HALK DEVRİMİ

DEMOKRATİK
HALK İKTİDARI

(TOPLATILDI)

DEVRİMÇİ
emek

KİTAP DİZİSİ-2

ZONGULDAK SOKAKLARI ŞİMDİDE KAMU EMEKÇİLERİNİN

27 Haziran 93 günü Zonguldak'ta Kamu Sendikaları Platformu "Toplu sözleşmeye çağrı" mitingi düzenlediler. Miting öncesinde platforma kamu emekçileritarafından önerilen "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Devlet Terörüne Son, Kayıplara-İnfazlara Son" vb. gibi sloganlar platform tarafından reddedildi.

Mitinge 2000-4000 civarında kamu emekçisi katıldı. Platformunsansür-cü tavrını protesto eden kamu emekçileri, sansür

edilen sloganları da sürekli attılar. Yürüyüş boyunca ve miting alanında "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emekçinin Olacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "İş Ekmek Özgürlük", "Devlet Terörüne Son", "Kayıplara-İnfazlara Son", "İrkçi Şoven Eğitime Hayır", "Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" vb. gibi sloganlar attılar.

2 Temmuz günü de Zonguldak, Devrek ve Ereğli'den kamu emekçileri İstanbul'dan yola çıkan Ankara yürüyüşçülerini karşılamak amacıyla Düzce ve Bolu'ya gittiler. Düzce girişinde Ankara yürüyüşçüleriyle karşılaşarak, Düzceli kamu emekçileriyle birlikte 300 kişilik bir kortej oluşturdular. Düzce girişinde barikat kurulmasına rağmen emekçiler Düzce'ye gireceklerini belirttiler, kararlarında ısrar ederek barikatın üs-

tüne yürüdüler. Polisin toplu saldırısı karşısında E-5'in kenarında oturma eylemine başladılar. Sürekli sloganlarla süren oturma eylemi sonunda polis barikatı kaldırmak zorunda kaldı ve kamu emekçileri Düzce caddelerini boydan boya sloganlarla yürüdüler. Düzce halkı alkışlarla destek verdi. Düzce çıkışında Türküler söylenerek halaylar çekildi.

Oradan Bolu'ya geçen kortej, burada Bolu'lu emekçilerin katılımıyla şehrin meydanına doğru sloganlarla yürüdüler, meydana halaylar çekildikten sonra Ankara'da buluşmak üzere dağıldılar.

Ankara yürüyüşüne de yoğun katılım sağlayan Zonguldak'lı kamu emekçileri, 14 Temmuz günü 3000 kişilik bir kitle ile yürüyüş yaptılar, madenci anıtından valilik önüne kadar yapılan yürüyüş polisin engelleme çabalarına karşın gerçekleştirildi.

15 Temmuz günü Zonguldak'ta ve Devrek'te yürüyüşler yapıldı. Zonguldak'ta 4000 civarında kamu emekçisi sloganlarla yine madenci anıtından valilik önüne kadar yürüdüler.

Devrek ilçesinde de 15 Temmuz günü 300 civarında kamu emekçisi Cumhuriyet Meydanında zamları protesto eden gösteri ve bordro yakma eylemi yaptılar, eylem sonrasında kortej oluşturarak postaneye yürüdüler ve başbakanlığa protesto telgrafi çektiler.

Kamu emekçilerinin ekonomik temelde yükselen eylemleri, sınıf mücadelesine dönüştüğü oranda kalıcı olacak ve başarıya ulaşacaktır. Artık sınıf mücadelesini yükseltmenin zamanı gelmiştir. Devrimci kamu emekçileri bu görevi yerine getirmek zorundadırlar.

**Zonguldak'tan
Bir Emekçi Kamu Çalışanı**

ABD'DE İTT TÜRKİYE'DE İLK-SAN

Bu nasıl bir benzetme diyeceksiniz... Doğru... Böyle bir benzetme yapmak için asıl ABD'yi ve küçük ABD olma yolundaki Türkiye'yi iyi tanımak gerek...

Ülkemizde her yapılan yeni şey, çıkarılan her yeni yasa yada uygulamaya konulan her yeni plan, ilginç bir tesadüf hep önceden ABD'de yada diğer büyük kapitalist ülkelerde uygulanmış oluyor...

Bir İTT şirketi vardır ABD'de, devlet güvencesinde... Ülkesinde ve dünyada sınırsız ihale alma yeteneği vardır. Kazancı bilinmez, yatırımları gizli, mal varlığının tutarı ve gelirlerinin kullanım biçimi de esrarengiz... Ama yaşanan süreçte hiç bir şey gizil kalmıyor... Bir bakıyoruz, İTT'ye ait uçaklar Salvador Allende'nin sarayını bombalıyor, bir bakıyoruz, Nikaragua'da kontra gerillalara silah sağlıyor. CIA'in dünyanın her yerindeki faaliyetlerini finanse ediyor. Devletçiler derki, devletlerin gayri meşru örgütleri olmaz. Neden? dersiniz. İzah ederler... Örgüt bir kurumdur... Masrafları vardır... Devlet bütçesi kuruşu kuruşuna yasal ve meşru faaliyetlere bölüştürülür... Eğer gayri meşru örgütler olsa, bütçede görünmeyen giderler olur... Doğru... Zaten İTT gibi şirketler, OYAK gibi kurumlar, İLK-SAN gibi kuruluşlar bunun için vardır... O yasadışı giderleri, devlet terörünün örtülü ödeneklerini karşılamak için...

Bir kurum düşünün (İLK-SAN gibi) ki, öğretmenlerce kurulmuş... Sosyal amaçlı(!). Öğretmen-

lerin sosyal yardımlaşma ve dayanışmasını sağlamak, onlara ucuz tüketim malları sağlamak, dinlenme alanları yaratmak, zor günlerinde maddi destek sağlamak vs. için.. Bir müddet öylede olmuş... Ama ne zaman ki elinde para ve mal birikimi oluşmuş, o zaman devlet, bir takım yasal düzenlemelerle kuruluşu vesayetine almış... Hiyerarşik yapısını belirlemeden tutun da, seçim sistemine, yöneticilerin belirlenmesine, parasının ve mal varlığının kullanımına kadar... Hele 1982'de Ana statünün yeniden düzenlenmesinden sonra tam bir arpalık olmuş...

Bu arpalık durumu, sadece yöneticilerin masumane bir biçimde zimmetlerine para geçirmeyle sınırlı olsa amenna. Durum daha da vahim... Neden mi? Gerçi günümüzde kitle katliamları yine revaçta ama örneği eskilerden verelim...

Ankara Bahçelievler katliamından aranan ülkücü bilmem kim Ankara İLK-SAN mağazasında yöneticilik yapıyordu, ama devlet bütün aramalarına rağmen bulamıyordu... Her nedense öğretmenler içindeki varlıkları %1 bile olmayan ülkücü öğretmenler hep yönetici yada sandığın çeşitli birimlerinde görevlidir...

Daha dün, büyük baba Demirel'in "Ben verdim ne olmuş" dediği ödenekle İLK-SAN aracılığıyla faşist bir emlakçı ve faşist İlcak ailesi ihya edilmedi mi?

Bugün merak konusudur, faili meçhul (bizce malum) cinayetler serisinden Ahmet Bayhan ve Meh-

met Geren'le başlayan elliye yakın öğretmen arkadaşımızın katledilmesinde kullanılan silahlar ve mermilerinin parası da bizim İLK-SAN'a ödediğimiz aidatlar olabilir mi? Ne dersiniz?

Eğer öyle olmasaydı, arsa yolsuzluğuyla görevden alındığı söylenen İLK-SAN yönetimi yeniden seçilsin diye 10 Temmuzda apar topar kongre yapmak istenir miydi?...

Bereket versin örgütlenmeye başladık, 55 bin civarında üyesi olan örgütlü gücümüz var. EĞİTİM-İŞ'i de sayarsak 100 bine yakın öğretmen örgütlü... Gerçi 10 Temmuzda İLK-SAN kongresini basmaya giderken 50 kişi kaddık ama olsun... Örgütümüz, sendikamız yeterli ilgi göstermese de bizler, örgütlü eğitim emekçileri olarak söz veriyoruz, bir daha ki İLK-SAN kongresini en az 100 kişiyle basacağız... İnşallah bize sıkılan kurşun paralarını kurtarırız...

Ne dersiniz; İLK-SAN'ı meşhur İTT şirketine biraz benzetebildik mi?

Emekçi Öğretmenler

**DEVİRİMCİ
emek**

OKU!

OKUT!

ABONE OL!

ABONE BUL!

FAŞİST EĞİTİM YUVASI ORTA ÖĞRETİM

1992-93 eğitim öğretim yılını noktaladık. Her yıl olduğu gibi bu yılda, eğitim öğretim yuvası dedikleri ortaöğretimin gerici faşist ideolojiyi yaymak için kullanılan bir araç olduğunu gördük. Biz gördük ama görmeyen nice arkadaşımız var. Zaten bu yazıyı yazmamızdaki amaçta yeni dönemde okuyacak olan arkadaşların gerçekleri bilmeleri içindir.

Burjuvazi işçi ve emekçi halkları susturmak için nasıl silaha ve zora başvuruyorsa, aynı paralellikte öğrenci gençliği suskun, silik, kişisiz, kısacası kapitalizme hizmet eden birer robot olarak yetiştirmek için gerici faşist ideolojiye başvuruyor. Genel olarak bütün okullarda verilen eğitim çürümüş kapitalist düzene hizmet içindir. Çünkü buradaki amaç bir üstünün her dediğini doğru kabul eden, araştırmayan, tartışmayan birer robot yaratmaktır. Engels'in şu sözünü hatırlayalım. «Burjuvazi nasıl işçilere ancak gerekli olduğu kadar yaşam sağlıyorsa, onlara kendi çıkarı doğrultusunda o kadar eğitim sağlamasına da şaşmamalıyız».

Okulumuz Antakya Merkez Lisesinde (Yeni adıyla 23 Temmuz Lisesi) her türlü faşizan baskı oldu şimdiye kadar. Çoğu günler sivil polislerin giriş-çıkışları kontrol altında tutması, öğretmenler tarafından yapılan aramalar, atılan keyfi dayaklar. Ayrıca dinci faşist öğrencilerin örgütlenmesine yeşil ışık yakılması, buna karşın devrimci-demokrat öğrencilerin en küçük davranışı karşısına, öfkeli bir yüz ve sorgu suallerle çıkılması, bu eğitim öğretim sisteminin neye hizmet ettiğinin açık bir göstergesidir. Lisemizde en tuhaf olay bir öğrencinin Eğitim-Sen'li bir öğretmen

tarafından disipline gönderilmesi idi. Oysa Eğitim-Sen'li öğretmenlerin böyle cezaların kaşısında olması gerekirdi. Çünkü onların amacı demokratik bir eğitim sistemidir. Burada ortaya çıkan bazı durumlardan biri de, yardım adı altında haraçlar istenmesi idi. Arka arkaya istenilen bu paraların verilmesi, biz devrimci-demokrat öğrenciler tarafından reddedildi. Çünkü biz bu paraların sayın müdürümüz ve yardımcılarının cebine girdiğini biliyorduk. Emekçi çocukları bunu vermekte zorlandılar. Durumlarını bildiğimiz için onları yanımıza çekmeye çalıştık. Bu kapitalist düzenin onlara bir şey kazandırmayacağını, şimdi verecekleri her kuruşun, onlara gelecekte işsizlik ve sefalet olarak geri döneceğini söyledik ve bilinçlendirme çalışmalarımız bu yönde devam etti. Burada bizim potansiyelimizin az olması katılımında az olmasına sebep oldu. Ancak bu zorluklara rağmen direndik ve yardım adıyla toplanan bu paraları vermedik.

Sonuç olarak TC'nin gerici faşist ideolojisini aşılıyarak, alan insan değil hep veren insan istiyorlar. Kısacası bir robot istiyorlar. Ama biz bunu onlara vermeyeceğiz. Onlar bilmiyorlar; çürümüş bir ağacı ayakta tutmak ne kadar imkânsızsa, tarihin akışını durdurmak ne kadar imkânsızsa, o sınıfsız özgürlük dolu sosyalist toplumun yolunu tıkamakta o kadar imkânsızdır. Mücadele bizi bekliyor. Haydi mücadeleye.

**YAŞASIN BİLİMSEL
SOSYALİST EĞİTİM!
YAŞASIN
DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
ANTAKYA LİSELİ DÖB**

BORNOVA ÖĞRENCİSİ

Ülkemizde ekonomik krizin politik bunalıma dönüşümü ile birlikte burjuvazi, emekçi sınıflar üzerinde uygulanan baskıları her geçen gün biraz daha artırıyor.

Bu baskılar burjuvazinin psikolojik olarak da yıprandığını ve bu sebeple tahtını korumak amacıyla emekçiler üzerine «top yekûn mücadele» çağrısı yapması ülkemizin iç savaşa doğru sürüklendiğinin sinyallerini verirken, burjuvazinin de korkusunu açıkça gözler önüne seriyor.

Burjuvazi korkmakta çok haklı, çünkü burjuvazinin güvenebileceği hiçbir şeyi yok, parasından başka. Olgunlaşmaya doğru giden halkın öfkesini dindiremeyeceğini ve onlara hiçbir gelecek vaat edemeyeceğini bildiği için çareyi halkı baskı altında tutarak susturmaya, susturamadığı devrimcileri ise sokak ortasında, evlerinde, okullarında, tarlalarda, fabrikalarda, katlederek durduracağını zannediyor. Yanlıyorsun bay burjuvazi. Çünkü ordunla ve polislerle bir çok şeyi durdurabilirsin ama zamanı gelmiş olan, eylemle kendini ortaya koyan düşüncüyü asla durduramazsın. Ülkemiz emekçileri burjuvaziye inat bir tavırla asla yıldınlığa kapılmayacak bir şekilde mücadeleyi hergün biraz daha yükseltiyorlar. Ülkemizde devrimin ittifakı olacak öğrenci gençlikte sınırlı da olsa mücadeleyi kendi cephesinden (amfilerden, kantinlerden, yurtlardan) desteliyor. Son zamanlarda turmanmaya başlayan öğrenci hareketine en son olarak Bornova öğrencilerinin direnişi eklendi.

Tek suçları Özerk-Demokratik Üniversite mücadelesi vermek olan Bornova öğrencileri, faşist idare tarafından tereddüt etmeden yurtlarından atıldılar.

Bornovalı öğrencilerde ülkemizde estirilen faşizm rüzgârından paylarına düşeni aldılar.

YALNIZ DEĞİLDİR

Fakat öğrencilerde düşmana inat bir tavırla 1.5-2 aydır sürdürdükleri eylemliliklerle mücadeleyi yükseltiyorlar.

En son olarak Zonguldaklı madencilerin, İzmir Ölüm Yürüyüşçülerinin, Kâğıthane Belediye işçilerinin gösterdiği yolda, Ankara'ya yürümeye karar verdiler. Fakat yürüyüş daha tamamlanmadan burjuvazi eylemin boyutlanmasından korktuğu için yürüyüşe katılan öğrencilerin tamamını gözaltına aldı.

Bizde MSÜ olarak Bornovalıları desteklemek amacıyla bir basın açıklaması düzenledik.

Basın açıklamasının hazırlıkları 2 gün önceden başladı.

Tüm okul döviz ve afişlerle donatıldı ve DÖB'ün aktif katılımıyla, büyük bir özveriyle sınıf konuşmalarıyla öğrenciler Bornovalılara desteğe çağrıldı.

Eylem anı geldiğinde kendine devrimci diyen insanların ilgisizliği yüzünden eylem olması gerekenden daha pasif geçti.

Eylem kantinde biriken öğrencilerin sloganlar atarak okul dışına çıkması ile başladı. Dışarda sloganlar bitirildikten sonra basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında, ülkemizde ve Kürdistan'da yaşanan katliamlar ve okullarda uygulanan baskılar protesto edildi. Eylem tekrar atılan sloganlarla bitirildi ve hazırladığımız pankart kantine asıldı. Pankartta "Bornovalılar Yalnız Değildir" yazıyordu. Burjuvazi ne kadar baskı uygularsa uygulasin, bir tek insan kalana dek direneceğiz.

Faşist Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!

Bornovalılar Yalnız Değildir!

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliğimiz!

Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!

MSÜ-DÖB

HASANOĞLAN ATATÜRK ÖĞRETMEN LİSESİ Mİ FAŞİST YUVASI MI?

Bizler, Hasanoğlan Atatürk Anadolu Öğretmen Lisesi öğrencileriyiz. Okulumuz tamamen faşist hocaların elindedir. Biz sol görüşlü ve devrimci öğrencilere sürekli baskı yapılmaktadır. Fakat bu baskılarla bizi durduramayacaklarını bilmiyorlar. Bunu onlara en güzel şekilde göstereceğiz.

Faşist hocalar öğrencilere konferanslar vererek ve çeşitli faşist yazarları getirerek, okulun sinema salonunda sosyalizmi kötüleyerek, propagandalar yaparak faşizmi öğrencilere aşıyorlar. Gece öğrencilerini, yataktan alıp Türkeş'in ve Erbakan'ın mitinglerine götürüyorlar.

Okulumuzda faşist kadroyu başta çeken öğretmenler: Mustafa Ekim, Yurdağül Güven, Güler İçöz, Selahaddin Sursavur, Nihat Erkünt, Abdul Baki Yeşil, Sevda Altunkaynak ve diğer öğretmenlerinde sol görüşlü ve devrimci öğrencilere baskıları aynıdır.

Yapılan baskıları yazmakla bitiremeyiz. Fakat bir kaç örnek verelim: Ramazan ayında oruç tutmayan öğrencilere tehditler ve baskılar uygulanmaktadır. Faşist hocalar, öğrencilerini üzerimize kışkırtıyorlar ve çıkan kavgalar sonucunda faşist öğrencilere en ufak bir uyarıda bulunmak bir yana, onları tebrik ediyorlar. Bizlere ise en ağır disiplin cezalarını uyguluyorlar. Oruç zamanı öğle yemeği esna-

sında bir öğrencinin yanlışlıkla sıraya hatalı girmesi nedeniyle faşist Hüseyin Coşkun hoca tarafından öğrenci hastanelik olana kadar dayak yiyor. Sonrasında diğer öğretmenler Hüseyin öğretmeni tebrik ediyorlar. Diğer bir örnek ise; Bir öğrenci arkadaşımızın tuttuğu günlük yüzünden okuldan atılmasıdır. Bu tür olaylara çok sık rastlanmaktadır.

Faşist hocalar gerekli ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla okuldaki öğrencilerden ve döner sermayeden dolandırarak aldıkları paraları kullanıyorlar. Döner sermayeden alınan para miktarı git gide artıyor ve sonunda döner sermaye iflas ediyor. Bu olaydan sonra döner sermayeye bağlı işçiler işten çıkartılıyor. Bu olaylardan okul müdürünün ve yardımcılarının haberi oluyor. Fakat ceplerine pay girince ve altlarına bir araba çekince hiç sesleri çıkmıyor.

Biz devrimci ve sol görüşlü öğrenciler olarak bu baskılar ve olaylar karşısında sessiz kalmayacağız. Gereken dersi en güzel şekilde vereceğiz. Baskılara boyun eğmedik eğmeyeceğiz. Zaffer er ya da geç direnenlerin olacaktır.

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!

Yaşasın Devrimci Öğrencilerin Mücadele Birliği!

Kahrolsun Faşizm!

Yaşasın Mücadelemiz!

Hasanoğlan Liseli DÖB

SANATÇI İNİSİYATİFİ BATMAN ŞENLİĞİNE GİDİYOR

İnsan Hakları Mücadelesinde Sanatçı İnisiyatifi çeşitli sanatçıların ve sanat kurumlarının bir araya gelmesiyle şu taleple ortaya çıktı: «"Demokratikleşme", "çok seslilik", "sivil toplum", "Paris Şartı" gibi kavramların mevcut iktidar tarafından sıkça kullanıldığı ama bütün bunların geri planının kan ve ateşle doldurulduğu bir dönemde Kürt coğrafyasındaki kirli savaşa, faili meçhul cinayetlere ve büyük kentlerdeki yargısız infazlara karşı tepki olarak doğdu.»

«Çünkü, giderek Arjantinleşen belki de Santiago sokaklarına dönen bir ülkede "Perşembenin Delileri"ni yaratmazsak, duyarlılıkları harekete geçirip "Mayıs Meydanı"na yürüyemezsek bu felçli halimizin bize nelere mal olacağını kestirmek hiçte zor olması gerek" diyen sanatçılar "O halde, gelin hep birlikte "toplumun vicdanı" olduğumuzu anımsayıp birleşelim» dediler.

Bu hedefle işe başlayan sanatçı inisiyatifi genişlemek, daha fazla sanatçıya aydına ulaşabilmek için çalışmalar yaptı. Önüne koyduğu amaç doğrultusunda toplumda yaşanan baskılara, katliamlara karşı tepkisini gösterdi.

İçinde bulunduğumuz dönemde insanlar göz göre göre evde, işte sokakta, gözaltında katlediliyor. İşçiler ekonomik baskı altında her an işten atılma korkusu ile yaşamakta ve toplu işten atılmalar çoğalmaktadır. Kürdistan'da yükselen bağımsızlık savaşına karşı TC topyekün savaş başlatmış durumda. Her gün yüzlerce insan ölmekte ve bunu gizleyebilmek için en büyük yardımcısı olan faşist basının görevini yapmaktadır. Bunun dışında kalan devrimci özgür basın ise susturulmak istenmekte, kapatma kararları, yazı işleri mü-

dürlerinin tutuklanması hızlandırılmaktadır. Ülkenin içinde bulunduğu bu zor dönemde sanatçı-aydın kesime de büyük bir görev düşmektedir. Bu görevin bilinci ile hareket eden sanatçılar sorumluluklarını yerine getirmek için tavır belirlemeye karar vermişlerdir.

Bu doğrultuda işten atılan Kâğıthane işçilerinin onurlu direnişini desteklemek amacıyla, türkülerimiz, şiirlerimiz ve oyunlarımızla birlikte ziyarete giderek, direnişlerini desteklediklerini ve yanlarında olduklarını belirttiler. Daha sonra da işçilerin bulunduğu lokalden toplu olarak çıkarak yola kadar alkışlarla "Kâğıthane işçisi yalnız değildir" sloganları atarak oradan ayrıldılar.

Bir çok halk ozanının memleketi olan, başkaldırı geleneğini yaratan Pir Sultanın memleketinde gerici, dinci, faşist kesimler tarafından Pir Sultan yeniden öldürüldü. Fakat bizler biliyoruz "Pir Sultan Ölümlü Dirilir"... Pir Sultan şenliklerine katılmak üzere Sivas'a giden

aydın, sanatçı, yazar; devlet destekli olan gerici, dinci, faşistlerin saldırısına uğradılar. Bu saldırılar tüm toplumda büyük bir tepkiye yol açtı. Tepkileri durdurabilmek imkânsızdı. Bunun farkına varan devlet tüm polisini geri çekerek olayı izlemek zorunda kalmıştır. Katliamlar karşısında "SUSMAYACAĞIZ" diyen Sanatçı İnisiyatifi Sivas'ta katledilen Asım Bezirci, Nesimi Çimen'in cenaze törenine, İstanbul'un zapt edildiği o görkemli güne katıldı.

İnsan Hakları Mücadelesinde Sanatçı İnisiyatifi oluşturulduğu günden beri gündemine aldığı Batman Kültür ve Sanat Şenliğine katılma, Kürdistan'daki haksız savaşa dur demek amacıyla, kardeşlik mesajları ile dayanışma amacıyla Kürdistan'a gitme kararı aldı. Faili belli cinayetlerin şehri olan Batman, sanatçıların marşları, türküleri, resimleri, fotoğrafları ve oyunları ile doldurulacak, iki gün boyunca görkemli bir gün yaşanacaktır.

Etkinlik programını hazırla-

yan sanatçı inisiyatifi, «sanatın kardeşlik, özgürlük barış çağrısını her koşulda sürdürmek, Kürt tarih ve kültürünü yakından tanımak ve kültürler arası önyargısız ilişkiler için amatör-profesyonel insan haklarına saygılı tüm sanatçıları Batman Şenliğinde birlikte

olmaya çağırıyor.»

Şu ana kadar yapılan çalışmalar sonucunda inisiyatif bünyesinde olan sanatçı, aydın, sanat çevreleri dahil şu kurum ve kişiler festivale katılacaktır: Grup Kızılırmak, Yeni Gün, Koma Denge Azadi, Strana Hevi, Serora Nat, Ku-

tup Yıldızı, Metin-Kemal Kahraman, Bulunmaz Tiyatro, İstanbul Sahnesi, Genç Ekin Sanat Merkezi (Şiir, Tiyatro), Ankara Mağma Sanat Grubu (Şiir, Tiyatro, Müzik, Fotoğraf), Diyarbakır Halk Kültür Derneği (Halk oyunları, Tiyatro), Komel Ressamlar Derneği, İHD İstanbul Şubesi Kültür Komisyonu (Sevil Üzrek, İbrahim Akyürek, Kemal Gök, Işıl Yıldırım ve Ali Kıran), Ferhat Tunç, Fevzi Kurtuluş, Hüseyin Aydın, Çiçek Ayyıldız, Latife Geçkin, Haydar Bayar, İnsancıl Dergisi Adına Cemile Çakır (Şair), Tevfik Taş (Şair), Yusuf Doğan (ressam), Emine Bora (Ressam), Doğan Güzel (Karikatürist), Ertan Aydın (Karikatürist), Halil İncesu (Karikatürist), Adem Sönmez (Fotoğraf Sanatçısı) ve Ulaş Ak (Fotoğraf Sanatçısı).

Petrol-İş'in düzenlediği Kültür ve sanat festivaline katılacak olan sanatçılar, bu şenliğe katılmadaki amaçlarını içeren bir basın toplantısını 30 Temmuz Cuma günü 11.00'da İnsan Hakları Derneğinde bir basın toplantısı yapacaklar.

DÜNYANIN EN GÜZEL İNSANLARI DEVRİMCİLER

Devrimciyi anlatmak, sanki gördüğünüz bir rüyayı anlatmak gibidir.

Devrimci bir kişi, düzenin pisliğinden arınmış, proletarya için canını ortaya koyan dünyanın en güzel insanıdır. Bir bakarsınız fabrikada yada bir maden ocağında yada köylünün arasında kısacası sömürülen insanların arasında onlarla sohbet eder, düzenin çirkeflliğini anlatır.

Faşist TC hükümeti ise, bu aydın zümreyi, yani devrimcileri sindirmek ve yok etmek için elinden geleni yapmaktadır. Çünkü, devrimcilerin haksızlığa tahammülü yoktur. İnsanların emeğini satarak aldığı beş on kuruş parayla evimi nasıl geçindiririm diye düşünürken, tekelci sermaye ise proletaryadan sömürdüğü paralarla servetine servet katmaktadır. Faşist TC hükümeti, sömürülen milyonlarca insanı medyasıyla, bab-ı âlîsiyle uyutmaya çalışıyor. Ama bu oyunların hepsi boşunadır.

Devrimciler ise halka gerçeği sunmaktadır. Bunun içinde bu aydın zümreyi yok etmeye çalışmaktadırlar. Ama artık ne yapsalar boştur. Artık proletarya, faşist TC hükümetinin gerçek yüzünü en açık bir şekilde görmektedir. Halkın da buna karşı eylemleri giderek artmaktadır. Faşist TC ne yapacağını şaşırmıştır. Her adım atışında batağa saplanmaktadır. Devrim anı yaklaşmaktadır. Devrimcilere düşen görevde artmaktadır. Belki kallesçe, arkadan kurşunla, yada yatağında uyurken katledileceklerdir. Belki de faşist TC güçleriyle çatışarak son kurşuna kadar savaşacaklardır.

Şu bir gerçektir ki "devrimciler ölür ama devrimler durmaz". Bir Deniz ölür milyon Deniz doğar.

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Kahrolsun Faşist TC Devleti!

Devrim Yolunda Leninist Saflara!

Kars'tan Bir Devrimci Emek Okuru

SOSYALİST BASIN GENÇLERİN REHBERİDİR

Bizleri derinden etkileyen; fakat yeterli tepkileri gösteremediğimiz Sivas katliamına, nedense sosyalist çevrelerden başka toplumsal bazda bir tepki gelmedi. Bu olay biz sosyalistlere, devrimci demokratlara, bütün ilericilere, faşizm ve dinci akımlara karşı daha fazla mücadele ve birlik gerektiğini ortaya koydu. Demokratik kitle örgütlerine, derneklere, sosyalist, ilerici, duyarlı herkes büyük sorumluluk düşüyor. Özellikle sosyalist basının böyle bir zamanda azami ilgiyi ve duyarlılığı göstermesi gerekiyor.

Sosyalist basının; sosyalizmin temel değerlerini korumak, kapitalizmin, emperyalizmin ve faşizmin halklara olan düşmanlığını teşhir etmek esas görevi, sorumluluğudur. Herhangi bir olay, ister bu günün olsun ister geçmişin bazı talihsiz olayları olsun, basın tarafından tahlile konu yapılmalıdır. Halkın kaderi ve geleceği sizin için kaygı konusu olsun veya olmasın, savunduğunuz değerler sizin için en önemli şeydir. Kuşku uyandırsa bile her dürüst açık fikir iyi karşılanmalıdır. Yapılan eleştiri gerçeğe dayanmalıdır. Bu da o gazetenin, yazarın bilincine ve halka karşı sorumluluk duygusuna bağlıdır. Eleştiri sorumluluk demektir. Eleştiri keskinleştikçe sorumluluk da artmalıdır. Çünkü belirli bir konu hakkındaki her fikir, yalnız bir kişinin kendini ifade etmesi veya bir kişinin komplekslerinin, ihtiraslarının yankısı değil; kamuoyu gözünde önem taşıyan bir olgudur. Sosyalist basın daha etkili hale gelmeli; sistemin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğunu, asalakları, toplum düşmanlarını, eleştirileri bastırıcıları ve demagogları rahat bırakmamalıdır. Bencillik göstermeden devrimci mücadelede başarısı olan herkesi desteklemelidir. Basın; sosyalizmin halkları birleştirici, bütünleştirici, güven yaratıcı özelliğini kullanıp, kitleleri bu yönde seferber etmelidir. Toplumun yenilenmesi aynı zamanda insanın şerefini perçinlemek, onurunu yüceltmek demektir.

Faşizme, kapitalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadelede; ilerici, sosyalist gençlik büyük bir potansiyel gösteriyor. Basın bu aşamada biz gençlere bir rehber niteliğindedir. Gençlerin sadece sırtını sıvazlamak, tepeden bakmak veya pohpohlamak sosyalist harekete fayda getirecek sonuçlar vermeyecektir. Onlara sorumluluk vererek ve gerçek girişimlerde onlara güvenerek öğrenmeleri sağlanmalıdır. Gençlerle ilişkilerde didaktik bir tavır ve kuralcı emirler tahammül edilmeyecek bir şeydir. Neden olursa olsun, genç insanların amaçlarının olgunluğuna güvenmemek, onlar karşısında gereğinden fazla tedbirli olmak gibi bir tutum kabul görmez. Önce sosyalist demokrasinin bütün yollarını iyice öğrenmeli, genç enerjisini bütün kademelerde demokratikleşmeye vermeli ve sosyal girişimlerde faal olmalıdır. Gençlik olmadan sosyalizmin gelişmesi, toplumun yenilenmesi mümkün değildir. Kadınların durumu ise her zaman bir toplumun sosyal ve politik düzeyinin ölçüsüdür.

Mevcut sistem yıllar boyunca kadınların özel ve sosyal haklarına gereken önemi vermedi. Onları ticari bir meta olarak kullandı. Sosyalizmin temeli olan toplumun demokratikleştirilmesi, kadınların rolünü arttırmadan, kadınların faal katılımı olmadan, kadınların mücadeleye destekleri olmadan mümkün değildir.

Yetenekli, düşünebilen, dinamik, kendi inisiyatifiyle durumu değerlendiren, şekilci ve dogmacı yaklaşımlardan kurtulan, yeni, alışılmamış çözümler bulan, ilerlemek isteyen ve nasıl başaracağını bilen kadrolarla Türkiye devrimci hareketi gelişir, büyür ve sosyalizme giden yol açılmış olur. Biz gençler sosyalizmin bize yüklediği sorumluluğun bilincindeyiz ve mücadeleden kaçmayacağız...

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Reyhanlı'dan
Bir Devrimci Emek Okuru

UTANÇ GÜNÜ 2 TEMMUZ

Düşünce özgürlüğü; insanın inandıklarını, kendi yapısına uygun teorik bazdaki üretimlerini serbestçe aktarabilmesi, yayabilmesidir. Teori ve pratiğin birliği göz önüne alınırsa düşüncelerin tek başına yeterli olmayıp pratikte yerini alması gerektiği görülür.

Sivas katliamını gerçekleştiren, hak dine inanmış müminler teorilerini uyguladılar! "Biz bizim düşüncelerimize uymayan, bizden farklı şeyler düşünüp, üreten insanları öldürürüz." dediler. Teori ve pratik birliğini sağladı.

Beyinleri gelişmeye kapalı, gelenekçi insanlar yeni düşüncelere, yeni insanlara tahammül edemedikleri sürece öldürmeye devam edeceklerdir. Doğmalarla yaşamlarını yönlendirmeye çalışacaklar ama kuşandıkları zırhın karanlığında çürüyeceklerdir.

Tarih bize, dünyayı değiştirebilecek, güzelleştirebilecek insanların, genç ve kendini yenileyebilen, tartışmasını bilen insanlardan çıkacağını öğretiyor. Değişime inanmayan felsefenin taraftarları boş bir amaçla yönelmişlerdir.

Halkın sesi ve dili olan, okur ve dinleyicileriyle bütünleşmiş halk ozanları, yazarlar, araştırmacılar düşüncelerinden dolayı öldürüldüler. Biz ne ölenleri ne de öldürenleri unutmayacağız. Teori ve pratikteki yeni düzen, yeni insan yaratma mücadelesi sürecektir.

YAŞASIN DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ

YAŞASIN YAZIN EMEKÇİLERİ

YAŞASIN SANAT EMEKÇİLERİ

Yalova'dan Bir Devrimci Emek Okuru

SİVAS KATLIAMINI SAĞMALCILARDAKİ SİYASİ TUTSAKLAR PROTESTO ETTİ

2 Temmuz 93 Cuma günü, halk ozanı Pir Sultan Abdal'ı anmak için Sivas'ta düzenlenen etkinliklere, dinci gerici, sivil faşist çete, devlet destekli saldırı. 37 sanatçı ve demokrat insan katledilirken, yüzün üzerinde insanda yaralandı. Olayların gelişimi, bilinçli ve planlı bir provakasyon olduğunu ve bu olayda, faşist devletin yönlendirici ve katliamı tertip edici olduğunu karartmayacak kadar açıktır.

Ülkemiz tarihinde din her zaman "anti-komünizm" ile yoğrularak, yükselen devrimci ivmeye karşı kullanılmıştır. 60' sonrasında, "ilim yayma" ve "Komünizmle mücadele dernekleri" birer anti-komünist odak olarak, o dönemler oluşum halinde olan MHP'nin görevlerini yüklenmiştir. 12 Eylül öncesinde gerçekleşen Maraş, Çorum, Sivas vb. faşist kitle katliamlarında dinci gericilerin rolleri çok büyüktür. 12 Eylül sonrasında ise resmi ideoloji haline getirilen Türk-İslam sentezi, alt yapısında geliştirerek beslendi. Kuran kursları, zorunlu din dersleri, okullara, işyerlerine vb. yapılan mescitler ve dini propagandayla kitlelerde taban bulma arayışları arttı.

Egemen sınıflar, gelişen ulusal ve toplumsal muhalefeti bastırmak, kârına kâr katabilmek için, baskı ve terör çarkını sürekli kullanır. Bugün yükselen Kürt ulusal hareketi, işçi ve emekçi kitle mücadelesi, gençliğin militan eylemleri düzenin kontrolü dışına taşmaktadır. Bunu engelleyebilmenin yolunu, cephanelikte ne kadar eski silah varsa cıralayarak yeniden piyasaya sürmekte görüyorlar.

Özellikle son seçimlerde, dinci gerici çevrelerin oy artışı, egemen sınıfların yeni dönemde sivil faşistlere duydukları ihtiyacın göstergesidir. Belli bir örgütlü güce erişikten sonra artık din, düzenin çizdiği sınırlar içerisinde şekil verilerek sivil faşist çetelerle birlikte, gelişen kitle mücadelesine karşı kullanılmalıydı. İlk önce, Kürt ulusal hareketine karşı şovenist bir dalga yaratmak için Kayseri ve Erzurumda devlet destekli gövde gösterileriyle sahneye sürülen sivil faşist çeteler, daha sonra öğrenci gençliğin önüne dikilmiştir. Bura, pilot uygulama alanı olarak kullanırken, devrimci mücadelenin henüz gelişmediği illerde ve semtlerde küçük küçükte olsa pratiğe çıkarılarak alevi-sünni, Kürt-Türk çatışmaları provake edilmeye çalışılmıştır. Böylece, örgütlü bir güç haline dönüştürülen ve yedekte bekletilen bir güç oluşturulmuştur.

Bugün Kürdistan'da dağ, taş bombalanmakta, köyler insansızlaştırılmaya zorlanmakta, hayvanlar, ürünler, evler yakılıp yıkılmaktadır. Gerillayla girilen silahlı çatışmaların dışında, kontr-gerilla hergün

onlarca korumasız insanı katletmekte, işkenceden geçirmekte, gözaltılarında kaybetmektedir. Kürdistan dışındaki metropol ve illerde de saldırı ve katliamlar azgınca sürmekte, evlerde ve sokaklarda devrimciler, ilericiler, yurtseverler katledilmekte, en ufak bir hak arayışı dahi azgınca saldırılarla bastırılmaya çalışılmaktadır. İşçi sınıfı, sağanak halinde yağın zamlar, artan enflasyonun yanında birde özelleştirme ve işsizlik silahıyla susturulmaya çalışılmaktadır. Bunun karşısında işçi sınıfı, fabrika işgallerinden sokak gösterilerine kadar bir dizi eylemliliğin içerisinde. Sendikal haklar için mücadele veren 35 bin memur Ankara kapılarına dayanmıştır. Öğrenci gençlik gözaltılara, baskılara, dayaklara rağmen Ankara yollarındadır. Cezaevlerine yönelik saldırılar gittikçe pervasızlaşırken, devrimci sosyalist basına yoğun baskılar daha da azgınlaşmakta, para cezaları milyarları, hapis cezaları on yılları bulmaktadır.

İşte egemen sınıflar, Sivas'ta sivil faşist, dinci gericiler aracılığıyla gerçekleştirdiği katliamla tüm bunları unutturmaya, gözden uzaklaştırmaya, kitlelere gözdağı vererek halkları birbirine kırdırmaya çabalamaktadır.

Tüm bunlar boş çıkarılmalıdır. Faşist TC'nin sivil faşist, dinci gericiler eliyle gerçekleştirdiği bu katliamla katledilen devrimci, demokrat, aydınların cenazeleri kit-

lesel biçimde kaldırılarak ve her tören güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüştürülerek, faşist TC'nin katliamcı yüzü teşhir edilmeli, bu ve benzeri her türlü katliama duyulan öfke dile gelebilmelidir.

Bizler Sağmalcılar Cezaevindeki siyasal tutsaklar olarak, faşist TC'nin sivil faşist dinci gerici çeteler eliyle gerçekleştirdiği bu katliamı lanetlerken kendisine devrimciyim, demokratım, insanım diyen herkesi bu katliamı lanetlemeye, gözden uzak tutulmaya çalışılan ulusal kurtuluş, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine omuz vermeye, Kürt ve Türk halklarının kardeşliği şiarını yükseltmeye çağırıyoruz.

Türk-Kürt, Alevi-Sünni çatışması yoktur.

Faşist TC'nin tüm katliamlarına rağmen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren halklarımızın gittikçe kitlesellenen haklı ve meşru mücadeleleri vardır.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN HALKLARIMIZIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Sağmalcılar Cezaevinden TİKB, TKİH, TKP/ML HAREKETİ, TKP/ML, MLSPB, TKEP/L, TDP, TKEP, DY, TDKP, HDÖ, PKK, HKG, TKP/K, DİRENİŞ HAREKETİ, EKİM, DKP, PRK - RIZGARI, ACİL Davaları tutsakları.

5 Temmuz 1993

Ankara Cezaevinde Kürdistan'daki Katliamlar Protesto Edildi

TC'nin Kürdistan'da tırmandırdığı kirli savaş, her türlü insanlık değerlerini de çiğneyerek, Kürt Halkının soykırımını hedef alan bir niteliğe bürünmüştür. Bu kirli savaşla TC, Kürdistan'da, tarihsel bağlamda insanlığa karşı büyük bir suç işlemektedir. Önü alınmaz bir şekilde yurtsever Kürt Halkı üzerinde sistemleştirilen, süreklileştirilen bu insanlık suçuna "DUR" demenin her şeyden önce bir insanlık görevi olduğunu ve buna sessiz kalmanın ise, geliştirilen bu barbar katliamlara onay verme anlamına geleceği bilinmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da en küçük demokratik ve sendikal istemlerin bile gayrı meşru sayıldığı ve bu istemlere, işçi-memur zihniyetlerin yaptığı katliam ve cinayetler, halka karşı provokasyon amacıyla gündemde tutmaktadır. Düzene karşı tepkilerini her alanda ifade etmeye çalışan devrimci ve yurtsever insanların, işkencelere maruz kaldığı ve hatta yargısız sokak ve ev infazlarıyla susturulmaya çalışıldığı, kitle ve kadro pasifikasyonunun devletçe uygulandığı bir dönem yaşanmaktadır.

TC'nin Kürdistan'da ve Türkiye'de geliştirdiği kitlesel katliamları, köy bombardmanları, faili meçhul cinayetleri, toplu gözaltı-tutuklama-işkenceleri, doğay tahribini, işçi-memur kıyımlarını, gerici-yobazların katliam ve cinayetlerini ve de yargısız sokak ve ev infazlarını protesto etmek amacıyla biz, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki siyasal tutsaklar 7 Temmuz 1993 tarihinden itibaren 9 (dokuz) günlük, dönüşümlü açlık grevine girmiş bulunuyoruz.

TC'nin tüm bu uygulamalarına iki kardeş halkın ortak çıkarları gereği "DUR" demek amacıyla kendisine "insanz" diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden
TKEP/L, DEVRİMCİ SOL, PKK, PRK (Rızgari), THKP-C/HDÖ, TKP/ML Hareketi-GKH, DİRENİŞ HAREKETİ, DEVRİMCİ YOL davalarından siyasal tutsaklar.

ÖZGÜR BASINA YÖNELİK SALDIRI VE TUTUKLAMALAR BİRLEŞİK KARŞI – DEVRİMİN SONUNUN YAKINLIĞINDANDIR

Hiç bir saldırı doğru bildiklerimizi açıklamaktan bizi alıkoyamayacaktır! Genelkurmay, tekelci burjuva basını yanına aldıktan sonra, devrimci-yurtsever basına geniş ve kapsamlı bir saldırı başlattı. Açılan davalar, toplatma kararları, trilyon liralara bulan para cezaları, hapis cezaları, dayak ve işkence, yoğunlaştırılan saldırının yansımalarıdır. Devlet, sosyalist basını susturmak için kararlı olduğunu ve her yolu deneyeceğini gösteriyor. Bir kararlılık gösterisi olarak son bir iki ay içinde bir çok sosyalist derginin ve Özgür Gündem'in yazı işleri müdürleri, temsilcileri, muhabirleri gözaltına alındı, tutuklandı, işkence gördü.

Bu saldırıların son bir ay içinde yoğunlaşması, Türkiye'de işçi ve kamu çalışanlarının eylemlerinin yükseldiği, Kürdistan'da halk hareketinin çok ileri boyutlara vardığı, gerilla eylemlerinin son derece arttığı bir döneme gelmesi dikkat çekicidir. Dikkat çekici bir başka gelişme, Sivas ve Erzincan Başbağlar köyü katliamının aynı dönemde ve peş peşe gerçekleşmesidir. Devlet, Sivas katliamıyla birlikte her türlü vahşeti, katliamı göze aldığını göstermiştir. Tekelci sermaye egemenliği, karşı-devrimin tüm güçlerini harekete geçirmiştir. Çünkü geleceğinin tehlikede olduğunu görmüştür. Devrimin "tehlikeli" gelişimini görmüştür. Bu yüzden birleşik bir karşı-devrim örgütlemeye başlamıştır.

Tekelci sermayenin devlet eliyle örgütlediği birleşik karşı-devrimin önemli bir sacayağını tekelci burjuva basın oluşturuyor. Tekelci burjuva basın, faşist devletin her türlü baskı, katliam ve vahşetine

destek vermekle kalmayacak, halkı aldatma, şovenizmle zehirleme, gerçekleri gizleme, çarpıtma ve güçlü propaganda yürütme görevini de yerine getirecektir. Sınıf karakteri gereği bunu yapacaktır. Devrimden korktuğu için bunu yapacaktır. Bundan dolayı, Genelkurmay'daki toplantıdan sonra bile tek elci burjuva basından namuslu ve objektif davranmasını beklemek, Sosyalistler adına, davranışta gaflet ve aymazlık; politikada, iflah olmaz burjuva liberalizmi anlamına gelecektir.

Emekçi halkın doğru haber alma hakkına saygılı kalarak, doğru habercilik yapacak, faşizmin her zulmünü, katliamını, ağır bedeller ödeme pahasına açıklayacak tek basın devrimci yurtsever basındır. Bunu tek elci sermayenin koruyucuları da biliyor. Ordu, polis ve savcılar biliyor. Bildikleri için bu özgür sesi susturmak üzere harekete geçtiler. Genelkurmay işaret verdikten sonra Özgür Gündem'in kapa-

ılması gündeme geldi. Yazı işleri müdürleri peş peşe tutuklandı. Muhabirler polisçe gözaltına alındı, işkence gördü, tehdit edildi. Dağıtımını engellendi. Kısacası, özgür basını susturmak için burjuva güçler tam bir saldırı başlattılar.

Hiçbir burjuva gücü duyarlı olmaya, namuslu ve dürüst davranmaya çağırıyoruz. Umudumuz çalışan sınıfların kavgasıdır, Kürt halkının haklı ve onurlu başkaldırısıdır. Gelecek, her tarafı çürüten ve dökülen burjuva egemenliğin değil, işçi-emekçi sınıflarla Kürt halkındır. Buna inanıyoruz ve bu inançtan aldığımız güçle hiç bir şeyin bizi haklı, onurlu ve güzel kavgamızdan; gerçekleri ve doğru bildiklerimizi yazmaktan alıkoymayacağını herkesin bilmesini istiyoruz. Bu kavgada, emekten ve ezilenden yana olan tüm güçleri duyarlı olmaya, kavgamızı desteklemeye çağırıyoruz.

Müştak Erhan İL

TÜM MALİYE SEN'Lİ KAMU EMEKÇİLERİ İŞ BIRAKTI

26 Temmuz 1993'te Tüm Maliye Sen'li kamu çalışanları, grevli toplu sözleşmeli sendikal hakların elde edilmesi için "Grev hakkı Grev Yaparak Elde Edilir" enleyişinden hareketle iş bıraktı. İş bırakılma eylemiyle birlikte Tüm Maliye Sen 2 No'lu Şubeye bağlı Beyazıt, Eminönü, Sirkeci vergi dairesi işyeri temsilciliği bir basın açıklaması dağıttı. asın açıklamasında: «Yetkili ağzların açıkladığı gibi "memura ne versen yine yaranamazsın nasıl olsa bir gün protesto ederler sonra unutulur" diye düşünenler yanılmıştır. 15 Temmuzda olduğu gibi bugünde iş bırakarak" grev hakkı grev yapılarak alınır" şiarını eylemlerimizle bir koza gibi örerek bu hakkımızı alacağız ve gerekenlere gerekli yanıtı veriyoruz.» diyen kamu emekçileri işçi ve emekçi sınıfların mücadele birliğinin örülmesi için önemli bir adım daha attılar.

Bir Emekçi Maliyeci

Honecker Anlatıyor – II

DRAMATİK GELİŞMELER ÜZERİNE

III. FEDERAL ALMANYA

CUMHURİYETİNİN SORUMLULUKLARI

Şimdi eski Demokratik Almanya'da gelişen olaylardan, eski Demokratik Alman hükümeti değil, Batı Almanya sorumludur. Batı Almanya'ya yaptığım resmi ziyaret sırasında, Federal Alman Cumhuriyeti'nin birleşme isteğini; başka şeylerin yanında, sosyalizm ile kapitalizmin birleşmesinin su ile ateşin birleşmesi kadar olanaksız olduğunu söyleyerek tartıştırmaya çalışmışım. Bu, aslında Federal Alman başbakanın kabulünde yapacağım konuşmanın metninde yer almıyordu. Ama onun Demokratik Almanya'ya yönelik provokatif konuşması karşısında, bunu söylemeyi gerekli bulmuştum. Sonbahardan beri gerçekleşen Demokratik Almanya'nın ilhaki, iki karşı toplum düzeninin birleştirilemeyeceği görüşümüze kanıtladı. Duvarın yıkılmasından beklentiler ne kadar yüksekti, o zaman duygular nasıl alevlenmişti. 1991 sonbaharına, yani bugüne kadar henüz ortaklaşa çalışma ve yaşama koşulları oluşmamıştır. Yoksul ve zengin arasındaki, kapitalist ideoloji ile sosyalist ideoloji arasındaki uçurumlar hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar.

"Altın kapitalizm" ile birleştikten sonra kimse daha kötü değil, herkes daha iyi yaşayacaktır gibi tüm büyük vaatlerden sonra, tam tersi gerçekleşti. Çok az kişi daha iyi yaşıyor, çoğunluk daha kötü. Bu, gerçekten de bir seçim aldatmacasıydı.

Kendilerinin neden olduğu tüm olumsuzlukların suçunu şimdi "yorgun" Demokratik Alman ekonomisine yüklemeye çalışanların, -anlaşılan onlar için yeterince hızlı kaybolmayan- Demokratik Almanya'nın "batması" için bu aceleliklerinin arkasında ne yatıyor? Neden tüm eski Goebbels(*) yalanları yeniden ortaya konmak zorunda kaldı? Neden tüm ASBP'ye, onun yöneticilerine, hükümete çamur atıldı? Neden tüm parti ve devlet organları, güvenlik görevlileri, ordu ve sınır koruma birliklerine, öğretmen, doktor, hukuk adamları, bilimciler ve sanatçılara karşı 1933 yılındakine benzer amansız bir cadı kovalaması gerçekleştirildi? Bu durum, yeni Alman eyaletlerindeki sıkıntıları daha da artırdı, yüz binlerce aileyi ve çocuğu zor duruma soktu. Geleceğe ilişkin beklentileri hiç de iyi değil. İşsizlik ortadan kalkmayacaktır. Batıdaki işsiz sayısına, Doğu Almanya'dakiler eklenmişti. İşsizlik herkes için bir trajedidir. Şimdiye kadar Doğu Almanya'da hiç kimse bunun ne olduğunu bilmiyordu. İş-

sizlik gelecekte de sürecektir, en azından Almanya'da kapitalizm olduğu sürece. "Stalinist" Doğu Almanya'da işsizlik yoktu, sosyal güvencesizlik yoktu, gelecek korkusu yoktu.

Stalinizme karşı savaş bayrağı altında, sosyalizme karşı savaş yürütüldü. Tıpkı bir zamanlar komünizmle savaş bayrağı altında bolşevizme karşı savaş yürütüldüğü gibi. Sosyalist Doğu Almanya'nın parçalanması, büyük bir sefaleti beraberinde getirdi. 4 Milyonun üzerindeki işsiz ailenin korkuları, düşünmeyi gerektiren en önemli nedendir. ASBP/DSP'nin(**) özel kongresindeki kapanış konuşmasında, bu toplantının en önemli sonucu stalinizmin yıkılmasıdır, diyen Gysi de bunu düşünmelidir. Bugün başı dik komünistleri stalinist diye nitelemek "modern" olmuştur. Ama Bolşevik katili ve yahudi kasa-bı Göring'e karşı hakikat savaşında "stalinist" Dimitrof zafer kazanmıştı. Bu, biz partizanlara, Ren ve Ruhr bölgesinde, Essen, Dortmund, Oberhausen, Duisburg, Moers, Düsseldorf ve diğer yerlerde Hitler barbarlığına karşı savaşta güç vermiştir. Meclis binası Reichstag'ın yakılması yalanı gibi, "stalinist" Doğu Almanya ile ilgili yalan da bir balon gibi sönecektir. Hakikat kazanacaktır. Halkın üzerine neredeyse bir gecede çöreklenen trajedinin nedeni günün birinde aydınlığa çıkarılacaktır. Bazı "yenilikçi" liderlerin, eğer ASBP hükümeti perestroykayı izleseydi Doğu Almanya varlığını sürdürürdü, iddialarına ben katılmıyorum.

Bugün, etki altındaki yurttaşların çoğu bunu kabul etmeseler de, kesin tanyı koymak gerekir: 1989/90'ın "yenilikçileri", nesnel olarak karşı devrimin yolunu açanlar oldular, bunu istemiş olsunlar ya da olmasınlar. Bununla ilgisi olduğunu düşünen herkes, kendisiyle hesaplaşmak zorundadır. Halk, asıl hedefi işçi-köylü devletinin temellerini yıkmak olan kişiler tarafından kandırılmış, aldatılmıştır.

Biz her şeyi değil ama bir çok şeyi başardık. Kirliler ödenebiliyordu ve kimsenin sokakta kalmak gibi bir korkusu yoktu. Düzen ve güven vardı. Ve şimdi görüyoruz ki üniversiteler, akademiler ve enstitüler, tiyatro ve orkestralar, kütüphane ve müzeler, kültür evleri ve gençlik klüpleri yıkılıyor, yok ediliyor.

Doğu Alman işçileri verimli bir kültürel yaşam kurmak için bir çok maddi olanaklara sahipti. Şimdi zihinsel potansiyeller acımasızca engelleniyor. Leibniz'in mirasını sürdüren Demokratik Almanya Bi-

limler Akademisi ve diğer bir çok temel bilimsel kuruluş kapitalist rekabet ve kâr dürtüsü nedeniyle anlamsızlaşana kadar parçalanıyor.

Yok etme seferberliğine karşı protestolar şimdi-lik sınırlı. Ama insanlar günden güne daha çok şey öğrenerek bu aldatma manevralarını fark edince, olaylar nasıl gelişecek? Eski Demokratik Almanya halkı neler yapabileceğinin bilincindedir, bu halk nitelikli insanlardan oluşur, deneyimleri vardır ve kendilerine güvenleri eski zor günlerdeki gibi yeniden ortaya çıkacaktır. Bugün Demokratik Almanya halkının başarılarını küçümseyerek değerlendirenler, halkın gururunu yaralıyorlar ve belki de hiç beklemedikleri bir karşılık alacaklar bu halktan. Yapılan bir ankette, katılanların yarısından fazlası, "Doğu Almanya'daki sosyalizmin gurur duyulacak güzel yanları vardı" diyorlar.

IV. DEMOKRATİK ALMAN CUMHURİYETİ'NİN ROLÜ VE GELİŞİMİ

1. Bizde Sosyalizm Var mıydı?

En Azından Büyük Bir Kısmı Vardı!

Bu fırtınalı dönemde sık sık Doğu Almanya'da olanın sosyalizm mi olduğu soruluyor. 1990 ilkbaharında da açıkladığım gibi, o sosyalizmdi, en azından onun bir kısmıydı. Belirleyici üretim araçlarının devletleştirilmesi, halka ait firmaların kurulması ve tarımsal üretim kooperatifleri sayesinde insanın insan tarafından sömürülmesi ortadan kaldırılmıştı. Burada barış içinde bir arada yaşıyordu. Bay Gysi'nin halkın şiddetle özlemine duyduğu şeyleri "feodalizm" ve "stalinizm" olarak, ASBP'yi de "gerici parti" olarak nitelemesi utanmazlık ve küstahlıktır. O ve onun gibi konuşan bazı kişiler, kendi kuşaklarına işçi ve köylü devletinin sunduğu her şeyden –eğitim dahil– yararlanmışlardır. Ben, bir yenilgiden sonra her şeyden vazgeçenler grubuna girmiyorum. Bunu yüz binlerce kişi gibi 1933'te de yapmamıştım. Eğer sosyalizmin kapitalizme tek alternatif olduğuna kesin inanıyorsanız, somut koşullar ne olursa olsun, tutarlılıkla bunun için mücadele etmeniz gerekir. Bu tutarlı tavrı, ASBP'nin eski üyeleri, yeni komünist grupların örgütleyicileri, ve DSP'nin bir kısım üyeleri de gösteriyorlar. Yine bu tutarlılığı Almanya'da özellikle Alman Komünist Partisi (DKP) ve Almanya Komünist Partisi (KPD) de gösterdi. Sadece Demokratik Almanya'nın varlığı bile, dünyada olup bitenleri bir çok insanın kabul ettiğinden daha da fazla etkilemiştir.

Devlet birliği olduğu halde bölünmüş olan uluslar gerçeği karşısında hiç kimse, Demokratik Alman politikasının, insanların iyiliğini hedeflediğini inkâr edemez. Bizde, halkın sırtından geçinen kim-

se yoktu. Üretilen her şey, bölüşülüyordu.

Örneğin, nasıl bütün çocuklara kreş sağlayabiliyorduk, hem de neredeyse ücretsiz olarak? Çocukların %60'ı için kreş ve 1-4. sınıf arası çocuklar içinde okul kreşleri vardı. Devlet ve firmalar tatil için, spor, kültür ve sosyal faaliyetler için olanak sağlıyorlardı. Firma fonları, politeknik ve mesleki eğitimi, işçilerin, usta ve mühendislerin geliştirme eğitimlerini güvence altına alıyordu. Herkes için on yıllık bir okul eğitimi vardı. Mesleki ve yüksek okullar fazlasıyla vardı. Yaşlılara gıda ve diğer yardımları sağlamayı başarıyorduk. Poliklinikleriyle geniş çaplı sağlık işleri kurumu, sendikaların yönettiği dinlenme kurumu vardı. Çocukların bakımı aile ve toplum tarafından gerçekleştiriliyordu. Sosyal hizmetler için maddi olanaklar, toplumsal mülkiyetten, toplumsal gelirden sağlanıyordu. Kârlar, kapitalizmde olduğu gibi tek tek kişilerin ceplerine girmiyordu. Bütün bunlar, gerçek sosyalizmle ilgili şeylerdir.

Ne kadar solda durulursa durulsun, sadece kapitalizmi eleştirmekle sosyalizm olmaz. Kapitalizm eleştiriyi kabul edebilir, ama sosyalizm nasıl tanımlanırsa tanımlansın, kapitalist üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması demektir.

Sovyetler Birliği şimdi iç sarsıntılar yaşamaktadır, ama Sovyet komünistleri devrimci mücadelelerinde yine başarılı olacaklardır. Sovyetler Birliği sosyalizmi savunacaktır, çünkü bu onun tarihine, halklarının geleceğine ve insanlığa olan borcudur. Bazı insanlar 1 milyar 200 milyonluk nüfusuyla sosyalist Çin'in varlığını, Vietnam, Laos ve Kuzey Kore'yi, sosyalist devrimini cesaretle savunan ve insanlık dışı zorluklara karşı varlığını sürdüren Küba'yı unutuyorlar. Dünyadaki durumu, ulusal ve toplumsal güç ilişkilerinin değişmesini sadece Alman ya da Avrupalı bakış açısından doğru olarak görmek zor olacaktır. Ama tabii ki dünyayı görmek istediğimiz biçimde de görebiliriz. Hatta insan isterse, sınıfların ve sınıf savaşlarının olmadığı, tek tek emperyalist merkezler arasında çatışma ve çelişkilerin bulunmadığı bir dünya da düşünebilir. Ama sınıflar arasında var olan bir savaş bu şekilde yok edilemez.

Farklı rejimli devletlerin yan yana, barışçıl bir biçimde varolması politikasının içeriği boşaltılabilir, Lenin'in tanımından uzaklaşılabilir, ama kabul edilsin edilmesin, yaşam Marx ve Engels'in ortaya çıkardıkları yasalara uygun olarak ilerliyor. Gelecek bunu gösterecektir, Almanya'da da... 1989/90'da işçi hareketinin en büyük yenilgilerinden birini yaşadığı doğrudur. Bir çok eski sosyalist ülkede kapitalizm restore ediliyor, ulusal kurtuluş

hareketi zayıflatıyor. Uluslararası burjuvazi, her türlü gelişim hareketini bastırmayı amaçlıyor. Doğu Almanya'da ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde felaketi getiren, türlü biçimlerdeki perestroika değil, bir üçüncü yol seçme düşüncesidir. O meşhur "serbest piyasa ekonomisi"nin sosyalist ülkelere sokulması, sermayenin gücünün yayılmasından başka bir şey değildir. Bunun ve batılı değer yargılarının eski Demokratik Almanya'ya sokulması, bütün Almanya'da sermayenin kayıtsız-şartsız egemenliğini ve NATO'nun Oder-Neiss sınırına kadar genişlemesini getirmiştir; hatta, Polonya'daki durumu gerçekçi bakış açısıyla incelersek, Sovyet sınırına kadar!

Kapitalizmin Doğu Almanya, Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan ve Arnavutluk'ta restore edilmesiyle, Marx ile Engels'in açıklığa kavuşturdukları, toplumsal üretim özel mülkiyet temel çelişkisi buralarda da etkisini gösterecektir. Bu çelişkiyi özellikle Lenin ve "Finans-Kapital" adlı kitabıyla da Hilferding kanıtlamıştır ve bu dünya çapında bir çelişkidir. Bu çelişki ancak sosyalist bir toplum yaratmakla ortadan kaldırılabılır. Sosyalizmi isteyen bir parti, burjuvazinin restorasyonu ve egemenliğinin sürekliliğini güvence altına almak için silahlı güç, şiddet ve terör kullanacağını göz önünde bulundurmalıdır.

2. Avrupa'da Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde 50 Yıl Barış

1949'da Federal Almanya Cumhuriyeti ve Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin kuruluşundan beri sürekli olarak Demokratik Almanya'nın savaşın ve savaş sonrası gelişmelerin bir ürünü olduğunu söylüyorduk. Demokratik Almanya "yapay" ya da "doğal olmayan" bir şey değildir, savaş sonrası gelişimin doğal bir ürünüydü.

Savaş sonrası kuşağının bir çok Demokrat Alman yurttaşı, nasıl kapı kapı dolaşıp, halkın istediği birleşme ve adil barış için imza topladıklarını hatırlayacaklardır. Ama halkın isteğine karşılık verilmedi. Petersburg'ta bölünmeyi gerçekleştiren politikacılarla aynı yolda ilerleyenler, bugün haksız bölünme konusunda gözleri yaşlı konuşmalar yapıyorlar. Böylece düşünceler manipüle ediliyor, özellikle savaş sonrası gelişmeleri yaşamayan genç kuşağın düşünceleri.

Son zamanlarda batı medyalarında duyulan Sovyet Ordusu karşıtı eleştirileri, Almanya ve Avrupa'nın Hitler faşizmi barbarlığından kurtulmasını Sovyet Ordusunun sağladığını düşündüğümde, çok utanç verici buluyorum. Sovyetler Birliği Ordusunun Demokratik Almanya'da bulunmasında amaç

barışın devamıydı. Buradaki Sovyet askeri gücünü yöneten mareşal ve generaller, büyük sorumluluklarının farkındaydılar ve Alman halkının iyi dostlarıydılar. Bir çoğunu tanıyordum. Almanlar, Sovyet ordusunu saygı ve şükranla anmalıdırlar. Bersarm, Şukov, Semyonov, Kızılordu üniforması içindeki bir çok komünist, Alman halkının yeni yaşamının temellerinin atılmasına yardım etmişlerdir.

3. Tüm Devletlerin Sınır Güvenliklerini Sağlama Hakları Vardır

Her ülkenin, kendisinin ve müttefiklerinin çıkarlarına uygun olarak sınırlarının düzenini saptama hakkı vardır. Bundan dolayı Federal Alman Savcılığı, eskiden Demokratik Almanya'nın yüce yasalarını uygulayan askerlere ve bakanlara el uzatmasının hukuka aykırı olduğunu bilmelidir. Savunma sorunlarıyla, özellikle de devlet sınırlarının korunması sorunuyla ilgilenen herkes, sınır sorunlarının her zaman barışın devamını sağlamakla çok yakın ilişkisi olduğunu anlayacaktır.

Parti ve devlet yönetimi, sınır sorununa bir çok kez eğildi. Burada sınırların nasıl şeffaflaştırıldığına hatırlanması gerekir. Önce ziyaret olanakları genişletildi. 1986-1988 yılları arasında yılda 5-7 milyon civarında Demokratik Almanya yurttaşı Federal Almanya'ya seyahat ediyordu. Demokratik Almanya, emekli olanlar ve olmayanlar arasındaki ayrımı kaldırdı.

Sınır birlikleri duvarın yıkılmasına kadar barışı sağlama ve Demokratik Almanya ile Varşova Paketi devletlerinin güvenliklerini sağlama görevlerini şerefle sürdürdüler.

Demokratik Almanya'nın da her hukuk devleti gibi, sınırlarında düzeni sağlamak için hak ve görevleri vardı. Üstelik bu sınır Almanya'nın iç sınırı değil, Demokratik Almanya'nın tanınmış devlet sınırıydı. 13 Ağustos 1961 olmasaydı, bugün Avrupa ve dünyanın nasıl bir durumda olacağını kim kesin olarak ve sorumluluğunun bilincinde olarak söyleyebilir?

Notlar

(*) Goebbels: Hitler'in propaganda bakanı. (ÇN)

(**) İlki Demokratik Almanya'da iktidarda olan Almanya Sosyalist Birlik Partisi, İkincisi ise onun "birleşme"den sonraki bozulmuş, dejenere olmuş, isim değiştirmiş hali olan Demokratik Sosyalizm Partisi. (ÇN)

Erich Honecker

Hazırlayan: Gürsel Çetiner

Kaynak: Zu Dramatischen Ereignissen, W. Runge Verlag, Hamburg 1992

(Sürecek)

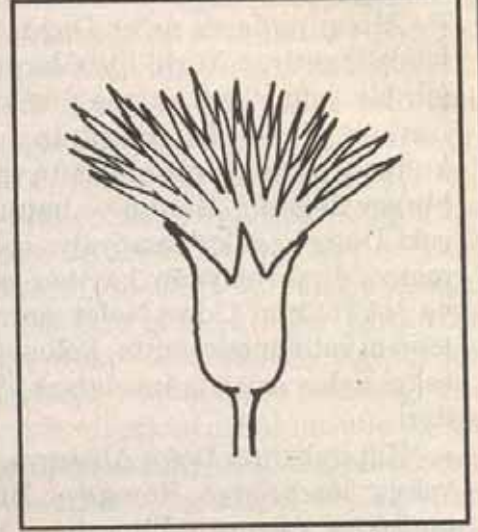
AÇIK İNFAZLAR VE DEVLET TERÖRÜ SÜRÜYOR!

M. Ali ÇAKIROĞLU

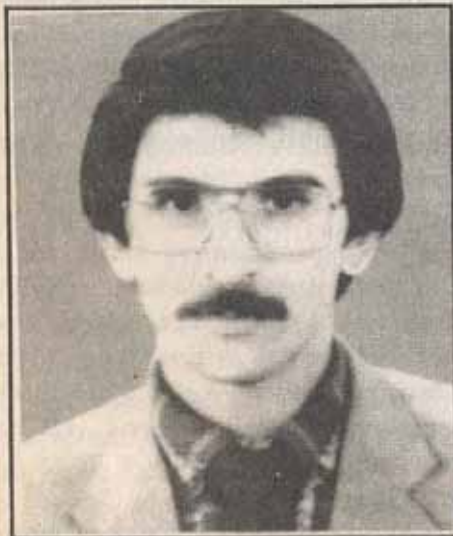
Enver TOGAÇ

Kemal AYGÜL

Faşist TC devleti, MGK'nın «Topyekûn Mücadele» kararından sonra açık infazlara daha da hız verdi. Gün geçmiyorki ülkelerimizin dağlarında, sokaklarında, hatta evlerimizde içimizden bir kaçını katletmesin, gözaltına alıp işkencelerden geçirmesin, öldürmesin.

Tekelci sermayenin ve iktidar aygıtı faşist TC'nin bu katliamları da sökmeyecek, emekçi sınıfların ve Kürt halkının mücadelesi nihai hedefine ulaşacaktır.

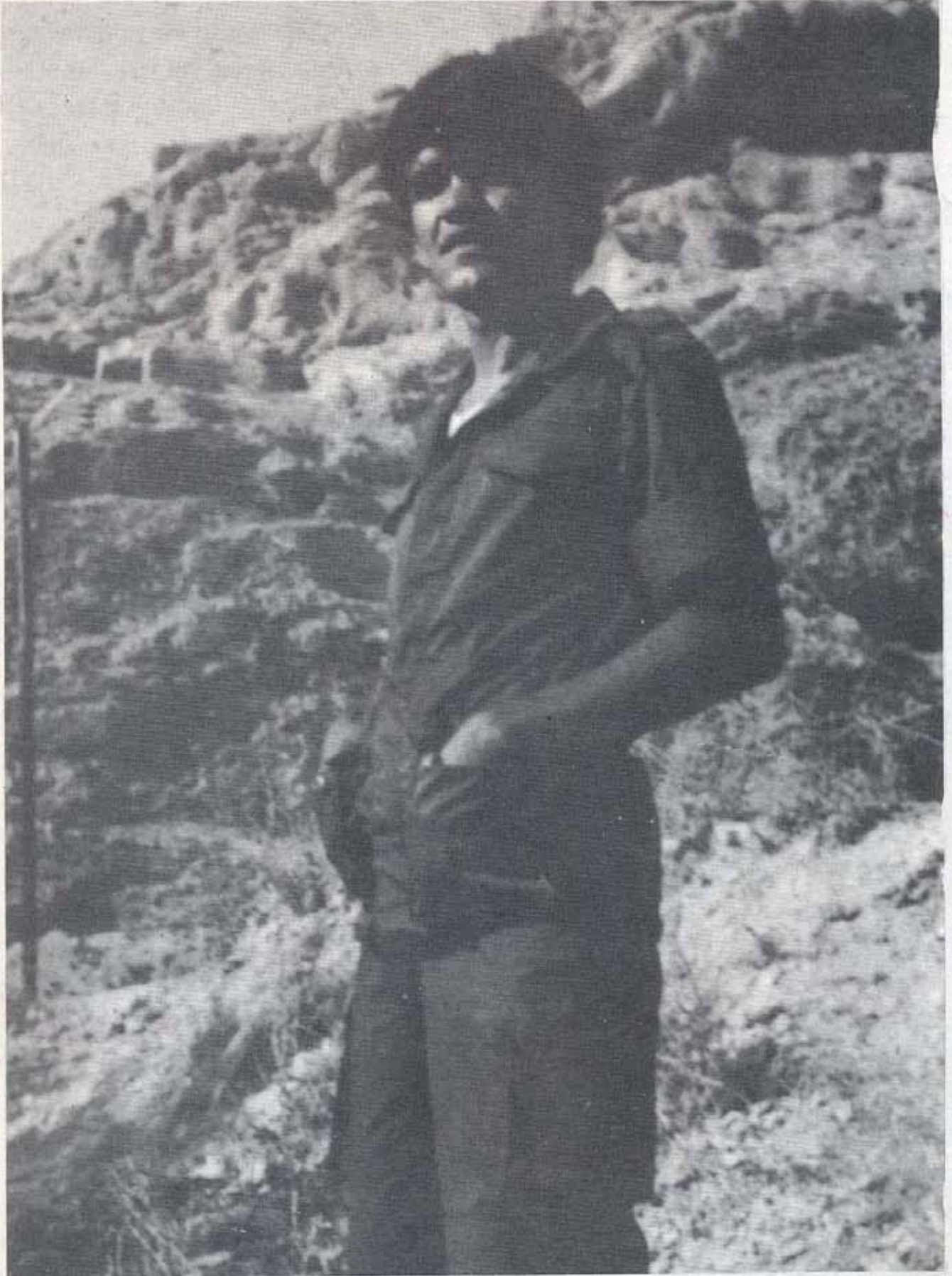

Ağadede SARIKAYA
(Dede-Zafer)
9 MAYIS 1993

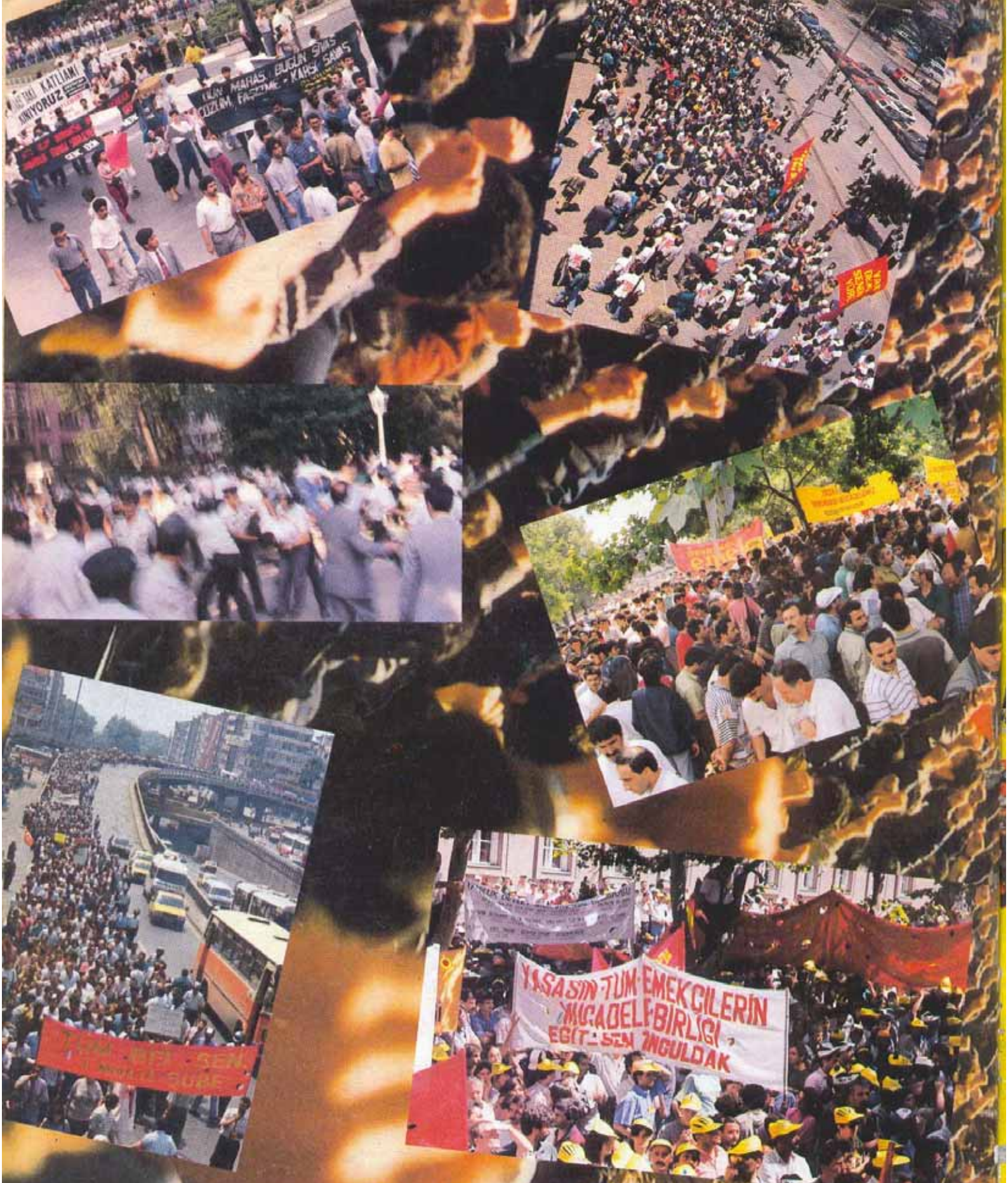
İktidarı için halkın
Türküsü için makinaların
Gülyüzü için toprağın
Yürüdü namluda mermi gibi.
Boyun eğmedi kahpeliğe, teslimiyete.
Direndi halkı için oligarşinin namlusuna
O Kızıldere'de, Beylerderesi'nde
Kızılbaşan devrim bayrağını
Fatih'te halkın devrimci öncüleri adına
O dalgalandırdı.

Kurtuluş Cephesi Dergisi Adına: Adem SUCU
İstanbul THKP-C/HDÖ Davası Tutsakları Adına: Tuncay KURTBAS
Ankara THKP-C/HDÖ Davası Tutsakları Adına: Munis Özgül
Bir Grup Devrimci Adına: Özgür, İlkay, Hasan, Sema, Bahadır

**ENTERNASYONALİST SAVAŞÇI
CEVAT SAİM ÇELEN (TEĞMEN ALİ)**

MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!...

**TOPYEKÜN SAVAŞA KARŞI
İŞÇİ, KÖYLÜ, HALK MİLİSLERİ
ÖRGÜTLENMELİDİR!**